

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550
ศึกษากรณีการทำความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

นายตรังค์ บวรรัตนปราณ

ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญานิติศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชานิติศาสตร์

คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2553

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

COMPUTER CRIME ACT B.E.2550 (2007) :
A STUDY OF PROSTITUTION ON INTERNET

Mr. Trung Borwornrattanapran

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Laws Program in Laws

Faculty of Laws

Chulalongkorn University

Academic Year 2007

Copyright of Chulalongkorn University

หัวข้อวิทยานิพนธ์

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ
คอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ศึกษากรณี การกระทำความผิด
เกี่ยวกับการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

โดย

นายตรังค์ บวรรัตนปราณ

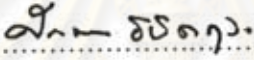
สาขาวิชา

นิติศาสตร์

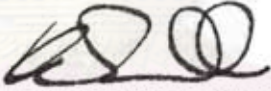
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

ศาสตราจารย์วีระพงษ์ บุญโญภาส

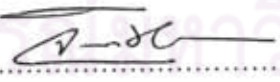
คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทบริหารธุรกิจ

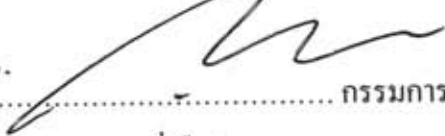

..... คณะบดีคณะนิติศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.ศักดิ์ ชนิตกุล)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ดร.อภิรัตน์ เพ็ชรศิริ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ศาสตราจารย์วีระพงษ์ บุญโญภาส)

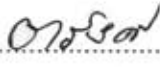

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์(พิเศษ)ดร.จิรนิติ หะวานนท์)

..... กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(พันตำรวจเอก ญาณพล ชัยยืน)

ตรังค์ บวรรัตนปรางค์ : พระราชบัญญัติว่ากระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ศึกษากรณีการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต. (COMPUTER CRIME ACT B.E.2550 (2007) : A STUDY OF PROSTITUTION ON INTERNET) อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก : ศาสตราจารย์วีระพงษ์ บุญญญาส, 172 หน้า.

ปัจจุบันอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่มีบทบาทสำคัญในการแพร่ภาพ เสียง และข้อความที่เป็นทั้งสาระและความบันเทิง เปิดโอกาสให้ประชาชนได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นสาธารณะได้ดีกว่าสื่อประเภทอื่น แต่ข้อเสียของสื่อประเภทอินเทอร์เน็ตคือ การเข้าไปควบคุมเนื้อหาสาระเป็นไปได้โดยยาก เนื่องจากเป็นสื่อที่ไม่ต้องขออนุญาตในการแพร่ภาพและเสียง และกฎหมายที่เข้าไปควบคุมเนื้อหาสาระและกระบวนการนำสื่อออกเผยแพร่บนอินเทอร์เน็ตยังไม่สามารถบังคับใช้ได้จริง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ปัญหาการค้าประเวณีบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งแม้กฎหมายของไทยได้มีการกำหนดให้การค้าประเวณีเป็นความผิดอาญา ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 แต่กฎหมายฉบับนี้ก็ยังไม่สามารถบังคับใช้กับกรณีที่มีการใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการค้าประเวณีได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ กฎหมายของประเทศไทยที่สามารถควบคุมการกระทำความผิดโดยใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือที่มีความเป็นรูปธรรมที่สุดมีเพียง พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งจะมีมาตรการพิเศษให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการดำเนินการสืบสวนสอบสวนเพิ่มมากขึ้น แต่เนื่องจากความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตไม่ได้ถูกระบุให้พื้นฐานความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 จึงทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ดำเนินการสืบสวนสอบสวนเกี่ยวกับการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตไม่สามารถนำมาตราการพิเศษดังกล่าวมาใช้บังคับได้ ซึ่งทำให้ประสิทธิภาพในการดำเนินการสืบสวนสอบสวนเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ

ดังนั้น จึงได้เกิดแนวความคิดที่จะทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ในการสืบสวนสอบสวนเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต สามารถนำมาตราการพิเศษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาใช้บังคับกับกรณีการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้ เพื่อให้การดำเนินการสืบสวนสอบสวนเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

สาขาวิชา นิติศาสตร์ ลายมือชื่อนิสิต
ปีการศึกษา 2553 ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

5086042034 : MAJOR LAWS

KEYWORDS: INTERNET PROSTITUTION / PROSTITUTION ON INTERNET
TRUNG BORWORNATTANAPRAN : COMPUTER CRIME ACT B.E.2550 (2007) : A
STUDY OF PROSTITUTION ON INTERNET. ADVISOR : PROF. WIRAPONG
BOONYOPAS, S.J.D., 172 pp.

At the present, the internet is a medium, which takes leading roles in broadcasting visuals, audios and messages of both knowledge and entertainment for people to be informed of public news, better than other types of media. However, a flaw of the internet as a medium is that content control is difficult because it is a medium that does not require any permission to broadcast visuals and audios and the law that control the content and the broadcasting process of the internet is still not be able to really enforced, especially against the internet prostitution problem. Even though Thai law has not been prescribed that prostitution is a criminal offense under Prevention and Suppression of Prostitution Act 2539 B.E., this law is still not able to be efficiently enforced on a case of exploiting the internet as means of prostitution. Thus, a Thailand's law that can the most practically control commission of an offense by means of the internet is only Computer Crime Act 2550 B.E., which provides special measures assigning more investigation power to the official. However, an offense of prostitution on the internet is not prescribed as an offense under Computer Crime Act 2550 B.E., the official, who conducts an investigation into prostitution on the internet, cannot introduce such measures to the case, thus, resulting in the investigation being conducted inefficiently. For these reasons, there is an idea that allows for the official, who is in charge of the investigation into an offense of prostitution on the internet, to apply the special measures under Computer Crime Act 2550 B.E. on the case of prostitution on the internet in order that the investigation into the offense of prostitution on the internet is conducted in the most efficient manner.

Field of Study:.....Laws.....Student's Signature
Academic Year:.....2010.....Advisor's Signature

675308
V. Boonyopas

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของท่านศาสตราจารย์วีระพงษ์ บุญญโญภาส ที่ได้สละเวลาอันมีค่ารับเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ โดยตลอดระยะเวลาในการทำวิทยานิพนธ์ ท่านได้ให้คำปรึกษาและคำแนะนำอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ รวมทั้งกรุณาช่วยตรวจทานและแก้ไขเนื้อหาวิทยานิพนธ์ ผู้เขียนจึงขอกราบขอบพระคุณท่านทั้งสองเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณท่านศาสตราจารย์ ดร.อภิรักษ์ต์ เพชรศิริ ศาสตราจารย์(พิเศษ) ดร.จิรนิติ หะวานนท์ และ พันตำรวจเอก ญาณพล ยั่งยืน ประธานกรรมการและกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ตามลำดับ ทั้งนี้ ทุกท่านได้กรุณาให้คำแนะนำ รวมทั้งได้ชี้แนะประเด็นอันเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการทำวิทยานิพนธ์ ตลอดจนให้คำแนะนำแนวทางในการแก้ไขปรับปรุงเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นอย่างดีตลอดมา

ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณ บิดา มารดา และน้องของผู้เขียน สำหรับความรักและกำลังใจในการจัดทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ จนกระทั่งผู้เขียนสามารถทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ท้ายนี้ หากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีคุณค่าและประโยชน์ประการใดแล้ว ผู้เขียนขอกราบเป็นกตเวทิตูลดแต่บิดามารดา คณาจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านที่ได้มีส่วนเกื้อกูลเสริมสร้างรากฐานที่สำคัญที่สุดสำหรับผู้เขียน แต่หากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความบกพร่องแต่ประการใดแล้ว ผู้เขียนขอน้อมรับไว้แต่เพียงผู้เดียว

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
บทที่	
1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
1.3 ขอบเขตของการวิจัย.....	3
1.4 สมมติฐานของการวิจัย.....	3
1.5 วิธีการศึกษาวิจัย.....	4
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
2 ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและการค้าประเวณี.....	6
2.1 ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (Internet Network).....	6
2.1.1 ความหมายของอินเทอร์เน็ต.....	7
2.1.2 วิวัฒนาการและความเป็นมาของระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต.....	11
2.1.3 พัฒนาการของระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและ.....	
ความเป็นมาของบริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย.....	13
2.1.4 การควบคุมดูแลระบบอินเทอร์เน็ต.....	15
2.1.4.1 ความผิดที่กระทำบนอินเทอร์เน็ต.....	16
2.1.4.2 ลักษณะของอาชญากรรมคอมพิวเตอร์.....	25
2.1.4.3 รูปแบบและลักษณะขอการกระทำความผิด.....	
บนอินเทอร์เน็ต.....	27
2.2 การค้าประเวณี (Prostitution).....	30

2.2.1 ความหมายของ “การค้าประเวณี”	31
2.2.2 ประวัติการค้าประเวณี.....	33
2.3 การค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต.....	37
2.3.1 ลักษณะของผู้ค้าประเวณีทางอินเทอร์เน็ต.....	37
2.3.2 ลักษณะของผู้ติดต่อซื้อบริการทางเพศผ่านทางอินเทอร์เน็ต.....	39
2.3.3 วิธีการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต.....	40
3 กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดทางคอมพิวเตอร์และการค้าประเวณี.....	
บนอินเทอร์เน็ต.....	43
3.1 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550...	43
3.2 กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี.....	65
3.2.1 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539.....	65
3.2.2 ประมวลกฎหมายอาญา.....	84
3.3 การควบคุมการใช้อินเทอร์เน็ตในต่างประเทศ.....	94
3.3.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา.....	94
3.3.2 ประเทศออสเตรเลีย.....	112
3.3.3 ประเทศสิงคโปร์.....	115
4 วิเคราะห์การบังคับใช้มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐาน.....	
การค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตในปัจจุบัน.....	118
4.1 ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ.....	
คอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 กับการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณี.....	
บนอินเทอร์เน็ต.....	118
4.2 ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี....	
พ.ศ.2539 ต่อการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต.....	135
4.3 ประมวลกฎหมายอาญา กับ การกระทำความผิดฐานการค้าประเวณี.....	
บนอินเทอร์เน็ต.....	145

4.4 มาตรการกฎหมายของต่างประเทศเกี่ยวกับ การกระทำความผิด.....	
ฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต.....	150
5 สรุปและข้อเสนอแนะ.....	152
5.1 บทสรุป.....	152
5.2 ข้อเสนอแนะ.....	158
รายการอ้างอิง.....	163
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	172

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ปัจจุบันอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่มีบทบาทสำคัญในการแพร่ภาพ เสียง และข้อความที่เป็นทั้งสาระและความบันเทิง เปิดโอกาสให้ประชาชนได้รับรู้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นสาธารณะได้ดีกว่าสื่อประเภทอื่น แต่ข้อเสียของสื่อประเภทอินเทอร์เน็ตคือ การเข้าไปควบคุมเนื้อหาสาระเป็นไปได้โดยยาก เนื่องจากเป็นสื่อที่ไม่ต้องขออนุญาตในการแพร่ภาพและเสียง และกฎหมายที่เข้าไปควบคุมเนื้อหาสาระและกระบวนการนำสื่อออกเผยแพร่บนอินเทอร์เน็ตยังไม่เป็นรูปธรรมและสามารถบังคับใช้ได้อย่างแท้จริง จึงทำให้เกิดปัญหาที่บุคคลหรือองค์กรธุรกิจบางรายกระทำการเผยแพร่ภาพและเสียงหรือเนื้อหาสาระที่ไม่เหมาะสมกับสังคมบนอินเทอร์เน็ตได้ และในประเทศไทยได้มีการศึกษาที่เกิดขึ้นแล้วอันได้แก่ www.hi5.com¹ และ www.camfrog.com ที่ผู้เจ้าของเว็บไซต์หรือผู้เข้าใช้บริการได้เผยแพร่ภาพและเสียงที่มีเนื้อหาขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดี ซึ่งแม้กฎหมายอาญาของไทยได้มีการกำหนดให้การกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศ การค้าประเวณี หรือสิ่งลามกต่างๆ เป็นอาชญากรรมพื้นฐาน (Conventional Crimes) อันเป็นความผิดที่รัฐเป็นผู้เสียหาย (Victimless Crimes) เนื่องจากเป็นการกระทำที่ขัดต่อขนบธรรมเนียมประเพณีวัฒนธรรมและศีลธรรมอันดีของประชาชน แต่กฎหมายของประเทศไทยที่สามารถควบคุมการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศโดยใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่เป็นรูปธรรมที่สุดมีเพียง พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งมีข้อจำกัดบางประการในการบังคับใช้ ซึ่งอาจทำให้ประสิทธิภาพในการควบคุมการแพร่ภาพและเสียงบนอินเทอร์เน็ตลดน้อยลงไป อีกทั้ง อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ถือเป็นวิวัฒนาการของอาชญากรรมสมัยใหม่ หรืออาชญากรรมยุคโลกาภิวัตน์

การกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นเนื่องจากพัฒนาการของเทคโนโลยีทางคอมพิวเตอร์ผ่านเครือข่ายการสื่อสารส่งผ่านข้อมูลอันสลับซับซ้อนที่เรียกว่า "อินเทอร์เน็ต" โดยกฎหมายใหม่อย่างพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มิได้มีการบัญญัติถึงการกระทำความผิดเกี่ยวกับ

¹ www.komchadluek.net วันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2552 วัช.จ้องซง "นายกฯ" สางปัญหา นศ.ชายตัวผ่านเน็ต-ทัวส์สวิงกิ่ง

การคำประเวณีไว้อย่างชัดเจน ซึ่งตามหลักกฎหมายอาญาในมาตรา 2 มีหลักว่าหากจะลงโทษบุคคลใดในการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งจะต้องมีกฎหมายระบุไว้อย่างชัดเจนว่าการกระทำดังกล่าวเป็นความผิดตามกฎหมายอาญาในขณะ ที่มีการกระทำนั้นและกฎหมายในขณะนั้นได้กำหนดโทษสำหรับการกระทำดังกล่าวจึงจะลงโทษผู้กระทำผิดได้ เป็นผลให้เมื่อเกิดการกระทำผิดคำประเวณีบนอินเทอร์เน็ต เจ้าหน้าที่ไม่สามารถปรับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 เพื่อนำวิธีการพิเศษ ที่มีกำหนดไว้มาใช้บังคับได้ เช่น การเรียกข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หรือสั่งให้ผู้ให้บริการส่งมอบข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้บริการที่อยู่ใน Server หรือที่อยู่ในคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในการกระทำความผิดได้เมื่อเห็นว่าจำเป็นเพื่อประโยชน์ในการใช้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิดและหาตัวผู้กระทำความผิด ซึ่งอาจส่งผลให้ไม่สามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ หากต้องใช้กระบวนการทางกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาแบบปกติ เนื่องจากข้อมูลหลักฐานที่อยู่ในคอมพิวเตอร์นั้น สามารถที่จะลบได้ง่าย เพียงแค่กดปุ่มบนแป้นคีย์บอร์ดเพียงไม่กี่ปุ่มเท่านั้น

ดังนั้น เมื่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันไม่สามารถใช้บังคับกับการกระทำความผิดการคำประเวณีบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นอาชญากรรมคอมพิวเตอร์อย่างหนึ่งได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากในการสืบสวนสอบสวนและจับกุมผู้กระทำความผิดที่เป็นอาชญากรรมคอมพิวเตอร์หรือใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตในการกระทำความผิดนั้น มีความแตกต่างจากการสืบสวนสอบสวนและจับกุมผู้กระทำความผิดอาญาทั่วไปเป็นอย่างมาก อีกทั้งในการรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อพิสูจน์ความผิดของอาชญากรเหล่านั้น ก็มีความยุ่งยากสลับซับซ้อนกว่าคดีอาญาทั่วไปเช่นกัน จึงสมควรที่จะมีการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 เพื่อให้กฎหมายสามารถบังคับใช้กับอาชญากรรมเหล่านั้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ เกิดความเป็นธรรม และเท่าทันกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในโลกเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์หรือเครือข่ายอินเทอร์เน็ตอันไร้พรมแดนนี้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อให้ทราบถึงความหมายของการคำประเวณี ประวัติการคำประเวณี สาเหตุของการคำประเวณีในประเทศไทย ทฤษฎีและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความผิดการคำประเวณีในประเทศไทย

1.2.2 เพื่อให้ทราบถึงความหมายของระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต วิวัฒนาการของระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต การให้บริการของเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและการควบคุมเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ต

1.2.3 เพื่อศึกษาวิเคราะห์กฎหมายสารบัญญัติและกฎหมายวิธีสบัญญัติของไทยในปัจจุบันว่าสามารถควบคุมดูแลและป้องกันแก้ไขปัญหาการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตเป็นประการใด

1.2.4 เพื่อศึกษาเปรียบเทียบกับกฎหมายต่างประเทศที่สามารถควบคุมและจัดการปัญหาการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น สหรัฐอเมริกา

1.2.5 เพื่อให้ทราบถึงแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ให้สามารถใช้บังคับกับความผิดการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพและรักษาไว้ซึ่งศีลธรรมอันดี ตลอดจนป้องกันและระงับความเสื่อมทรามทางจิตใจของประชาชนในสังคม และทันต่อการพัฒนาของเทคโนโลยีการสื่อสารและคอมพิวเตอร์

1.3 สมมุติฐานของการวิจัย

ปัจจุบันการพัฒนาด้านการติดต่อสื่อสารเป็นไปอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะการติดต่อสื่อสารผ่านระบบคอมพิวเตอร์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่เปิดกว้าง ทำให้คนทั้งหลายสามารถใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตในการติดต่อสื่อสารกันได้แพร่หลาย และในบรรดากิจกรรมทั้งหลายบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต การกระทำความผิดหลากหลายรูปแบบได้เกิดขึ้นพร้อมกันด้วย หนึ่งในจำนวนนั้นคือ การกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นความผิดที่ยากจะควบคุม เนื่องจากบทบัญญัติของกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่นั้น ยังไม่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีในปัจจุบัน

ดังนั้น การศึกษาเพื่อแสวงหามาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมสำหรับการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น จะเป็นประโยชน์ต่อการบังคับใช้กฎหมายอย่างยิ่ง

1.4 ขอบเขตการศึกษาวิจัย

วิทยานิพนธ์เรื่องนี้มุ่งศึกษาสภาพปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 เพราะไม่สามารถนำมาปรับใช้เพื่อควบคุมการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตซึ่งใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากมิได้มีการบัญญัติให้การค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตเป็นฐานความผิดตามกฎหมายฉบับดังกล่าว ทำให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องไม่สามารถนำวิธีพิเศษที่กฎหมายฉบับดังกล่าวได้มอบอำนาจไว้ให้เพื่อควบคุมดูแลการกระทำความผิดโดยใช้คอมพิวเตอร์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น จึงได้มีการศึกษากฎหมายต่างประเทศและกฎหมายไทยทั้งในส่วนกฎหมายสารบัญญัติและกฎหมายวิธีสบัญญัติ แล้วนำมาวิเคราะห์เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

รวบรวมข้อมูลจากเอกสาร (Documentary Research) ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาวิเคราะห์แนวทางที่เป็นมาตรการทางกฎหมายการกำกับดูแลการเผยแพร่สิ่งไม่เหมาะสมอันเป็นภัยบนอินเทอร์เน็ต โดยเฉพาะในส่วนการกระทำความผิดการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต รวมทั้งจัดทำข้อเสนอแนะเกี่ยวกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายดังกล่าวต่อไป โดยนำกฎหมายไทยที่อยู่มาปรับปรุงแก้ไขให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทำให้ทราบถึงลักษณะและวิธีการติดต่อเพื่อค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

1.6.2 ทำให้ทราบถึงปัญหาการบังคับใช้บทบัญญัติกฎหมายทั้งในส่วนกฎหมายสารบัญญัติและกฎหมายวิธีสบัญญัติที่เกี่ยวกับการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

1.6.3 ทำให้ทราบถึงปัญหา อุปสรรคและข้อจำกัดของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ที่บังคับใช้ในปัจจุบัน ว่าสามารถนำมาบังคับใช้และจัดการ

กับความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ เพียงใด รวมทั้งบุคลากรในกระบวนการยุติธรรมที่จะเข้าไปดำเนินการเกี่ยวกับการกระทำความผิดดังกล่าว ควรจะมีศักยภาพ ความรู้ และความสามารถ มากน้อยเพียงใด

1.6.4 ทำให้ทราบถึงแนวทางปฏิบัติทางกฎหมายต่อปัญหาการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตของต่างประเทศที่สามารถควบคุมและจัดการกับปัญหาดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพ

1.6.5 ทำให้ทราบถึงแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ที่บังคับใช้ในปัจจุบัน เพื่อนำมาจัดการกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพและรักษาไว้ซึ่งศีลธรรมอันดีงาม และป้องกันความเสื่อมทรามทางจิตใจของประชาชนในสังคม

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2 ระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและการค้าประเวณี

ในโลกปัจจุบันเทคโนโลยีทางการสื่อสารได้พัฒนาก้าวหน้าไปอย่างรวดเร็ว ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารประเภทข้อมูลความรู้ ภาพถ่าย ภาพนิ่ง วิดีโอ ภาพเคลื่อนไหว และเสียง ที่เรียกว่า มัลติมีเดีย (Multi Media) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสื่อสารข้อมูลทางด้านคอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต นับวันจะเข้ามามีบทบาทกับชีวิตของมนุษย์มากขึ้นทุกวัน อาจกล่าวได้ว่าคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตได้กลายเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวันของคนจำนวนมากในโลกนี้ไปแล้ว การใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตได้ขยายวงกว้างออกไปมากขึ้นโดยได้ก้าวล่วงไปในทุกสาขาอาชีพ นอกจากนี้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตยังกลายเป็นสื่อหนึ่งของความบันเทิงภายในครอบครัวด้วย ไม่ว่าจะเป็นการดูหนังฟังเพลง เล่นเกมต่าง ๆ ก็ล้วนแต่สามารถกระทำผ่านเครื่องคอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ได้ทั้งสิ้น ในขณะที่เดียวกันสื่อทางคอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตก็เป็นเช่นเดียวกันกับสื่อต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นมาในสังคม ซึ่งมีประโยชน์ที่อาจมีโทษได้ โดยเฉพาะปัญหาอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่เกิดขึ้นหลากหลายรูปแบบ ตัวอย่างที่เห็นได้ง่ายและชัดเจนประการหนึ่งในขณะนี้คือ การเผยแพร่ภาพและสื่อลามก และการค้าประเวณีผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

ดังนั้นการที่จะทำความเข้าใจถึงขั้นตอนและรูปแบบของการเกิดอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ในกรณีการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้ดีขึ้นนั้นจำเป็นต้องทำความเข้าใจและมีความรู้พื้นฐานทางด้านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ฉะนั้นในบทนี้ จึงเสนอความรู้พื้นฐานทางด้านระบบอินเทอร์เน็ต อาทิ ความหมายของเครือข่ายอินเทอร์เน็ต วิวัฒนาการและความเป็นมาของระบบอินเทอร์เน็ต บริการที่เสนอในระบบอินเทอร์เน็ต หน่วยงานหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับระบบอินเทอร์เน็ต เป็นต้น และเสนอความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการค้าประเวณี อาทิ ความหมายของการค้าประเวณี ประวัติการค้าประเวณี สาเหตุของการค้าประเวณี รูปแบบการค้าประเวณี เป็นต้น เพื่อง่ายต่อการทำความเข้าใจความผิดการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

2.1 ลักษณะของระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต (Internet Network)

อินเทอร์เน็ตเข้ามามีบทบาทสำคัญในโลกเทคโนโลยีสารสนเทศ ทั้งนี้เนื่องจากอินเทอร์เน็ตเป็นระบบเครือข่ายขนาดใหญ่ ที่มีข่ายงานครอบคลุมเครือข่ายทั่วโลก ทำให้เป็นข่ายงานเดียวกัน

ภายในอินเทอร์เน็ตจะประกอบไปด้วยข่ายงานย่อย ๆ เป็นจำนวนมากที่กระจายอยู่ทั่วโลก โดยที่ข่ายงานย่อยเหล่านี้จะเชื่อมเข้าด้วยกันภายใต้กฎเกณฑ์และวิธีในการติดต่อที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน ซึ่งการใช้อินเทอร์เน็ตจะให้วิถีชีวิตของคนทันสมัยและทันต่อเหตุการณ์อยู่เสมอเนื่องจากอินเทอร์เน็ตจะมีการนำเสนอข้อมูลข่าวสารที่เป็นปัจจุบันและสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นให้ผู้ใช้ได้ทราบ การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทุกวัน สารสนเทศที่เสนอในอินเทอร์เน็ตนั้นจะมีมากมายหลายรูปแบบ ทั้งในด้านความบันเทิง และด้านสาระความรู้ต่าง ๆ เพื่อสนองความสนใจและความต้องการของผู้ใช้ทุกกลุ่ม อินเทอร์เน็ตจึงเป็นแหล่งสารสนเทศที่สำคัญสำหรับบุคคลในทุกวงการ และทุกสาขาอาชีพ ที่สามารถค้นหาสิ่งที่ตนสนใจได้ในทันที แม้แต่การรับรู้ข่าวสารทั่วโลกก็สามารถอ่านได้ในอินเทอร์เน็ต จากเว็บไซต์ต่าง ๆ ของหนังสือพิมพ์หรือสำนักข่าวทั้งของไทยและต่างประเทศ หรือเว็บไซต์ของสถานีโทรทัศน์ช่องต่างๆ ของไทย

นอกจากนี้การติดต่อสื่อสารระหว่างบุคคลก็สามารถส่งข่าวสารกันได้ในลักษณะของไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรือ E-mail โดยไม่ต้องเสียเวลาส่งจดหมาย ทั้งนี้ข่าวสารที่ส่งไปนั้นอาจจะเป็นข้อความหรือรูปภาพก็ได้ ซึ่งจะถึงมือผู้รับได้อย่างรวดเร็ว หรือถ้าต้องการพูดคุยกันก็สามารถทำได้เช่นเดียวกัน โดยการพิมพ์ข้อความหรือพูดคุยโต้ตอบกันไปมาโดยไม่ต้องใช้โทรศัพท์

ปัจจุบันนี้ระบบการสื่อสารทางคอมพิวเตอร์ผ่านระบบอินเทอร์เน็ตได้เจริญเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วและเข้ามามีบทบาทมากกับการทำงานบนเครื่องคอมพิวเตอร์ไม่ว่าจะเป็นหน่วยงาน, องค์กร, บริษัทเอกชน และสถาบันการศึกษาต่าง ๆ ได้มีการติดตั้งระบบอินเทอร์เน็ตเอาไว้ใช้งาน ซึ่งระบบอินเทอร์เน็ตมีประโยชน์ต่อการทำงาน การค้นหาข้อมูลและการสื่อสารข้อมูลมาก ช่วยให้ผู้ใช้สามารถเชื่อมโยงไปยังแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่มีอยู่ในระบบอินเทอร์เน็ตได้ การนำเอาระบบอินเทอร์เน็ตเข้ามาใช้งานนั้น หลายคนนำมาใช้ในทางที่ผิด ทำให้เกิดผลเสียหายในหลาย ๆ ด้าน และก่อให้เกิดอาชญากรรมได้

2.1.1 ความหมายของอินเทอร์เน็ต มีหลากหลายความหมายดังนี้

2.1.1.1 อินเทอร์เน็ต คือ เครือข่ายคอมพิวเตอร์มาตรฐานที่รวมเครือข่ายคอมพิวเตอร์ทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นเครือข่ายชนิดใดให้ติดต่อสื่อสารกันได้ภายใต้มาตรฐานเดียวกัน ถือได้ว่าอินเทอร์เน็ตคือระบบ Network ของโลก และสามารถที่จะเข้าสู่ระบบอินเทอร์เน็ตได้ 2 ทาง คือ ต่อผ่านจากคอมพิวเตอร์ที่บ้านหรือต่อผ่านเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของหน่วยงานหรือองค์กรต่าง

ๆ ซึ่งเครื่องคอมพิวเตอร์แต่ละเครื่อง จะสามารถรับส่งข้อมูลในรูปแบบต่างๆ เช่น ตัวอักษร ภาพ และเสียงได้ รวมทั้งสามารถค้นหาข้อมูลจากที่ต่างๆ ได้อย่างสะดวกรวดเร็ว²

2.1.1.2 อินเทอร์เน็ต คือ เครือข่ายคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ที่เชื่อมต่อถึงกันทั่วโลก โดยมีมาตรฐานการรับส่งข้อมูลระหว่างกันเป็นหนึ่งเดียว ซึ่งคอมพิวเตอร์แต่ละเครื่องจะสามารถรับส่งข้อมูลในรูปแบบต่าง ๆ เช่น ตัวอักษร ภาพ และเสียงได้ รวมทั้งสามารถค้นหาข้อมูลจากที่ต่างๆ ได้อย่างรวดเร็วโดยอินเทอร์เน็ตประกอบด้วยองค์ประกอบ 2 ส่วน คือ ส่วนที่เป็นเครือข่ายที่เชื่อมต่อคอมพิวเตอร์เข้าด้วยกันและส่วนที่เป็นข้อมูลที่คอมพิวเตอร์แต่ละเครื่องเก็บเอาไว้ ทั้งนี้ อินเทอร์เน็ตมีมาตรฐานการรับส่งข้อมูลที่ชัดเจนและเป็นหนึ่งเดียวทำให้การเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์คนละประเภทเป็นไปได้อย่างง่ายดาย โดยทั่วไปแล้วคอมพิวเตอร์ที่ประกอบกันเข้าเป็นเครือข่ายหลักของอินเทอร์เน็ต มักจะเป็นระบบเครือข่ายของมินิคอมพิวเตอร์ หรือระบบเครือข่ายท้องถิ่น หรือ LAN และเครือข่ายเมนเฟรมคอมพิวเตอร์ จึงเรียกอินเทอร์เน็ตว่าเป็นเครือข่ายของเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (Network of Networks) ส่วนคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลมักจะไม่ได้ออกอยู่กับอินเทอร์เน็ตตลอดเวลา เพียงแต่เชื่อมต่อเข้าไปเป็นครั้งคราวตามความต้องการในการใช้งานเท่านั้น³

2.1.1.3 อินเทอร์เน็ต คือ ระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ (Computer Network) ที่ใหญ่ที่สุดของโลก เป็นกระบวนการสื่อสารข้อมูลทางสายหรือ Online ระหว่างคอมพิวเตอร์ต่างระบบและต่างชนิดร่วมกับสายเคเบิล และผู้ใช้จำนวนมากอาศัย Software และเครื่องช่วยสื่อสารต่างๆ⁴

2.1.1.4 อินเทอร์เน็ต คือ เครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่สื่อสารกันโดยใช้ TCP/IP ซึ่งหมายถึงกฎเกณฑ์ที่คอยควบคุมกระบวนการส่งข่าวสารไปมาระหว่างคอมพิวเตอร์หลายชนิดที่อยู่บนอินเทอร์เน็ต การที่มี TCP/IP ใช้ร่วมกัน ผู้ใช้จึงสามารถเชื่อมโยงคอมพิวเตอร์ของตนกับเครือข่ายใด

² พณรังสี สุความดี และประชา พฤษทรัพย์เสริฐ, สร้างเว็บเพจอย่างไรขีดจำกัด (กรุงเทพฯ : ชัคเชสมิเดีย). หน้า 11-13.

³ วุฒิพงศ์ พงศ์สุวรรณ, เริ่มต้นใช้งานอินเทอร์เน็ต (กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ DLS, 2543), หน้า 3.

⁴ บัณฑิต จามรภูติ, คัมภีร์ Windows 2000 Professional (กรุงเทพฯ : เม็ดทรายพริ้นติ้ง, 2543) หน้า 439.

ก็ได้ที่อยู่บนอินเทอร์เน็ตเพื่อติดต่อกับผู้อื่น หรือเพื่อสื่อสารกับ Software ของแต่ละเครือข่ายบนอินเทอร์เน็ต⁵

2.1.1.5 อินเทอร์เน็ต คือ เครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่ใช้สื่อสารกับเครื่องคอมพิวเตอร์ที่อยู่ระยะไกลๆ ได้ทั่วโลก เป็นการสื่อสารที่สามารถเชื่อมโยงกับแหล่งข้อมูลอย่างกว้างขวางได้ทั้งข้อความ ภาพ เสียง และวีดีโอ⁶

2.1.1.6 เครือข่ายอินเทอร์เน็ต คือ เครือข่ายคอมพิวเตอร์เพียงหนึ่งเดียวของโลก ไม่มีใครเป็นเจ้าของอย่างแท้จริง และไม่มีใครสามารถควบคุมเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้ ซึ่งการสื่อสารโดยเว็บไซต์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้น รู้จักกันในชื่อของระบบ เวิลด์ไวด์เว็บ เนื่องจากเป็นระบบสื่อสารที่เชื่อมโยงและกระจายไปยังส่วนต่าง ๆ ของโลก หรืออาจกล่าวได้ว่า เป็นเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่เกิดจากการเชื่อมต่อเครือข่ายย่อยจำนวนมาก โดยเชื่อมโยงการสื่อสารระหว่างกันด้วยระบบโปรโตคอล TCP/IP ดังนั้นอินเทอร์เน็ตจึงเป็นเครือข่ายคอมพิวเตอร์ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดของโลก ประกอบด้วยเครือข่ายย่อยจำนวนมาก ซึ่งกระจายอยู่เกือบทั่วทุกมุมโลก โดยเครือข่ายย่อยเหล่านี้อยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกามากที่สุด⁷

2.1.1.7 อินเทอร์เน็ต คือ เครือข่ายคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ซึ่งมีพื้นที่ครอบคลุมไปทั่วโลก อินเทอร์เน็ตมิได้ประกอบด้วยเครือข่ายเพียงหนึ่งเดียว หากแต่เป็นเครือข่ายของเครือข่าย คือ ประกอบด้วยเครือข่ายจำนวนนับไม่ถ้วนซึ่งแต่ละเครือข่ายก็อาจมีขนาด ประสิทธิภาพในการส่งผ่านสัญญาณประเภทของสื่อรับส่งสัญญาณ เช่น ส่งผ่านตามสาย หรือส่งผ่านอากาศ และการครอบคลุมอยู่ในพื้นที่ต่างๆ กัน ซึ่งในขอบเขตพื้นที่เดียวกันนั้น ก็อาจมีเครือข่ายย่อยๆ ซ้อนกันอยู่ ที่ต่างก็เป็นส่วนหนึ่งของอินเทอร์เน็ตด้วยกันทั้งสิ้น แม้เครือข่ายย่อยที่กระจายอยู่ตามส่วนต่างๆ

⁵ สัจจะ จรัสรุ่งรวิวรร และสมพร จิวรสกุล, ASP และแอปพลิเคชัน ฐานข้อมูลสำหรับอินเทอร์เน็ต, พิมพ์ครั้งที่ 3 (กรุงเทพฯ : ด่านสุทธาการพิมพ์), หน้า 3.

⁶ วนิตา จันทรุจิรากร, อินเทอร์เน็ตมิติใหม่แห่งการสื่อสาร, พิมพ์ครั้งที่ 1 (กรุงเทพฯ : คอมพิวเตอร์), หน้า 3.

⁷ วิทยา เรื่องพรวิสุทธิ, เรียนรู้อินเทอร์เน็ตระบบเครือข่ายองค์กรยุคใหม่ (กรุงเทพฯ : เอช.เอ็น.กรุ๊ป, 2542) หน้า 14.

ของโลกเหล่านี้อาจมีความแตกต่างกัน แต่เพราะมาตรฐานของเทคโนโลยีทางการสื่อสาร โทรคมนาคมบางประการที่ใช้ร่วมกัน ทำให้เครือข่ายเหล่านี้สามารถรับส่งข้อมูลระหว่างกันได้ และทำให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั่วโลกสามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างไร้พรมแดน⁸

สำหรับอินเทอร์เน็ตตามความหมายของผู้เขียนนั้น เห็นว่า เครือข่ายอินเทอร์เน็ต คือ เครือข่ายคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ที่เชื่อมโยงกับเครื่องคอมพิวเตอร์ต่างๆ ทั่วโลก และเป็นเครือข่ายที่ไร้การควบคุม ปราศจากพรมแดน มีเสรีภาพอย่างไร้ขีดจำกัด ไม่มีการแบ่งแยกชนชั้นวรรณะ ในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตทุกคนมีความเท่าเทียมกันหมดและจากความหมายทั้งหลายที่กล่าวมาแล้วข้างต้น จึงอาจสรุปได้ว่า อินเทอร์เน็ต คือ เครือข่ายคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ที่รวมเครือข่ายคอมพิวเตอร์ทั่วโลกเข้าด้วยกัน สามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างไร้พรมแดน

อินเทอร์เน็ตนั้นเป็นทั้งแหล่งข้อมูลและช่องทางการติดต่อสื่อสารที่สะดวก รวดเร็ว และครอบคลุมพื้นที่กว้างขวาง จำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อเข้าสู่อินเทอร์เน็ตมีอยู่ด้วยกันจำนวนมาก ในจำนวนนี้บางเครื่องอาจเป็นเพียงคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคล PC หรือ Personal Computer ในขณะที่บางเครื่องอาจเป็นคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ซึ่งสามารถทำงานได้ซับซ้อน หรือเก็บข้อมูลได้เป็นจำนวนมาก ซึ่งคอมพิวเตอร์ประเภทนี้เรียกว่า เซิร์ฟเวอร์ (Server) เครื่องคอมพิวเตอร์เหล่านี้สามารถทำหน้าที่เป็นแหล่งเก็บข้อมูลจำนวนมหาศาล ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั่วโลกสามารถค้นหาข้อมูลที่ตนสนใจได้จากแหล่งข้อมูลเหล่านี้

ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตไม่ว่าจะอยู่ในส่วนใดของโลกก็สามารถติดต่อสื่อสารถึงกันได้ทั้งในรูปแบบของการส่งไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ หรืออีเมลถึงกัน หรือการเข้าห้องสนทนาบนอินเทอร์เน็ต (Chat Room) ซึ่งมีอยู่มากมายหลากหลายภาษา การเข้าห้องสนทนาทำให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตสามารถสื่อสารโต้ตอบกันได้ทันทีทันใด นอกจากนี้ผู้ที่สนใจจะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งยังสามารถสื่อสารระหว่างกันได้ในรูปแบบของการตั้งกระทู้ในกระดานรับความคิดเห็น (Webboard) ซึ่งผู้ที่ต้องการจะแสดงความคิดเห็นในเรื่องนั้นๆ ก็สามารถพิมพ์และส่งความเห็นให้ไปปรากฏอยู่บนกระดานรับความคิดเห็นบุคคลอื่นๆ ที่เข้ามาเยี่ยมชมกระดานรับ

⁸ สุทธิชัย โฆษิตววรรณรัตน์, อินเทอร์เน็ต ข่ายแห่งโลกไร้พรมแดน, อีคอนนิวส์ฉบับพิเศษ ปีที่ 6 (กันยายน 2538) : 14.

ความคิดเห็นก็สามารถอ่านความเห็นของผู้อื่นรวมทั้งออกความเห็นของตนเพิ่มเติมได้ด้วย เทคโนโลยีที่ก้าวไกลส่งผลให้การติดต่อสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตไม่ถูกจำกัดอยู่เพียงการแลกเปลี่ยนข้อความที่เป็นตัวอักษรเท่านั้น เมื่อมีอุปกรณ์อื่นๆ ประกอบ เช่น กล้องและไมโครโฟน การติดต่อนี้ก็สามารถรับส่งได้ทั้งเสียงและภาพให้ปรากฏถึงกันได้ อีกด้วย

2.1.2 วิวัฒนาการและความเป็นมาของระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

อินเทอร์เน็ตได้เริ่มต้นขึ้นในปี ค.ศ.1969 หรือ พ.ศ.2512 ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยกระทรวงกลาโหมของสหรัฐอเมริกาได้พัฒนาเครือข่ายคอมพิวเตอร์ขึ้นมาเพื่อใช้ในทางทหารซึ่งมีคุณสมบัติที่แตกต่างจากระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ทั่วไป คือ สามารถรับส่งข้อมูลระหว่างเครื่องคอมพิวเตอร์ได้อย่างไม่ผิดพลาด แม้ว่าคอมพิวเตอร์บางเครื่องหรือสายรับส่งข้อมูลบางส่วนจะเสียหายหรือถูกทำลายไปก็ตาม ระบบเครือข่ายนี้มีชื่อเรียกว่า ARPANET (Advanced Research Projects Agency Network) ซึ่งคอมพิวเตอร์แต่ละเครื่องจะเชื่อมโยงกันด้วยสายส่งข้อมูลที่แยกออกเป็นหลายเส้นทางประสานกันเหมือนร่างแหเมื่อคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่งต้องการส่งข้อมูลไปให้อีกเครื่องหนึ่งใน ARPANET จะแบ่งข้อมูลออกเป็นส่วนย่อยๆ แล้วทยอยส่งไปให้ปลายทางตามที่กำหนด โดยแต่ละชิ้นย่อยๆ นี้อาจไปคนละทางกัน แต่จะไปรวมกันที่ปลายทางตามลำดับที่ถูกต้องตามเดิมได้ แต่ถ้าหากในระหว่างทางข้อมูลส่วนใดส่วนหนึ่ง (Packet) เกิดสูญหายหรือผิดพลาดอันเนื่องมาจากสัญญาณรบกวนหรือสายส่งข้อมูลและเครื่องคอมพิวเตอร์ที่อยู่กลางทางเสียหายหรือถูกทำลาย เครื่องคอมพิวเตอร์ปลายทางจะส่งสัญญาณกลับมาแจ้งให้คอมพิวเตอร์ต้นทางรับรู้และจัดการส่งข้อมูลเฉพาะส่วนที่ขาดไปให้ใหม่โดยใช้เส้นทางอื่นแทนด้วยวิธีนี้ข้อมูลที่ส่งออกไปจะถึงปลายทางอย่างแน่นอน แม้ว่าจะมีบางส่วนของเครือข่ายเกิดความเสียหายก็ตาม และเฉพาะข้อมูลส่วนที่เสียหายเท่านั้นจะต้องส่งใหม่ไม่ใช่ส่งใหม่ทั้งหมด ดังนั้นคอมพิวเตอร์ในเครือข่ายของ ARPANET จะสามารถรับส่งข้อมูลไปยังปลายทางโดยใช้สายส่งข้อมูลเท่าที่เหลืออยู่ได้ และเลือกเส้นทางที่ดีที่สุดในขณะนั้นให้พร้อมกับมีการเปลี่ยนแปลงเส้นทางการรับส่งข้อมูลได้ตลอดเวลา

เมื่อมีการทดลองใช้งาน ARPANET จนได้ผลแล้ว กระทรวงกลาโหมของสหรัฐอเมริกาก็ได้ขยายเครือข่ายของ ARPANET ออกไป โดยเชื่อมต่อคอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัยและสถาบันวิจัยต่างๆ ซึ่งเครือข่ายของ ARPANET ในขณะนั้นใช้งานเพื่อการค้นคว้าและวิจัยทางทหารเป็นหลัก โดยคอมพิวเตอร์ที่ต่อเข้ากับเครือข่ายของ ARPANET จะมีมาตรฐานการรับส่งข้อมูล

อันเดียวกันเรียกว่า Network Protocol (NCP) เป็นส่วนควบคุมการรับส่งข้อมูล การตรวจสอบความผิดพลาดในการส่งข้อมูลและเปรียบเสมือนตัวกลางที่เชื่อมต่อคอมพิวเตอร์ทุกเครื่องเข้าด้วยกัน แต่มาตรฐาน NCP ที่ใช้กันในขณะนั้นยังมีข้อจำกัดอยู่มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือมีข้อจำกัดในด้านจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ต่อเข้ากับ ARPANET ทำให้ขยายจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ออกไปมากๆ ไม่ได้ จึงได้เริ่มมีการพัฒนามาตรฐานการรับส่งข้อมูลแบบใหม่ขึ้น จนในปี พ.ศ.2525 ได้มีมาตรฐานใหม่ออกมาเรียกว่า Transmission Protocol/Internet Protocol หรือโปรโตคอลแบบ TCP/IP ซึ่งถือว่าเป็นก้าวสำคัญที่ ARPANET ได้วางรากฐานไว้ให้กับอินเทอร์เน็ต เพราะจากมาตรฐานการรับส่งข้อมูลแบบ TCP/IP นี้ ทำให้เครื่องคอมพิวเตอร์ต่างชนิดกันสามารถรับส่งข้อมูลไปมาระหว่างกันได้ และนับเป็นหัวใจของอินเทอร์เน็ต ซึ่งโปรโตคอล TCP/IP ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง

ต่อมาในปี ค.ศ.1987 หรือ พ.ศ.2529 มูลนิธิวิทยาศาสตร์แห่งชาติ หรือ National Science Foundation (NSF) ของประเทศสหรัฐอเมริกาได้วางระบบเครือข่ายหรือสร้าง Network ของตนเองขึ้นมาอีกระบบหนึ่งเรียกว่า NSFNET เพื่อใช้ประโยชน์ทางการศึกษาและค้นคว้าวิจัยทางวิทยาศาสตร์ และได้ใช้โปรโตคอล TCP/IP เป็นมาตรฐานในการรับส่งข้อมูล ทำให้การขยายตัวของเน็ตเวิร์กเป็นไปอย่างรวดเร็ว นอกจาก ARPANET และ NSFNET แล้ว ยังมีเครือข่ายอื่นๆ อีกหลายเครือข่าย เช่น UUNET, UUCP, BITNET, CSNET ซึ่งต่อมาก็ได้เชื่อมต่อเข้าด้วยกันโดยมี NSFNET เป็นเครือข่ายหลัก เปรียบเสมือนกระดูกสันหลังหรือ Backbone ของระบบ จำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ในเครือข่ายจึงได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว และปัจจุบัน NSFNET ยังคงเป็นเครือข่ายหลักของการเชื่อมโยงอินเทอร์เน็ตในประเทศสหรัฐอเมริกา จะเห็นได้ว่าอินเทอร์เน็ตนั้น ก่อกำเนิดและพัฒนาโดยต่อเนื่องในลักษณะของการถ้อยทีถ้อยอาศัยกันมากกว่าที่จะเป็นการกำหนดหรือบังคับ เครือข่ายหลักคือ Backbone ของอินเทอร์เน็ตได้เปลี่ยนจาก ARPANET มาเป็น NSFNET เนื่องจากเจ้าของ NSFNET (National Science Foundation) เป็นหน่วยงานที่ไม่หวังผลกำไรและมีงบประมาณจำกัด จึงไม่สามารถทุ่มงบประมาณมาขยายขีดความสามารถของ NESNET ให้รองรับปริมาณข้อมูลที่เพิ่มขึ้นจากการขยายตัวในการใช้งานอินเทอร์เน็ตในเชิงพาณิชย์ได้มากนักบรรดา ผู้ให้บริการในการต่อเชื่อมกับอินเทอร์เน็ต (Internet Service Provider หรือ ISP) ทั้งหลายจึงร่วมมือกันสร้างทางอ้อมหรือ Bypass ข้อมูลที่เกิดจากการใช้งานเชิงพาณิชย์ทั้งหลายที่ไม่เกี่ยวกับการค้นคว้าวิจัยของมหาวิทยาลัยหรือองค์กรต่างๆ ให้ไปใช้เครือข่ายหลักหรือ Backbone อันอื่นๆ แทน อินเทอร์เน็ตในปัจจุบันมี Backbone หลายอันได้แก่ CIX (Commercial

Internet Exchange) ซึ่งเกิดจากการร่วมมือกันของบริษัท เอกชนหลายๆ บริษัทในการสร้าง Backbone อันใหม่ขึ้นมาแทน NSFNET นอกจากนี้ ยังมี Backbone อื่นๆ เกิดเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทำให้ NSFNET ลดความสำคัญลงไป

ในปัจจุบันหน่วยงานที่ทำหน้าที่กำกับดูแลทิศทางของอินเทอร์เน็ตโดยรวมคือสมาคมอินเทอร์เน็ต (Internet Society) ซึ่งมีสมาชิกประกอบด้วยทั้งผู้ใช้และผู้ให้บริการทั่วไป รวมกันเป็นกลุ่มย่อยๆ (Subgroup) ภายในสมาคมอีกทีหนึ่ง ในบรรดา Subgroup เหล่านี้ กลุ่มย่อยที่มีบทบาทสำคัญก็คือ Internet Architecture Board หรือ IAB ซึ่งตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2526 เพื่อสนับสนุนงานวิจัยต่างๆ เกี่ยวกับอินเทอร์เน็ต และในปัจจุบันนี้เป็นผู้วางมาตรฐานการเชื่อมต่อระหว่างเครือข่าย เพื่อรองรับการใช้งานอินเทอร์เน็ตในอนาคต เช่น โพรโตคอลหรือมาตรฐานการสื่อสารข้อมูลที่เป็นมัลติมีเดีย เป็นต้น

2.1.3 พัฒนาการของระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตและความเป็นมาของบริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย

พัฒนาการของระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย อินเทอร์เน็ตในประเทศไทยมีพัฒนาการมาจากเครือข่ายมหาวิทยาลัยภายใต้ชื่อ เครือข่ายไทยสาร Thaisarn (The Thai Social Scientific, Academic and Research Network) โดยการดำเนินการของศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ (NECTEC) เครือข่ายไทยสารซึ่งส่วนใหญ่ประกอบไปด้วยสถาบันการศึกษาและหน่วยงานราชการได้ต่อเชื่อมเข้าสู่อินเทอร์เน็ตอย่างสมบูรณ์ ในเดือนกันยายน พ.ศ.2535 จุดแรกของการเชื่อมโยงได้แก่เครื่องที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และในปีต่อมาได้เชื่อมเครื่องของ NECTEC เป็นจุดที่สอง คอมพิวเตอร์อื่นภายในไทยสารสามารถติดต่อกับเครือข่ายต่างประเทศได้ โดยใช้ช่องทางใดช่องทางหนึ่ง หรืออาจใช้ได้ทั้ง 2 ช่องทาง

สำหรับการเชื่อมต่อเข้าสู่อินเทอร์เน็ตของประเทศไทยมีจุดกำเนิดมาจากเครือข่ายคอมพิวเตอร์ระหว่างมหาวิทยาลัย หรือที่เรียกว่า อินเทอร์เน็ตแคมปัสเน็ตเวิร์ค (Inter-campus Network) เครือข่ายดังกล่าวได้รับการสนับสนุนจากศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ (NECTEC) ตั้งแต่นั้นมีจุดประสงค์เพื่อเชื่อมโยงระบบคอมพิวเตอร์ของหน่วยงานต่างๆ เข้าด้วยกันคือ กระทรวงวิทยาศาสตร์เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม กับเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ

ส่วนการใช้อินเทอร์เน็ตในประเทศไทย เริ่มเป็นแห่งแรกที่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ โดยกลุ่มของนักวิทยาศาสตร์ชาวออสเตรเลียได้นัดหมายในการสื่อสารกับออสเตรเลียเป็นประจำ โดยใช้คอมพิวเตอร์ติดต่อผ่านโมเด็มและโทรศัพท์ทางไกล และแลกเปลี่ยนข้อมูลสารสนเทศทาง E-mail ซึ่งการดำเนินงานในระยะแรกของไทยเป็นการเชื่อมโยงคอมพิวเตอร์ของ 4 หน่วยงาน คือ กระทรวงวิทยาศาสตร์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย และสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง โดยใช้โปรโตคอล X.25 พร้อมกับใช้ดาต้าเน็ตแทนการเช่าสาย ในระยะต่อมา มีการเชื่อมโยงจากหน่วยงานและสถาบันต่างๆ อีกมากมาย จึงมีการปรับเปลี่ยนจากระบบ X.25 มาเป็นโปรโตคอล TCP/IP โดยใช้ระบบปฏิบัติการยูนิกซ์ (UNIX) ต่อมาเครือข่ายได้ขยายตัวอย่างกว้างขวางจนมีการให้บริการอินเทอร์เน็ตเชิงพาณิชย์ขึ้นเป็นแห่งแรก โดยมหาวิทยาลัยอัสสัมชัญได้จัดตั้งบริษัท KSC ขึ้น และได้มีการให้บริการจากภาครัฐในเวลาใกล้เคียงกันโดยศูนย์เทคโนโลยีแห่งชาติ (NECTEC)

ความเป็นมาของบริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย สำหรับบริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทยนั้น ได้มีการเริ่มต้นติดตั้งเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อเชื่อมต่อรับส่งข้อมูลกับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตสำหรับใช้ในการศึกษาของมหาวิทยาลัยและหน่วยงานราชการ เริ่มตั้งแต่มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ และสถาบัน AIT (Asian Institute of Technology) ได้เชื่อมต่อเครื่องมินิคอมพิวเตอร์เข้ารับส่งจดหมายอิเล็กทรอนิกส์กับมหาวิทยาลัยเมลเบิร์นประเทศออสเตรเลีย⁹ ในปี พ.ศ.2530 โดยใช้สายโทรศัพท์ติดต่อรับส่งข้อมูลกันผ่านทางโมเด็ม ในยุคนี้การรับส่งข้อมูลยังใช้วงจรโทรศัพท์เรียกติดต่อกันเป็นครั้งคราว ไม่มีการเชื่อมต่อกันตลอดเวลาผ่านคู่สายหรือวงจรเช่าดังเช่นในปัจจุบัน และความเร็วในการรับส่งข้อมูลของโมเด็มในยุคนั้น ก็ไม่รวดเร็วนัก

ต่อมาในปี พ.ศ.2535 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้เช่าวงจรรถาวรเชื่อมต่อรับส่งข้อมูลกับอินเทอร์เน็ตแบบออนไลน์เป็นครั้งแรก โดยเชื่อมต่อเข้ากับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ UUNET Technologies ซึ่งทำหน้าที่เป็น ISP (Internet Service Provider) ในสหรัฐอเมริกาและศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์และคอมพิวเตอร์แห่งชาติ (NECTEC : National Electronics and

⁹ สุทธิชัย โฆษิตววรรณรัตน์, อินเทอร์เน็ต ข่ายแห่งโลกไร้พรมแดน, อีคอนนิวส์ฉบับพิเศษ ปีที่ 6 (กันยายน 2538) : 72.

Computer Technology Control) ก็ได้เชื่อมต่อคอมพิวเตอร์ของสถาบันการศึกษาภายในประเทศจำนวน 6 แห่ง เข้าด้วยกัน เพื่อให้บริการอินเทอร์เน็ตภายในประเทศไทยอย่างสมบูรณ์แบบประกอบด้วย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, สถาบันเทคโนโลยีแห่งเอเชีย, มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, NECTEC, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ โดยเรียกเครือข่ายนี้ว่า ไทยสาร (Thai Social / Scientific Academic and Research Network : Thai Sarn) ซึ่งเป็นการใช้งานอินเทอร์เน็ตทางการศึกษาและวิจัยโดยเฉพาะ ซึ่งนับเป็นจุดเริ่มต้นของบริการอินเทอร์เน็ตในประเทศไทย โดยทั้ง 6 แห่งจะใช้คอมพิวเตอร์ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นจุดสำหรับเชื่อมต่อรับส่งข้อมูลกับต่างประเทศเพียงจุดเดียว หลังจากนั้นในปี พ.ศ.2536 เครือข่ายของไทยสารก็ขยายขอบเขตบริการเข้าเชื่อมต่อกับสถาบันการศึกษาและหน่วยงานต่างๆ ของรัฐเพิ่มขึ้นเป็น 19 แห่ง ประกอบด้วยสถาบันในระดับอุดมศึกษา จำนวน 15 แห่ง และหน่วยงานของรัฐอีก 4 แห่ง เมื่อมีผู้ใช้บริการมากขึ้นทาง NECTEC จึงได้เพิ่มวงจรระหว่างประเทศขึ้นอีกหนึ่งวงจร ทำให้มีวงจรเชื่อมต่อจากประเทศไทยเข้าสู่เครือข่ายของอินเทอร์เน็ตเพิ่มขึ้นเป็น 2 วงจร เพื่อใช้สำรองซึ่งกันและกันได้ และต่อมาในปี พ.ศ.2537 ก็ได้ขยายเครือข่ายออกไป อีกทั้งสถาบันอุดมศึกษาและหน่วยงานราชการ ซึ่งได้ให้บริการอินเทอร์เน็ตอย่างสมบูรณ์แบบคือ E-Mail, Telnet, FTP, Gopher และ WWW ซึ่งในขณะนั้นประเทศไทยมีเครือข่ายที่เชื่อมต่อกันทั้งสิ้น 35 เครือข่าย และในปี พ.ศ.2539 ก็ได้มีบริษัทเอกชนเปิดให้บริการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตในลักษณะของ ISP (Internet Service Provider) ขึ้นหลายรายในประเทศไทย

2.1.4 การควบคุมดูแลระบบอินเทอร์เน็ต

อินเทอร์เน็ตเติบโตรวดเร็วมาก แต่ละวันจะมีเครือข่าย (Networks) และเครื่องคอมพิวเตอร์ที่ทำหน้าที่ให้บริการ (Hosts) มาขอเปิดบัญชีเพื่อเชื่อมโยงกับอินเทอร์เน็ตตลอดเวลา เนื่องจากอินเทอร์เน็ตเป็นระบบที่กระจายความรับผิดชอบ (Decentralized) ไปยังเครือข่าย (Networks) ที่เล็กกว่าจำนวนหลายๆ แห่ง แต่ละแห่งทำงานโดยใช้นโยบายและใช้ระเบียบที่ตนเป็นผู้จัดทำโดยอาศัยค่าใช้จ่ายของตนเอง อินเทอร์เน็ตจึงเป็นระบบที่มีความเป็นอิสระ คือไม่มีใครคนใดคนหนึ่งเป็นเจ้าของหรือเป็นผู้จัดการดำเนินงานโดยเด็ดขาด ทำให้รัฐมาทำการควบคุมไม่ได้ แต่ละองค์กรที่เป็น Networks ของอินเทอร์เน็ต ไม่ต้องมีใครมาตรวจสอบการทำงานของแต่ละองค์กร เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้น จึงไม่มีศูนย์กลางที่มีอำนาจเด็ดขาดในการจัดการแก้ไขให้ความช่วยเหลือ ผู้ใช้ต้องแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าของตนเอง หรืออาจขอความช่วยเหลือจากผู้บริหารระบบของแต่ละ Network ที่ตนเองใช้บริการ มีหลายองค์กรที่พยายาม

รวมตัวกันโดยมีจุดประสงค์เพื่อจัดระบบโครงสร้างของอินเทอร์เน็ตให้มีประสิทธิภาพโดยพยายามให้มีข้อห้ามและข้อจำกัดต่อผู้ใช้น้อยที่สุด และด้วยเหตุที่อินเทอร์เน็ตไม่มีเจ้าของระบบ แต่ละบุคคลหรือแต่ละองค์กรต่างดูแลระบบและการเชื่อมต่อเฉพาะของตนจึงไม่มีใครควบคุมได้ ยกเว้นเรื่องของการให้บริการและข่าวสารจะต้องอยู่ภายใต้กฎหมายของประเทศนั้น ดังนั้นจึงมีผู้ใช้บริการเครือข่ายอินเทอร์เน็ตบางส่วนหรือพวกเขาสามารถได้เผยแพร่ข้อมูลที่ไม่เหมาะสมบนอินเทอร์เน็ต เช่น การเผยแพร่ภาพลามกอนาจารและสื่อลามกต่างๆ ซึ่งมีอยู่อย่างแพร่หลายและเป็นจำนวนมากในปัจจุบัน

2.1.4.1 ความผิดที่กระทำบนอินเทอร์เน็ต

เนื่องจากเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมีความรวดเร็ว และสามารถติดต่อสื่อสารกันได้อย่างกว้างขวาง ทำให้การกระทำความผิดเกิดขึ้นได้อย่างกว้างขวางเช่นกัน และประเภทของความผิดสามารถแยกพิจารณาได้ดังนี้ คือ

2.1.4.1.1 ประเภทของการกระทำความผิดโดยใช้คอมพิวเตอร์

การกระทำความผิดโดยใช้คอมพิวเตอร์หรืออาชญากรรมคอมพิวเตอร์ ถือเป็นอาชญากรรมทางเศรษฐกิจประเภทหนึ่ง ที่ผู้กระทำความผิดส่วนใหญ่มีความรู้ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์เป็นอย่างดี ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายได้รวดเร็ว มีชื่อเรียกที่แตกต่างกันอยู่มากมาย เช่น¹² Computer crime, E-crime, Information technology crime, Computer related crime Computer misuse, Computer Abuse, Electronic crime หรือ Hitech Crime เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีการต่อต้านการใช้คำว่า “อาชญากรรมคอมพิวเตอร์” และมีการเสนอให้ใช้คำว่า “ความผิดทางอาญาอันเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์” แทน เพราะเห็นว่ามี

¹² สุนทร เปลียนสี, “แนวความคิด หลักการและสาระสำคัญของร่างกฎหมายว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์,” วารสารกฎหมายปกครอง เล่ม 24, ตอน 2 (2549): หน้า 100.

เหมาะสมกว่า เพราะได้หมายรวมถึงการกระทำต่างๆมากมายต่อคอมพิวเตอร์¹³ และรวมถึงการกระทำคามผิดโดยใช้คอมพิวเตอร์ในการกระทำผิดอาญาทั่วไป

การให้คำนิยามหรือคำจำกัดความของการกระทำคามผิดลักษณะนี้ยังเป็นปัญหาในด้านกฎหมายว่ามีความหมายครอบคลุมเพียงใด ดังนั้นการแบ่งประเภทของการกระทำคามผิดโดยใช้คอมพิวเตอร์ จึงแตกต่างกันไป ทั้งนี้อาจอยู่กับหลายปัจจัย เช่น แนวคิดของนักกฎหมายที่แตกต่างกัน บทบัญญัติของกฎหมายที่แตกต่างกันในแต่ละรัฐหรือในแต่ละประเทศ เป็นต้น

ศาสตราจารย์ วีระพงษ์ บุญโญภาส ได้กล่าวถึงนิยามของอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ไว้ดังนี้ “อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ มีการให้นิยามไว้เป็น 2 นัย นัยแรก อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ หมายความว่า การกระทำใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับการใช้คอมพิวเตอร์ และทำให้ผู้เสียหายนั้นได้รับความเสียหาย ในขณะที่เดียวกันก็ทำให้ผู้กระทำความผิดนั้นได้รับประโยชน์

นัยที่สอง อาชญากรรมคอมพิวเตอร์ หมายความว่า การกระทำใดๆ ที่เป็นความผิดทางอาญา ซึ่งจะต้องใช้ความรู้เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ในการกระทำความผิดนั้น ซึ่งแน่นอนว่าการสืบสวน การฟ้องร้อง หรือการดำเนินคดีทั้งหลายจะต้องใช้ความรู้ในส่วนของคุณคอมพิวเตอร์ด้วย”¹⁴

2.1.4.1.1.1 การแบ่งประเภทของการกระทำคามผิดโดยพิจารณาจากวิธีการที่ใช้

วิธีการในการประกอบอาชญากรรมคอมพิวเตอร์มีอยู่มากมายหลายวิธีและมีชื่อเรียกต่างๆกันไป เช่น Data Diddling อาจเรียกว่า Tempering หรือ

¹³ วีระพงษ์ บุญโญภาส, อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ,(กรุงเทพฯ: นิติธรรม, 2540), หน้า 159.

¹⁴ สถาบันกฎหมายอาญา, “กฎหมายอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์: แนวทางในการแก้ไขปัญหอาชญากรรมยุคไอที,”รายงานการสัมมนาทางวิชาการ โครงการเวทีความคิดเพื่อการพัฒนากระบวนการยุติธรรมไทย,2542: 16.

Wiretapping อาจเรียกว่าEavesdropping ก็ได้ อย่างไรก็ตามก็อาจแบ่งประเภทตามวิธีการกระทำ ความผิด ได้ดังนี้¹⁵

1. *Data Diddling หรือ Tampering* คือ การเปลี่ยนแปลง ข้อมูลโดยไม่ได้รับอนุญาตก่อนหรือระหว่างที่กำลังบันทึกข้อมูลลงไปในระบบคอมพิวเตอร์ การเปลี่ยนแปลงข้อมูลดังกล่าวนี้สามารถกระทำโดยบุคคลใดก็ได้ที่สามารถเข้าไปถึงตัวข้อมูล ตัวอย่างเช่น พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีหน้าที่บันทึกเวลาการทำงานของพนักงานทั้งหมด ทำการแก้ไข ตัวเลขชั่วโมงการทำงานของคนอื่นมาลงเป็นชั่วโมงการทำงานของตนเอง ซึ่งข้อมูลดังกล่าวหากถูก แก้ไขเพียงเล็กน้อย พนักงานแต่ละคนแทบจะไม่สงสัยเลย

2. *Trojan Horse* คือ โปรแกรมที่ปรากฏให้เห็นในการทำงาน ที่เป็นประโยชน์แต่ได้ซ่อนรหัสคำสั่งที่จะทำความเสียหาย ให้แก่ระบบที่กำลังดำเนินงานนั้นได้ ถ้า โทรจันนี้จะไม่เหมือนไวรัสเนื่องจากไม่สามารถติดลงไปในแผ่นบันทึกอื่นได้ ในขณะที่ไวรัสจะติดไป กับแผ่นบันทึกและแพร่เข้าไปในคอมพิวเตอร์เครื่องอื่นๆ

3. *Salami Techniques* คือ วิธีการตัดเศษจำนวนเงิน เช่น ทศนิยมตัวที่ 3 หรือตัดเศษทิ้งให้เหลือแต่จำนวนเงินที่สามารถจ่ายได้ แล้วนำเศษทศนิยมหรือเศษ ที่ตัดทิ้งมาใส่ในบัญชีของตนเองหรือของผู้อื่นซึ่งจะทำให้ผลรวมของบัญชียังคงสมดุลย์ (Balance) และจะไม่มีปัญหากับระบบควบคุมเนื่องจากไม่มีการนำเงินออกจากระบบบัญชี นอกจากนี้ใช้กับการตัดเศษเงินแล้ววิธีนี้อาจใช้กับระบบการตรวจนับของในคลังสินค้า

4. *Trap Doors* คือ โปรแกรมที่ลวงผู้ใช้คอมพิวเตอร์ที่มีสิทธิ ในการใช้ระบบเพื่อจะได้รู้รหัสผ่าน (Password) หรือบัญชีผู้ใช้ โดยจะสร้างหน้าจอปลอมที่มี ลักษณะคล้ายหน้าจอจริงเพื่อลวงให้ผู้ใช้ใส่รหัสผ่านและผู้ที่กระทำคามผิดสามารถเรียกข้อมูลที่ เก็บไว้ขึ้นดูได้ในภายหลัง

¹⁵ จุลเจษฎ์ ฉัตราคม, “พาดินชย์อิเล็กทรอนิกส์: อาชญากรรมคอมพิวเตอร์กับพัฒนาการของ สัญญาและกฎหมาย,” *อุลพาห*, 47 ฉบับที่2: 15.

5. *Logic bomb* หรือ *Fork Bomb* คือ โปรแกรมที่จะทำงานเมื่อเป็นไปตามเงื่อนไขที่กำหนดเพื่อติดตามและแก้ไขระบบ โดยจะมีลักษณะคล้ายการระเบิดและทำให้โปรแกรมหยุดการทำงาน หรือเกิดความเสียหายแก่ข้อมูลทั้งหมด โดยโปรแกรมจะเริ่มทำงานต่อเมื่อมีสถานะหรือสภาพการณ์ตามที่ผู้สร้างโปรแกรมกำหนด สามารถใช้ติดตามดูความเคลื่อนไหวของระบบบัญชี ระบบเงินเดือนแล้วทำการเปลี่ยนแปลงตัวเลขดังกล่าว

6. *Asynchronous Attack* คือ เนื่องจากการทำงานของระบบคอมพิวเตอร์เป็นการทำงานแบบ *Asynchronous* คือสามารถทำงานหลายๆ อย่างพร้อมกัน โดยการประมวลผลข้อมูลเหล่านั้นจะเสร็จไม่พร้อมกัน ผู้ใช้งานจะทราบว่างานที่ประมวลผลเสร็จหรือไม่ก็ต่อเมื่อเรียกงานนั้นมาดู ระบบดังกล่าวก่อให้เกิดจุดอ่อน ผู้กระทำความผิดจะฉวยโอกาสในระหว่างที่เครื่องกำลังทำงานเข้าไปแก้ไขเปลี่ยนแปลงหรือกระทำการอื่นใดโดยที่ผู้ใช้ไม่ทราบว่ามีการกระทำผิดเกิดขึ้น

7. *Scavenging* คือ วิธีการที่จะได้ข้อมูลที่ทิ้งไว้ในระบบคอมพิวเตอร์หรือบริเวณใกล้เคียง หลังจากเสร็จการใช้งานแล้ว วิธีที่ง่ายที่สุดคือ ค้นหาตามถังขยะที่อาจมีข้อมูลสำคัญไม่ว่าจะเป็นเบอร์โทรศัพท์หรือรหัสผ่านหลงเหลืออยู่ หรืออาจใช้เทคโนโลยีที่ซับซ้อนทำการหาข้อมูลที่อยู่ในเครื่องคอมพิวเตอร์เมื่อผู้ใช้เลิกใช้งานแล้ว

8. *Data Leakage* คือ หมายถึงการทำให้ข้อมูลรั่วไหลออกไป อาจโดยตั้งใจหรือไม่ก็ตาม เช่นการแผ่รังสีของคลื่นแม่เหล็ก ไฟฟ้าในขณะที่กำลังทำงาน คนร้ายอาจตั้งเครื่องดักสัญญาณไว้ใกล้กับเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อรับข้อมูลตามที่ตนเองต้องการ

9. *Piggybacking* คือ วิธีการดังกล่าวสามารถทำได้ทั้งทางกายภาพ (*Physical*) การที่คนร้ายจะลักลอบเข้าไปในประตูที่มีระบบรักษาความปลอดภัย คนร้ายจะรอให้บุคคลที่มีอำนาจหรือได้รับอนุญาตมาใช้ประตูดังกล่าว เมื่อประตูเปิดและบุคคลคนนั้นได้เข้าไปแล้ว คนร้ายก็ฉวยโอกาสตอนที่ประตูยังไม่ปิดสนิทแอบเข้าไปได้ ในทางอิเล็กทรอนิกส์ก็เช่นกัน อาจเกิดขึ้นในกรณีที่ใช้สายสื่อสารเดียวกันกับผู้ที่มีอำนาจใช้หรือได้รับอนุญาต เช่นใช้สายเคเบิลหรือโมเด็มเดียวกัน

10. *Impersonation* คือ การที่คนร้ายแกล้งปลอมเป็นบุคคลอื่นที่มีอำนาจหรือได้รับอนุญาต เช่น เมื่อคนร้ายขโมยบัตรเอทีเอ็มของเหยื่อได้ ก็จะโทรศัพท์และแกล้งทำเป็นเจ้าของพนักงานของธนาคารและแจ้งให้เหยื่อทราบที่กำลังหาวิธีป้องกันมิให้เงินในบัญชีของเหยื่อ จากนั้นจึงบอกให้เหยื่อเปลี่ยนรหัสประจำตัว (Personal Identification Number: PIN) โดยให้เหยื่อบอกรหัสเดิมก่อน คนร้ายจึงทราบหมายเลขรหัส และได้เงินของเหยื่อไป

11. *Wiretapping* หรือ *Eavesdropping* หรือ *Packet Sniffer* คือ การดักฟังสัญญาณการสื่อสารโดยมีเจตนาที่จะได้รับประโยชน์จากการเข้าสู่ระบบเพื่อเข้าถึงข้อมูล โดยการใช้โปรแกรมสำหรับดักจับข้อมูลเพื่อให้ได้มาซึ่ง เลขประจำตัว (ID) รหัสผ่าน (Password) ข้อมูลบัตรเครดิต และข้อมูลสำคัญอื่นๆ โปรแกรมที่นิยมใช้ในการกระทำผิดประเภทนี้มีชื่อว่า Sniffer¹⁶

12. *Computer Forgery* คือ การปลอมแปลงข้อมูลหรือการตัดต่อข้อมูล คอมพิวเตอร์

13. *Computer Fraud* คือ การฉ้อโกงข้อมูลทางคอมพิวเตอร์ เช่น การฉ้อโกงบัตรเครดิตหรือเงินอิเล็กทรอนิกส์หรือการเข้ารหัสลับของผู้มีสิทธิเพื่อให้ได้มาซึ่งประโยชน์ในทางทรัพย์สิน¹⁷

14. *Unauthorized Reproduction of a Protected Computer Program* คือ การผลิตเพื่อจำหน่ายซึ่งโปรแกรมของผู้อื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต

15. *Theft of Service* (การขโมยบริการ) เจ้าของเครื่องคอมพิวเตอร์อาจจะต้องสูญเสียรายได้คิดเป็นมูลค่ามหาศาล จากการที่มีบุคคลอื่นมาใช้ประโยชน์และบริการจากเครื่องคอมพิวเตอร์โดยไม่ยอมจ่ายค่าใช้บริการ การกระทำดังกล่าวเรียกว่า การ

¹⁶ ไพจิตร สวัสดิสาร, การใช้คอมพิวเตอร์ทางกฎหมายและกฎหมายที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์, (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2547), หน้า 107.

¹⁷ จุลเจษฎ์ รัตราคม, อุลพาน, 47 ฉบับที่ 2: 15.

ขโมยบริการ ซึ่งแต่ละบริการก็มักจะส่งผลตอบแทนแก่ผู้ขโมยบริการอย่างมากมาย การฟ้องผู้กระทำ ความผิดในข้อหาหลักทรัพย์ธรรมดา ก็เป็นการยากที่ศาลจะลงโทษเพราะบริการที่ถูกลักขโมยมักจะ เป็นสิ่งที่ไม่มีการรูปร่างโดยธรรมชาติ¹⁸

นอกจากที่ได้กล่าวมาแล้วยังมีการกระทำความผิดในรูปแบบ ที่อื่นๆบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตอีก เช่น เทคนิคการโจมตีแบบ Phishing¹⁹ (มาจากคำว่า Password + Harvesting+Fishing)²⁰ คือ การโจมตีในรูปแบบของการปลอมแปลงอี-เมล (Email Spoofing) และทำการสร้างเว็บไซต์ปลอม เพื่อทำการหลอกลวงให้เหยื่อหรือผู้รับอี-เมลเปิดเผย ข้อมูลทางการเงินหรือข้อมูลส่วนบุคคลอื่นๆ อาทิ ข้อมูลของหมายเลขบัตรเครดิต บัญชีผู้ใช้ (Username) และ รหัสผ่าน (Password) หมายเลขบัตรประจำตัวประชาชน หรือข้อมูลส่วนบุคคล อื่นๆ Phishing สามารถทำได้โดยการขโมยหรือนำเครื่องหมายหรือสัญลักษณ์ตลอดจนรูปลักษณ์ ของธนาคารหรือสถาบันการเงินที่มีชื่อเสียง และบัตรเครดิตประเภทต่างๆของผู้ประกอบการ การ ให้สินเชื่อบนอินเทอร์เน็ต มาประกอบเข้ากับการหลอกลวงเหยื่อหรือผู้ใช้ให้เปิดเผยข้อมูล ใน ปัจจุบันต่างประเทศมีการตื่นตัวในการแก้ปัญหา Phishing เช่นประเทศญี่ปุ่นมีการตั้งศูนย์บริการ สายด่วนให้คำแนะนำในการป้องกัน Phishing (Anti-Phishing hotline)²¹ ส่วนในประเทศไทยยังไม่ตื่นตัวกับปัญหา Phishing เท่าที่ควร ทั้งๆที่การกระทำความผิดประเภทนี้เกิดขึ้นในประเทศไทย แล้ว ซึ่งคดีที่มีผู้ถูกหลอกลวงสูญเสียทรัพย์สินไปมูลค่ามากที่สุดเป็นจำนวนเงิน 16 ล้านบาท โดยอีเมลหลอกลวงส่งมาจากประเทศไนจีเรีย²²

¹⁸ http://www.judiciary.go.th/jti/research/detail/chatchawan_4.doc

¹⁹ โกเมน พิบูลย์โรจน์, Thaicert(Nectec), เอกสารเผยแพร่เรื่องเทคนิคการโจมตีแบบ Phishing, เผยแพร่ 1 มิถุนายน 2547.

²⁰ <http://www.thaicert.nectec.or.th>

²¹ National police academy (Alumni Association for national police academy), Crime in japan in 2004

²² ญาณพล ยั่งยืน, “ร่วมวิพากษ์ร่าง พ.ร.บ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.” การเสวนารับฟังความคิดเห็นจัดโดยสมาคมผู้ดูแลเว็บไทย วันที่ 21 ธันวาคม 2549.

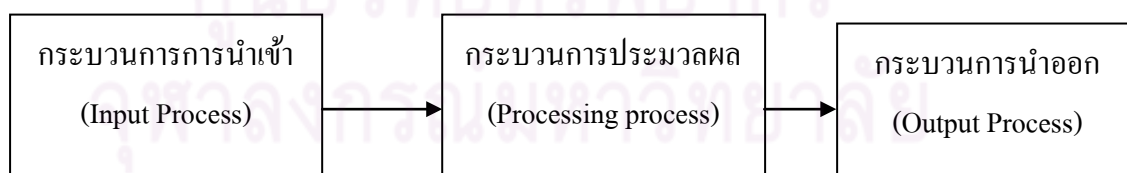
เทคนิคการโจมตีแบบ Phishing ยังมีการกระทำความผิดแบบ Vishing คือสแปมแวร์ที่มีการโจมตีแบบฟิชซิงโดยใช้เครือข่ายวอยส์โอเวอร์ไอพี (VoIP) เป็นหลัก²³ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลทางการเงินหรือข้อมูลสารสนเทศอื่นๆ หรือ การกระทำความผิดแบบ Botnet (roBOT NETwork) ซึ่งเป็นภัยต่อผู้ใช้อินเทอร์เน็ตรูปแบบใหม่ที่เขียนด้วยโปรแกรมประสงค์ร้าย (Malware) ที่ซับซ้อนและมีรูปแบบหลากหลายกว่าไวรัส หรือหนอนคอมพิวเตอร์ (Worm) หลายเท่า Botnet สร้างขึ้นเพื่อส่ง แสปมเมลล์(Spammail) และมีการนำBotnet ไปใช้กับการกระทำความผิดอื่นๆ ด้วยเช่น กรรโชกทรัพย์²⁴

2.1.4.1.1.2 การแบ่งประเภทของการกระทำความผิดโดยพิจารณาจากการใช้คอมพิวเตอร์ที่เกี่ยวกับกระบวนการ และฮาร์ดแวร์/ซอฟต์แวร์

ในการแบ่งประเภทของอาชญากรรมคอมพิวเตอร์ อาจแบ่งแยกโดยพิจารณาจากกระบวนการ (Process-oriented Approach) และฮาร์ดแวร์/ซอฟต์แวร์ (Hardware/Software-oriented approach) ได้ดังนี้²⁵

1. *Process-oriented Approach* การแบ่งประเภทโดยพิจารณาจากขั้นตอนการทำงานของเครื่องคอมพิวเตอร์ โดยจะเริ่มจากกระบวนการนำเข้า (Input process) โดยนำข้อมูลดิบป้อนเข้าสู่คอมพิวเตอร์ เพื่อเข้าสู่ขั้นตอนประมวลผล (Processing) และขั้นตอนสุดท้ายเป็นขั้นตอนการนำข้อมูลออก (Output) นอกจากนี้ยังมีกระบวนการสื่อสารข้อมูลระหว่างเครื่องคอมพิวเตอร์การกระทำ

การแสดงขั้นตอนการทำงานของเครื่องคอมพิวเตอร์

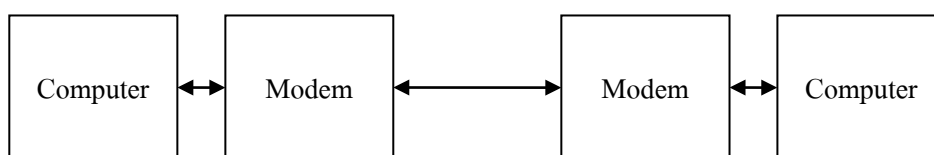

²³ <http://en.wikipedia.org/wiki/Vishing>

²⁴ กมล เขมะรังสี และกิติศักดิ์ จีระวรรณกุล, เอกสารเผยแพร่เรื่องบอตเน็ต ภัยรูปแบบใหม่บนอินเทอร์เน็ต เผยแพร่เมื่อ 10 สิงหาคม 2548

²⁵ ไพจิตร สวัสดิ์สาร, การใช้คอมพิวเตอร์ทางกฎหมายและกฎหมายที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์, หน้า 114-115.

แสดงขั้นตอนสื่อสารข้อมูลคอมพิวเตอร์(Transmission)

การกระทำคามผิดอาจแบ่งได้โดยพิจารณาจากขั้นตอนการทำงานของคอมพิวเตอร์ ดังนี้

1.1 *Input process* เช่น การสับเปลี่ยนdisk การทำลายข้อมูล การป้อนข้อมูลเท็จ การลักข้อมูลข่าวสาร (Data) (Computer Espionage) การลักใช้บริการหรือเข้าไปโดยไม่มีอำนาจ (Unauthorized access) ตัวอย่างสำหรับกรณีดังกล่าว เช่น²⁸

ก. การใช้ข้อมูลปลอม เพื่อให้คอมพิวเตอร์ส่งจ่ายเงินแก่
 อาชญากรหรือผู้สมคบ

ข. การป้อนข้อมูลเพื่อปิดบังพยานหลักฐานการกระทำ
 ความผิดอื่น ๆ

ค. การใช้ Password โดยไม่มีสิทธิ

ง. การเพิ่มเติมข้อมูลที่ไม่เป็นจริงและลบล้างข้อมูลที่ถูกต้อง
 ที่ได้บันทึกไว้ของศูนย์ข้อมูลคอมพิวเตอร์ (Computer credit bureau files)

1.2 *Processing* เช่น การทำลายข้อมูลและระบบโดยใช้ไวรัส (Computer Subotage) การทำลายข้อมูลและโปรแกรม (Damage to data and program) การสับเปลี่ยนข้อมูลและโปรแกรม (Alteration of data and program) การเปลี่ยนแปลงข้อมูลและโปรแกรม (Alteration of data and program)

²⁸ วีระพงษ์ บุญโญภาส, *อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ*, หน้า 159.

1.3 *Transmission* เช่น การดักฟัง (Wiretapping) การดัดแปลงข้อมูล (Unauthorized interception) การก่อวินาศกรรมในระบบเครือข่าย (Networking Malfeasance)

1.4 *Output* เช่น การขโมยขยะ (Sewaging) การขโมย printout หรือการใช้ข้อมูล printout อันเป็นเท็จ การกระทำความผิดโดยใช้คอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลในรูปของผลลัพธ์ (Output) ของระบบคอมพิวเตอร์ คดีที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่ผลลัพธ์ (Output) ที่ได้จากคอมพิวเตอร์จะมาจากข้อมูลอันเป็นเท็จที่ใส่เข้าไป (Input) ทำให้ผลลัพธ์ออกมาผิดพลาด เช่น ในคดี UNITED STATES v. JONES โดยข้อเท็จจริงในคดีนี้ปรากฏว่าจำเลยใช้ข้อมูลอันเป็นเท็จ เพื่อจะทำให้คอมพิวเตอร์พิมพ์ตัวแลกเปลี่ยนอันแท้จริงโดยใส่ชื่อจำเลยลงไป แม้บุคคลใดจะอ้างว่ากรณีดังกล่าวเป็นความผิดอาญาอันเกี่ยวเนื่องกับกระบวนการป้อนข้อมูล (Input) หรือแสดงผลลัพธ์ (Output) ก็ตาม ก็ไม่ได้มีความแตกต่างกันเลย

2. Hardware/Software-oriented approach

ก. การกระทำต่อเครื่องโดยตรง อาจแบ่งได้ 3 ประเภทคือ

1. *การกระทำต่อ Hardware* โดยแท้จริงแล้วกระทำผิดในลักษณะนี้เป็นการกระทำทางกายภาพต่อคอมพิวเตอร์และส่วนประกอบต่างๆของคอมพิวเตอร์ เช่น การทำลายคอมพิวเตอร์และส่วนประกอบของคอมพิวเตอร์ การลักเครื่องคอมพิวเตอร์ เป็นต้น การกระทำผิดต่างๆเหล่านี้ สามารถลงโทษผู้กระทำความผิดได้ตามกฎหมายที่มีบัญญัติไว้อยู่เดิม โดยไม่ต้องบัญญัติกฎหมายเพิ่มเติมแต่อย่างใด เช่น ตามตัวอย่างที่กล่าวไว้ข้างต้นก็อาจลงโทษผู้กระทำความผิดในฐานะทำให้เสียหายหรือลักทรัพย์ ตามประมวลกฎหมายอาญาได้

2. *การกระทำต่อ Software* เช่น การลอกเลียนหรือทำสำเนาโดยไม่ได้รับอนุญาต การขโมยโปรแกรม การทำลายโปรแกรม การยุ่งเกี่ยวโดยมิชอบ เป็นต้น

3 *การกระทำต่อ Data and Communication* เช่น การขโมยข้อมูล การทำลายข้อมูล การแก้ไขข้อมูล การขโมยบริการสื่อสาร การฉ้อโกง การทำให้เครือข่าย

เสียหาย และในบางกรณีอาจมีการคาบเกี่ยวกับการกระทำต่อHardwareด้วย เช่นการทำลายเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อลบล้างข้อมูลภายในเครื่อง

ข. การกระทำต่อคอมพิวเตอร์ซึ่งเป็นเป้าหมาย

การกระทำผิดใน การลักษณะนี้จะมุ่งประสงค์เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลทางคอมพิวเตอร์หรือ ทำให้ระบบขัดข้องเสียหาย เช่น การลอบเข้าไปขโมยข้อมูลต่างๆที่เก็บไว้ในคอมพิวเตอร์ โดยวิธีการต่างๆ เช่น Data diddling, Trojan Horse, Asynchronous Attack, Logic bomb, Superzapping เป็นต้น

ค. การกระทำผิดโดยใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือ

เป็นการกระทำผิดโดยอาศัยคอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือ เช่นการเผยแพร่ภาพลามก การเล่นเกมพนันโดยอาศัยเครือข่าย การหมิ่นประมาทโดยการโฆษณา การปลอมแปลงบัตรบริการเงินด่วน (ATM) หรือบัตรเครดิต การปลอมเอกสาร การลักลอบโอนเงินหรือการขโมยรหัสผ่าน (Password) โดยวิธีการต่างๆ เช่น Trap Doors, Salami Techniques เป็นต้น

ง. การใช้คอมพิวเตอร์ในการประกอบอาชญากรรม

การกระทำผิดโดยใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือช่วยในการกระทำผิดประเภทอื่นๆ เช่นการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับการพนันไว้ในคอมพิวเตอร์ การขโมยหรือยกยอกบนเครือข่าย เป็นต้น

2.1.4.2 ลักษณะของอาชญากรคอมพิวเตอร์ (Categories of Computer Criminals)³⁰

³⁰ สุปรียา อภิวัฒน์นกร, “อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ : ศึกษากรณีการหลอกลวงทางอินเทอร์เน็ต,”วิทยานิพนธ์ (น.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545)

2.1.4.2.1 พวกหัดใหม่ (Novice) บุคคลประเภทนี้มิได้เป็นอาชญากรโดยแท้จริง เพียงแค่ใช้โอกาสในตำแหน่งหน้าที่ที่มีอยู่ เข้าไปดำเนินการกับข้อมูลคอมพิวเตอร์ เพื่อเข้าไปยังฐานข้อมูลนั้นๆ และมีเป็นจำนวนมาก ที่เป็นลูกจ้าง หรือพนักงานของหน่วยงานนั้นๆ เอง

2.1.4.2.2 พวกวิกลจริต (Deranged persons) ลักษณะของบุคคลประเภทนี้ มักกระทำอะไรโดยปราศจากเหตุผล ชอบทำลาย เป็นผู้ป่วยทางจิตและมีอันตรายโดยทั่วไป ไม่สามารถควบคุมตนเองได้ และจะทำลายระบบ ซอฟต์แวร์ หรือเพิ่มข้อมูลต่างๆ

2.1.4.2.3 เป็นกลุ่มที่ประกอบอาชญากรรมในลักษณะองค์กร (Organized crime) เป็นพวกที่ประกอบ อาชญากรรมโดยหาผลประโยชน์จากคอมพิวเตอร์ มีการกระทำร่วมเป็นกลุ่ม มีความรู้คอมพิวเตอร์เป็นอย่างดี สามารถใช้ในการหลบหลีกหรือยับยั้งการสืบสวนติดตามจับกุมของเจ้าหน้าที่ได้

2.1.4.2.4 พวกมืออาชีพ (Career) เป็นพวกกระทำผิด โดยสันดานถึงแม้ว่าจะถูกจับกุมแล้วเมื่อพ้นโทษออกมา ก็จะกระทำความผิดซ้ำอีก

2.1.4.2.5 พวกหัวพัฒนา (Con artists) เป็นพวกที่ชอบใช้ความก้าวหน้าทางคอมพิวเตอร์ ให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ทางการเงิน

2.1.4.2.6 พวกช่างคิดช่างฝัน (Ideologues) เป็นพวกที่กระทำผิดเนื่องจากมีความเชื่อถือในสิ่งหนึ่งสิ่งใดอย่างรุนแรง เป็นพวกก้าวร้าวชอบแสดงตัวเองว่ามีจุดเด่น หรือมีอำนาจเหนือบุคคลอื่น

2.1.4.2.7 พวก Hacker/Cracker เป็นพวกที่จิตใจ และเจตนาเข้าถึงระบบของคอมพิวเตอร์ และเพิ่มข้อมูล โดยแยกความหมายของ Hacker/Cracker ได้ดังนี้

2.1.4.2.7.1 Hacker หมายถึง บุคคลผู้ที่เป็นอัจฉริยะ มีความรู้ในระบบคอมพิวเตอร์เป็นอย่างดี สามารถเข้าไปถึงข้อมูลในคอมพิวเตอร์โดยเจาะผ่านระบบ รักษาความปลอดภัยของคอมพิวเตอร์ได้ แต่อาจไม่แสวงหาผลประโยชน์

2.1.4.2.7.7.2 Cracker หมายถึง ผู้ที่มีความรู้และทักษะทางคอมพิวเตอร์เป็นอย่างดี จนสามารถเข้าสู่ระบบได้ เพื่อเข้าไปทำลายหรือลบแฟ้มข้อมูล หรือทำให้เครื่องคอมพิวเตอร์เสียหาย รวมทั้งการทำลายระบบปฏิบัติการของเครื่องคอมพิวเตอร์

2.1.4.3 รูปแบบและลักษณะของการกระทำความผิดบนอินเทอร์เน็ต

การกระทำความผิดบนอินเทอร์เน็ต (Cyber Crime) คือ การกระทำความผิดบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ซึ่งในที่นี้หมายรวมถึงการกระทำความผิดโดยใช้คอมพิวเตอร์(Computer Crime)ด้วย แต่การกระทำความผิดบนอินเทอร์เน็ต (Cyber Crime) เป็นการกระทำความผิดบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเท่านั้น ไม่รวมถึงการกระทำความผิดต่อ Hardware ที่มุ่งกระทำความผิดต่อคอมพิวเตอร์ในทางกายภาพ เช่น การลักคอมพิวเตอร์หรือการทำให้คอมพิวเตอร์เสียหายในทางกายภาพ และไม่หมายรวมถึงการกระทำความผิดบนเครือข่ายอื่นที่ไม่ใช่อินเทอร์เน็ต เช่น การโกงภายในธนาคารหรือภายในบริษัทเดียวกันที่แม้เป็นการกระทำความผิดบนเครือข่ายแต่เครือข่ายดังกล่าวไม่ใช่เครือข่ายอินเทอร์เน็ต การกระทำความผิดนั้นก็เพียงเป็นการกระทำความผิดโดยใช้คอมพิวเตอร์ (Computer Crime) เท่านั้น เพราะเป็นการกระทำความผิดในหน่วยงานนั้นๆเอง ไม่ได้ออนไลน์เชื่อมต่อกับผู้ใช้งานอื่นบนระบบอินเทอร์เน็ต³¹ และแตกต่างจาก Hi-Tech Crime ที่ครอบคลุมถึงการกระทำผิดทุกชนิดที่เกี่ยวข้องกับเทคโนโลยี เช่น การโกงมือถือ โกงค่าโทรศัพท์ หรือการแอบตั้งเกตเวย์โทรทางไกลไปต่างประเทศ เป็นต้น

ดังนั้น การกระทำความผิดตามที่ได้กล่าวมาแล้วตามหัวข้อที่ 2.2.1 ประเภทของการกระทำความผิดโดยใช้คอมพิวเตอร์ หากได้กระทำลงบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตแล้ว ถือว่าเป็นการกระทำความผิดบนอินเทอร์เน็ต (Cyber Crime) เช่น Data Diddling , Trojan Horse, Salami Techniques, Trap Doors, Logic bomb, Asynchronous Attack, Scavenging, 8.Data Leakage, Piggybacking, Impersonation, Wiretapping, Computer Forgery, Computer Fraud, Unauthorized Reproduction of a Protected Computer Program, Theft of Service การกระทำความผิดโดยใช้คอมพิวเตอร์ต่างๆเหล่านี้หากได้กระทำบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตแล้วย่อมเป็นการกระทำความผิดบนอินเทอร์เน็ต (Cyber Crime)

³¹ “ญาณพล ยังยืน : กับังงานสอบสวนคดีพิเศษบนโลกอาชญากรรมออนไลน์” บทสัมภาษณ์นักวิชาการ <http://www.Thaicleanet.com> .

นอกจากนี้ ยังสามารถแยกประเภทของการกระทำความผิดบนอินเทอร์เน็ตได้เป็น 10 ประเภท ดังนี้³²

2.1.4.3.1 การลักลอบการขโมยใช้บริการสารสนเทศ (Theft of Information Service) เป็นการขโมยข้อมูลเพื่อที่จะใช้ประโยชน์ในการลักลอบเข้าไปใช้บริการโทรคมนาคม เช่น การขโมยข้อมูลเกี่ยวกับศูนย์โทรศัพท์เพื่อที่จะสามารถควบคุมการใช้โทรศัพท์ของหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่งโดยเอาข้อมูลนั้นมาเป็นประโยชน์แก่ตน เช่น การลักลอบใช้โทรศัพท์ฟรี รวมถึงการขโมยข้อมูลจากผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ต (ISP) เพื่อขโมยใช้บริการ หรือขโมยการรับบริการจากประชาชนทั่วไปทำให้บุคคลดังกล่าวต้องรับภาระในค่าบริการเป็นต้น

2.1.4.3.2 การใช้อินเทอร์เน็ตในการอำนวยความสะดวกแก่การประกอบอาชญากรรมรูปแบบดั้งเดิม (Communication in Furtherance of Criminal Conspiracies) คือ การที่ผู้กระทำความผิดนำเอาเทคโนโลยีการสื่อสารผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมาใช้ในการกระทำความผิดรูปแบบเดิม เช่น อาชญากรรมธรรมดาทั่วไปที่ทำความผิดเกี่ยวกับการชนหรือค้ายาเสพติด ใช้การสื่อสารผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในการประกอบอาชญากรรม รวมถึงการใช้คอมพิวเตอร์ในการปกปิดหรือกลบเกลื่อนการกระทำความผิดของตนไม่ให้ผู้อื่นล่วงรู้ ด้วยวิธีการที่เรียกว่า EnCryption หรือการตั้งรหัสการสื่อสารขึ้นมาระหว่างผู้ร่วมกระทำความผิดด้วยกันซึ่งผู้อื่นไม่อาจเข้าใจได้

2.1.4.3.3 การละเมิดทรัพย์สินทางปัญญา (Telecommunication Piracy) เป็นการใช้อินเทอร์เน็ตในการละเมิดลิขสิทธิ์ เช่น การดัดแปลง ทำซ้ำ หรือเผยแพร่งานอันมีลิขสิทธิ์โดยไม่ได้รับอนุญาต โดยในปัจจุบันการรับส่งข้อมูลผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตสามารถทำ

³² สถาบันกฎหมายอาญา, “กฎหมายอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ : แนวทางในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมยุคไอที,” รายงานการสัมมนาทางวิชาการ โครงการเวทีความคิดเพื่อการพัฒนากระบวนการยุติธรรมไทย, หน้า 11-13. ; อณัญพิไล เงินวิจิตร, “ปัญหาการค้นและยึดพยานหลักฐานทางอิเล็กทรอนิกส์”, วิทยานิพนธ์ (น.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544)

ได้โดยง่ายและรับส่งข้อมูลได้รวดเร็วเป็นปริมาณมาก การละเมิดทรัพย์สินทางปัญญาจึงเป็นอีก
หนึ่งปัญหาสำคัญที่ยากต่อการป้องกันและปราบปราม

2.1.4.3.4 การเผยแพร่สิ่งผิดกฎหมาย (Pornography and Other Offensive Content) การใช้คอมพิวเตอร์และการสื่อสารผ่านเครือข่ายเพื่อเผยแพร่ภาพลามกอนาจารรวมถึง
ข้อมูลที่ไม่สมควร หรือการเผยแพร่ข้อมูลที่ขัดต่อกฎหมายและศีลธรรม เช่น ภาพลามกอนาจาร
ของเด็ก วิธีการก่ออาชญากรรมหรือการผลิตวัตถุระเบิด

2.1.4.3.5 การฟอกเงินทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Money Laundering) ซึ่งใช้
อุปกรณ์คอมพิวเตอร์และการสื่อสารเป็นเครื่องมือทำให้สามารถกลบเกลื่อนอำพรางตัวตนของผู้กระทำ
ความผิดได้ง่ายขึ้นและการชำระหนี้เนื่องจากการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (Electronic commerce)

2.1.4.3.6 การทำลายและการก่อการร้ายทางอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic
Vandalism and Terrorism) อันธพาลทางคอมพิวเตอร์หรือพวกก่อการร้าย ซึ่งไม่เพียงแต่เฉพาะผู้
มีจิตใจชั่วร้ายเท่านั้นแต่ยังมีพวกทำหายทางเทคนิค อยากรู้ อยากเห็นที่สามารถเข้าไปแทรกแซง
ระบบข้อมูล คอมพิวเตอร์ของผู้อื่นได้มากน้อยเพียงใด อันธพาลทางคอมพิวเตอร์ เปรียบได้กับเด็กเถร
ตามท้องถนนที่ชอบवाद ฟันสีให้เลอะเทอะอันธพาลดังกล่าวจะทำเช่นเดียวกันคือเข้าไปใน
เครือข่ายคอมพิวเตอร์ แล้วทำลายข้อมูลหรือตัดต่อตัดแปลงภาพหรือกระทำสิ่งที่ไม่สมควรต่างๆ
เพื่อรบกวนผู้อื่น

2.1.4.3.7 การก่อการร้ายทางอินเทอร์เน็ต (Terrorist) คือ การเผยแพร่ข้อมูลข่มขู่
บุคคลหรือองค์กรใดองค์กรหนึ่ง รวมถึงการเจาะระบบ (Hacking) เข้าไปแทรกแซงทำลายระบบ
เครือข่ายสาธารณูปโภค เช่น การจ่ายน้ำ จ่ายไฟ หรือการจลาจล

2.1.4.3.8 การหลอกลวงในการขายสินค้าและการลงทุนผ่านทางเครือข่าย
คอมพิวเตอร์ (Telemarketing Fraud) คือการหลอกลวงค้าขายหรือชวนลงทุนหลอกลวงผ่าน
เครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยไม่ได้ให้บริการจริง หรือชักชวนให้เข้าร่วมลงทุนแต่ไม่ได้มีกิจกรรม
เหล่านั้นจริงๆ หรือโฆษณาหลอกลวงขายสินค้า

2.1.4.3.9 การเข้าแทรกแซงข้อมูลและนำเอาข้อมูลเหล่านั้นมาเป็นประโยชน์ต่อตนโดยมิชอบ เช่น การที่สามารถผ่านอินเทอร์เน็ตเข้าไปแล้วเข้าไปเจาะล้วงเอาความลับเกี่ยวกับรหัสหมายเลขของบัตรเครดิต เพื่อนำมาเป็นประโยชน์ในการก่ออาชญากรรมต่อไป หรือแม้กระทั่งการล้วงความลับทางการค้าซึ่งสามารถทำได้โดยผ่านทางอินเทอร์เน็ตซึ่งอาจเป็นลักษณะของการดักฟังข้อมูลเพื่อที่จะนำมาเป็นประโยชน์กับกิจการของตนเอง

2.1.4.3.10 การโอนเงินโดยไม่มีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมาย เมื่อสามารถเข้าไปในเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของธนาคารได้แล้วจะใช้เทคโนโลยีทางคอมพิวเตอร์ไปเปลี่ยนแปลงตัดแปลงข้อมูล และโอนทรัพย์สินหรือเงินจากบัญชีหนึ่งเข้าไปอีกบัญชีหนึ่งได้โดยที่ไม่ได้มีการเปลี่ยนถ่ายทรัพย์สินกันจริง แต่ผลคือสามารถได้ทรัพย์สินนั้นมาด้วยการผ่านทางคอมพิวเตอร์

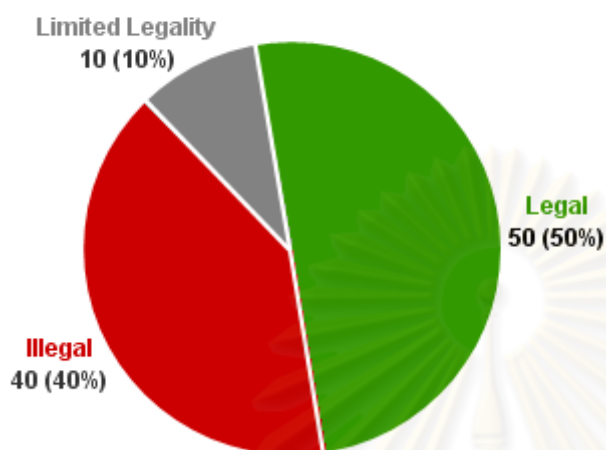
2.2 การค้าประเวณี

การค้าประเวณีเป็นปัญหาที่มีมานานในสังคมและยากต่อการป้องกันและปราบปรามให้หมดสิ้นไป แม้ทางรัฐจะได้แสวงหามาตรการต่างๆ ขึ้นมาใช้บังคับ เพื่อปราบปรามความผิดฐานค้าประเวณี แต่ผู้กระทำความผิดก็พยายามหาช่องทางและช่องว่างของกฎหมายเพื่อหลีกเลี่ยงความผิดตลอดมา ปัจจุบันธุรกิจค้าประเวณีมีการเติบโตอย่างรวดเร็ว อันเป็นผลมาจากสภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำและสังคมที่มีความต้องการในการบริโภคและวัตถุนิยมสูง ทำให้มีผู้ค้าประเวณีมากขึ้นทั้งค้าประเวณีโดยตรงและแอบแฝงกับอาชีพอื่น ทั้งยังหาช่องทางหรือวิธีการใหม่ๆ เพื่อเสนอขายบริการทางเพศต่อลูกค้า และทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐยากลำบากต่อการปราบปรามและจับกุมผู้กระทำผิด ซึ่งการติดต่อเพื่อค้าประเวณีผ่านบนอินเทอร์เน็ตก็เป็นช่องทางหนึ่งที่อาศัยเทคโนโลยีการสื่อสารของเครือข่ายบนอินเทอร์เน็ตที่มีความซับซ้อนเป็นช่องทางในการกระทำความผิด ทำให้เกิดปัญหาและอุปสรรคต่อการปราบปราม

ในปี 2010 ได้มีการจัดทำสถิติเกี่ยวกับประเทศต่างๆ 100 ประเทศทั่วโลก โดยต้องการระบุว่าใน 100 ประเทศนั้น มีกี่ประเทศที่การค้าประเวณีเป็นสิ่งถูกกฎหมาย หรือ ถูกกฎหมายภายใต้เงื่อนไขของภาครัฐ หรือถือเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมายเด็ดขาดอย่างเช่นในประเทศไทย ดังนี้²⁷

²⁷ <http://prostitution.procon.org/view.resource.php?resourceID=000772>

**Number and Percentage of Countries with
Legal, Illegal, and Limitedly Legal Prostitution
(of the 100 countries)**

Legal in 50 (50%); Limited Legality in 10 (10%); Illegal in 40 (40%); Total: 100 (100%)

1. Afghanistan	26. Czech Republic	51. Israel	76. Portugal
2. Albania	27. Denmark	52. Italy	77. Romania
3. Angola	28. Dominica	53. Jamaica	78. Rwanda
4. Antigua and Barbuda	29. Dominican Republic	54. Japan	79. Saint Kitts and Nevis
5. Argentina	30. Ecuador	55. Jordan	80. Saint Lucia
6. Armenia	31. Egypt	56. Kenya	81. Saint Vincent and Grenadines
7. Australia	32. El Salvador	57. Korea, North	82. Saudi Arabia
8. Austria	33. Estonia	58. Korea, South	83. Senegal
9. Bahamas	34. Ethiopia	59. Kyrgyzstan	84. Singapore
10. Bangladesh	35. Finland	60. Latvia	85. Slovakia
11. Barbados	36. France	61. Liberia	86. Slovenia
12. Belgium	37. Germany	62. Lithuania	87. South Africa
13. Belize	38. Greece	63. Luxembourg	88. Spain
14. Bolivia	39. Grenada	64. Malaysia	89. Suriname
15. Brazil	40. Guatemala	65. Malta	90. Sweden
16. Bulgaria	41. Guyana	66. Mexico	91. Switzerland
17. Cambodia	42. Haiti	67. Netherlands	92. Thailand
18. Canada	43. Honduras	68. New Zealand	93. Trinidad and Tobago
19. Chile	44. Hungary	69. Nicaragua	94. Turkey
20. China (including Taiwan)	45. Iceland	70. Norway	95. Uganda
21. Colombia	46. India	71. Panama	96. United Arab Emirates
22. Costa Rica	47. Indonesia	72. Paraguay	97. United Kingdom (including Scotland)
23. Croatia	48. Iran	73. Peru	98. United States
24. Cuba	49. Iraq	74. Philippines	99. Uruguay
25. Cyprus	50. Ireland	75. Poland	100. Venezuela

2.2.1 ความหมายของ “การค้าประเวณี”

การค้าประเวณีมีอยู่ในสังคมมาเป็นเวลานาน ผู้หญิงที่ค้าประเวณีรู้จักกันในชื่อว่า โสเภณี ส่วนผู้ชายที่ค้าประเวณีไม่มีคำศัพท์ภาษาไทยที่ระบุไว้อย่างชัดเจนส่วนใหญ่ก็จะเรียกว่า ชาย

ขายบริการ หรือผู้ขายชายตัว ส่วนความหมายของคำว่า “การค้าประเวณี” นั้น มีการให้ความหมายไว้หลากหลาย อาทิ

2.2.1.1 การค้าประเวณี คือ การยอมรับการกระทำชำเราหรือการยอมรับการกระทำอื่นใดหรือการกระทำอื่นใด เพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการลำสอนเพื่อสินจ้าง หรือประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ²⁸

2.2.1.2 การค้าประเวณี คือ การยอมรับการกระทำชำเราหรือการยอมรับการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการลำสอนเพื่อสินจ้าง ทั้งนี้ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำ จะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ และรวมถึงการแต่งงานกับคนต่างชาติ เพื่อจะได้เดินทางไปค้าประเวณีในต่างประเทศด้วย²⁹

2.2.1.3 การค้าประเวณี คือ การกระทำเพื่อสำเร็จความใคร่ให้กับฝ่ายตรงข้ามโดยมีสินจ้างรางวัลเป็นสิ่งตอบแทนการกระทำนั้น ดังนั้น การค้าประเวณีจึงมีลักษณะ 3 ประการ คือ³⁰

2.2.1.3.1 มีลักษณะเพื่อสินจ้าง (Consideration) จากการขายบริการทางเพศ

2.2.1.3.2 มีลักษณะลำสอน (Promiscuity)

2.2.1.3.3 ไม่มีความผูกพันทางอารมณ์ (Emotional indifference)

²⁸ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 4

²⁹ อรวรรณ จันทร์ทอง, “ปัญหาความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี : ศึกษาเฉพาะกรณีการไปค้าประเวณีในต่างประเทศ,” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532), หน้า 16.

³⁰ กิตติคุณ อางคาลัย, “โสเภณีเด็กชาย : ศึกษาเฉพาะกรณีเด็กชายเร่ร่อนขายบริการทางเพศ,” (วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตร มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540), หน้า 70.

2.2.14 การค้าประเวณี คือ การค้าเรือนร่างและค้าชีวิตของมนุษย์³¹

สำหรับการค้าประเวณีในความหมายของผู้เขียนนั้น เห็นว่าการค้าประเวณีเป็นความผิดที่เกิดจากข้อห้ามของสังคม เพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม และศีลธรรมอันดีของประชาชน ดังนั้น การค้าประเวณีควรมีความหมายรวมถึงการเสนอ การติดต่อ แนะนำ หรือชักชวน อันมีวัตถุประสงค์เพื่อสนองความใคร่ทางกามารมณ์ให้กับผู้อื่น เพื่อให้ได้รับสินจ้างรางวัลหรือประโยชน์อย่างหนึ่งอย่างใดเป็นสิ่งตอบแทน ซึ่งการสนองความใคร่นั้น ในที่นี้หมายถึงเพียงให้เกิดความพึงพอใจของฝ่ายตรงข้ามในทางเพศ โดยไม่ต้องถึงกับร่วมประเวณี เพียงแต่การกอดจูบลูบคลำ การจับต้องอวัยวะเพศอย่างใดอย่างหนึ่งของชายหรือหญิง หรือการใช้ถ้อยคำบางประการก็เป็นการสำเร็จตามความประสงค์อันเป็นความใคร่ประการหนึ่ง ดังนั้น การค้าประเวณี คือ การเสนอหรือการยอมรับการกระทำอันมีวัตถุประสงค์เพื่อสนองความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น โดยมีสินจ้างรางวัลหรือประโยชน์อื่นใดเป็นสิ่งตอบแทน

2.2.2 ประวัติการค้าประเวณี

2.2.2.1 ประวัติการค้าประเวณีในประเทศไทย

การค้าประเวณีในประเทศไทยเริ่มมีมาตั้งแต่เมื่อใดยังไม่มีหลักฐานที่ทำให้ทราบได้โดยแน่ชัด แต่จะพอจะสันนิษฐานได้เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของการค้าประเวณีได้หลายทาง คือ การได้รับอิทธิพลมาจากประเทศอื่น อาทิ ประเทศอินเดียและประเทศจีน โดยประเทศอินเดียได้แผ่อารยธรรมมายังประเทศไทยตั้งแต่โบราณ ซึ่งประเทศอินเดียมีโสเภณีมาตั้งแต่มัยโบราณที่เรียกว่า หญิงงามเมือง มีไว้สำหรับต้อนรับแขกเมือง ส่วนประเทศจีน มีโสเภณีอยู่ตั้งแต่มัยโบราณ และการที่ประเทศไทยได้ติดต่อกับประเทศจีนมาตั้งแต่ครั้งประวัติศาสตร์ ก็น่าจะเป็นอีกทางหนึ่งที่สันนิษฐานว่าได้รับอิทธิพลมาจากประเทศจีน นอกจากนี้แล้ว การติดต่อกับค้าขาย

³¹ สุदारัตน์ ศุภพิพัฒน์, การแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากสตรีไทยกับปัญหาสิทธิมนุษยชน (กรุงเทพมหานคร : สถาบันไทยคดีศึกษาและมูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2537), หน้า 12.

กัญชาในยุโรปสมัยอยุธยาก็น่าจะเป็นเหตุผลพอที่จะสันนิษฐานได้ทำนองเดียวกัน แต่ก็ไม่มีหลักฐานยืนยันว่าไทยได้รับอิทธิพลในเรื่องการค้าประเวณีมาจากที่ใด³²

นอกจากได้รับอิทธิพลจากประเทศอื่นแล้ว ลักษณะอีกประการหนึ่งที่พอจะสันนิษฐานได้ว่าเป็นเหตุทำให้เกิดการค้าประเวณี คือ ระบบทาส โดยประเทศไทยเคยมีการใช้ระบบทาสมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา และจากระบบทางนี้เองจึงสันนิษฐานได้ว่าเจ้าเงินอาจจะใช้ทาสที่เป็นหญิงไว้สำหรับบำเรอผู้เป็นเจ้าเงินและแขกอื่น ตลอดจนจนพวกพ้องของตน และต่อมาเกิดการเปลี่ยนแปลงเป็นการที่เจ้าเงินได้รับประโยชน์ตอบแทนจากการค้าประเวณี โดยทาสหญิงมิได้รับผลตอบแทน จึงเป็นลักษณะการค้าประเวณีที่แท้จริงและต่อมาจึงเกิดมีนายโรงมาไถ่ตัวทาสหญิงและตั้งเป็นโรงค้าประเวณีขึ้น ซึ่งกฎหมายพระไอยการลักษณะพัวเมียมาตรา 46 ได้กำหนดโทษแก่เจ้าเงินหรือพี่น้องลูกหลานเจ้าเงินในเรื่องข่มขืนหญิงทาสถึงชำเรา โดยบัญญัติไว้ว่า “เจ้าเงินก็ดี พี่น้องลูกหลานเจ้าเงินก็ดี ข่มขืนหญิงทาสถึงชำเรา หญิงร้องแรกมีสักขีพยานไשר์ ท่านให้แบ่งชำตัวหญิงเสียกึ่งหนึ่ง ให้นับส่งให้แก่เจ้าเงิน ถ้าจับมือถือนม กอดจูบ ข่มขืนไม่ถึงชำเรา พิเคราะห์เป็นสัก ให้แบ่งชำตัวเป็น 4 ส่วน ลดส่วน 1 ให้แก่เจ้าเงิน 3 ส่วน ถ้ามันยอมด้วยไשר์ อย่าให้แบ่งทุนเขานั่นเสียเลย ถ้ามันมีสมัครอยู่ด้วยและมันจะหย่าไשר์ มันยังหาเกิดบุตรด้วยเจ้าเงินแลพี่น้องลูกหลานแห่งเจ้าเงินไม่ จึงให้มันส่งชำตัวจงถ้วน”³³ แสดงว่าเจ้าเงินไม่อาจจะข่มขืนหรือล่วงเกินทาสหญิงในทางประเวณีได้ แต่เมื่อคำนึงถึงเรื่องทาสแล้วก็อาจจะเห็นได้ว่า ทางบางคนไม่อาจขจัดขึ้นเจ้าเงินได้ ด้วยความเกรงกลัวเจ้าเงินซึ่งมีอิทธิพลและอำนาจ จึงต้องนำใจบำเรอชายตามที่เจ้าเงินสั่ง

ดังนั้น ข้อสันนิษฐานที่เกี่ยวกับที่มาของการค้าประเวณีในประเทศไทยและโดยที่ไม่อาจทราบได้ถึงความเป็นมาโดยแน่ชัด จึงทำให้ไม่รู้ว่ามีการค้าประเวณีอยู่ในประเทศไทยนานมาแล้วเพียงไร แต่ก็พอจะสันนิษฐานได้ว่ามีมานานแล้ว ทั้งนี้เพราะคำว่า “โสเภณี” เคยปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายรัฐกาล ที่ 1 จ.ศ.1166 (กฎหมายตราสามดวง) ซึ่งได้ทำการรวบรวมชำระสะสาง และรวบรวมกฎหมายต่างๆ ครั้งสมัยกรุงศรีอยุธยา จึงเชื่อแน่ว่าโสเภณีมีปรากฏมานาน

³² สวัสดิ์ สำรับพันธ์, “การวิเคราะห์หญิงโสเภณีในประเทศไทย.” (วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508), หน้า 26.

³³ สวัสดิ์ สำรับพันธ์, เรื่องเดียวกัน, หน้า 27.

ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา คำว่า “โสเภณี” นี้ได้ถูกกล่าวไว้ในพระไอยการลักษณะผ้าเม็ย ดังนี้ “ชายใดสู่ขอเอาหญิงคนซบรำ เทียวขอทานเลี้ยงชีวิตและหญิงนครโสเภณีมาเลี้ยงเป็นเมียคำซู้เหนือผ้าก็ดี หญิงใดทำซู้เหนือผ้า... ผู้รู้ด้วยประการใดๆ พิจารณาเป็นสัจไซ้ร ท่านให้ผจวนหญิงชายนั้นด้วยไถนา ส่วนหญิงอันร้ายให้เอาเชลวปะหน้าทัดดอกชบาแดง ทั้งสองหู ร้อยดอกชบาแดงเป็นมาลัยใส่ศีรษะคอค แล้วให้เอาหญิงนั้นเทียมแอกข้างหนึ่ง ชายซู้เทียมแอกข้างหนึ่งผจวนด้วยไถนา 3 วัน ถ้าแลชายผู้ผวนนั้นยังรักเมียอยู่มิให้ผจวนไซ้ร ท่านให้เอาชายผู้ผวนนั้นเข้าเทียมแอกข้างหนึ่ง หญิงอยู่ข้างหนึ่ง อย่าให้ปรับใหม่ชายผู้นั้นเลย” จึงพอจะกล่าวได้ว่า การค้าประเวณีอยู่ในประเทศไทยนานแล้ว แต่ไม่เป็นที่แพร่หลายโดยทั่วไปนัก

การแพร่หลายของการค้าประเวณี สันนิษฐานว่าเริ่มแพร่หลายในสมัยกรุงเทพมหานคร เมื่อมีการติดต่อค้าขายกับชาวต่างชาติและมีการอพยพของชาวต่างชาติเข้ามาอยู่ในประเทศไทย พวกนี้อาจจะมีความต้องการเกี่ยวกับเรื่องทางเพศ จึงทำให้การค้าประเวณีมีจำนวนเพิ่มขึ้น ส่วนการอพยพเข้ามาของชาวต่างชาตินั้นในพวกที่เป็นหญิงอาจจะมาอย่างยากจนและไม่สามารถประกอบอาชีพอย่างอื่น จึงหันมาประกอบอาชีพค้าประเวณีจนถึงกับมีการตั้งโรงโสเภณีขึ้น ซึ่งปรากฏว่าหญิงค้าประเวณีหรือโสเภณีในสมัยก่อนๆ ส่วนมากเป็นชาวต่างชาติ ได้แก่หญิงจีน หรือหญิงญวน ระยะเวลาที่หญิงโสเภณีมีฐานะทางสังคมต่ำและได้รับการดูถูกเหยียดหยามจากบุคคลทั่วไป ฉะนั้นจึงไม่ได้รับความสนใจและเกี่ยวข้องจากชาวบ้านทั่วไป ที่ใช้บริการการค้าประเวณีจึงได้แก่ พวกคนต่างชาติและคนชั้นกลางเป็นส่วนใหญ่ ต่อมามีหัวหน้ารวบรวมหญิงขายบริการเป็นโรงค้าประเวณีหาเงินขึ้นหลายแห่ง โดยมีพวกนายโรงช่วยไถ่ทาสหญิงมาค้าประเวณีและเมื่อมีประกาศเลิกทาสแล้วทาสหญิงบางคนก็สมัครใจเพื่อขายบริการทางเพศ อันเป็นผลมาจากทาสที่เป็นอิสระไม่สามารถปรับตัวและหาเลี้ยงชีพได้ด้วยตนเอง ทำให้มีการตั้งโรงค้าประเวณีขึ้นในท้องที่ต่างๆ นอกจากนั้นยังปรากฏว่าการที่หญิงโสเภณีบางคนป่วยเป็นโรคและมีได้รับการตรวจรักษาจากแพทย์ เป็นเหตุให้เกิดโรคระบาดเป็นอันตรายแก่ชีวิตมนุษย์ และผลจากเหตุร้ายเหล่านี้จึงเป็นเหตุให้มีการตราพระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค ร.ศ.127³⁴ ขึ้นเมื่อวันที่ 13 มีนาคม รัตนโกสินทร์ศก 126 (พ.ศ.2451) ซึ่งเป็นกฎหมายฉบับแรกที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี เพื่อป้องกันแก้ไขและบรรเทาผลร้ายตาม พระราชปรารภความว่า “ด้วยทรงพระราชดำริเห็นว่า ทุกวันนี้หญิง

³⁴ “พระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค ร.ศ.127,” ราชกิจจานุเบกษา รัตนโกสินทร์ ศก 126, เล่ม 1 ตอนที่ 1 (12 มกราคม ร.ศ.127) : 1365-1372.

บางจำพวกประพฤติตนอย่างที่เราเรียกว่า หญิงนครโสเภณี มีหัวหน้ารวบรวมกันตั้งโรงหาเงินขึ้นหลายตำบล แต่ก่อนมาการตั้งโรงหญิงนครโสเภณี นายโรงช่วยไถ่หญิงมาเป็นทาส รับตัวจากเจ้าภาษีแล้วตั้งเป็นโรงขึ้น ครั้นต่อมาได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้มีการเลิกทาสเสียแล้ว หญิงบางจำพวกที่สมัครเข้าเป็นหญิงนครโสเภณีก็รับตัวจากเจ้าภาษีแล้วมีหัวหน้ารวบรวมกันตั้งโรงขึ้นในท้องที่อันควรบ้าง มีอันควรบ้าง กระทำให้มีเหตุเกิดวิวาทขึ้นเรื่อยๆ อีกประการหนึ่ง หญิงบางคนป่วยเป็นโรคซึ่งอาจจะติดต่อไปถึงผู้ชายที่คบหาสมาคมได้ ก็มีได้มีแพทย์ตรวจตรารักษาโรคภัยนั้น อาจจะติดเนื่องกันไป จนถึงเป็นอันตรายแก่ร่างกายและชีวิตมนุษย์เป็นอันมาก และยังมีกฎหมายและข้อบังคับอย่างใดสำหรับจะป้องกันทุกขโศกภัยแห่งพระราชารัฐทั้งหลายเหล่านี้ไม่ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นได้สืบไปดังนี้....”

โดยพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้มีการบังคับใช้ครั้งแรกให้กรุงเทพมหานคร และบริเวณหัวเมืองใหญ่ๆ และมีการบังคับใช้ทั่วประเทศในปี พ.ศ.2456 พระราชบัญญัติฉบับนี้มิได้ทำให้การค้าประเวณีนั้นผิดกฎหมาย และมุ่งประสงค์ในการควบคุมความสงบเรียบร้อยและสุขอนามัยจากผลของการค้าประเวณีเท่านั้น พระราชบัญญัติฉบับนี้ ประกอบด้วยบทบัญญัติรวม 30 มาตรา ควบคุมการค้าประเวณีโดยบังคับให้มีการจดทะเบียน (Regulationist Systems) ออกใบอนุญาตและเรียกเก็บค่าธรรมเนียมใบอนุญาตต่อนายโรงค้าประเวณีและตัวหญิงโสเภณี และมีบทบัญญัติลงโทษผู้ฝ่าฝืน โดยมีข้อกำหนดมิให้ชายเป็นนายโรงค้าประเวณี รวมทั้งต้องจัดให้เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนด การตรากฎหมายฉบับนี้ช่วยให้รัฐบาลสามารถแก้ไขปัญหาเรื่องการค้าประเวณีในขณะนั้นลงได้ ตามความเหมาะสมกับเหตุการณ์ของบ้านเมืองในขณะนั้น โดยสามารถควบคุมให้การค้าประเวณีอยู่ในระเบียบเรียบร้อย พระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค ร.ศ. 127 ได้ใช้บังคับเรื่อยมาจนถึงปี พ.ศ.2503 ได้มีการตราพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ขึ้นใช้แทน ซึ่งกฎหมายฉบับนี้ไม่อนุญาตให้มีการจดทะเบียนเพื่อการค้าประเวณี ทั้งได้กำหนดบทลงโทษต่อผู้ค้าประเวณีที่มีการกระทำอันมีลักษณะเป็นการเข้าไปติดต่อชักชวน โดยเปิดเผยและนำอภัยตามถนน และที่สาธารณะสถาน ทั้งได้บัญญัติให้ส่งตัวผู้ค้าประเวณีเข้ารับการรักษารักษาหรืออบรมฝึกอาชีพในสถานสงเคราะห์ เพื่อมุ่งหมายในการแก้ไขให้ผู้ค้าประเวณีเลิกประกอบอาชีพอันเป็นที่รังเกียจแก่สังคม พระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ.2503 ได้ใช้บังคับเรื่อยมาจนถึงปี พ.ศ.2539 ได้มีการตรากฎหมายว่าด้วยการค้าประเวณีฉบับใหม่ขึ้น คือพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 อันมีผลยกเลิกพระราชบัญญัติ

ปราบการค้ำประเวณี พ.ศ.2503 เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ของสังคมและใช้บังคับจนถึงปัจจุบัน

2.3 การค้ำประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

ในสภาพเศรษฐกิจที่มีการแข่งขันและสังคมมีความต้องการทางวัตถุนิยม ทำให้หลายคนหาวิธีการเพื่อสร้างรายได้ให้กับตนเอง การค้ำประเวณีก็เป็นช่องทางหนึ่งที่หลายคนเลือกทำเพื่อหารายได้ แม้จะเสี่ยงต่อการจับกุมจากเจ้าหน้าที่ของรัฐก็ตาม ซึ่งอาจเนื่องมาจากคำตอบแทนที่ได้รับสูง ทั้งไม่ต้องลงทุนและไม่เสียเวลามากนัก แต่ต้องหาวิธีการทำการค้ำประเวณีที่สามารถปกปิดการกระทำของตนและปลอดภัยจากการพบเห็นของบุคคลอื่นรวมทั้งเจ้าหน้าที่ตำรวจด้วย ดังนั้น การติดต่อเสนอขายบริการทางเพศผ่านบนอินเทอร์เน็ตจึงเป็นวิธีหนึ่งที่สะดวก และยากต่อการป้องกันและปราบปรามของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เนื่องจากระบบอินเทอร์เน็ตมีเทคโนโลยีการสื่อสารที่ซับซ้อน ทำให้ยากต่อการแสวงหาพยานหลักฐานในการกระทำความผิด ทั้งสามารถปกปิดข้อมูลส่วนตัวของผู้ค้ำประเวณีได้ง่าย ทำให้ยากต่อการสืบหาตัวผู้กระทำความผิด ทำให้ธุรกิจค้ำประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้นขยายตัวมากขึ้น ประกอบกับอาจเป็นผลมาจากการได้รับความนิยมนจากผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ต เพราะผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตที่ต้องการซื้อบริการทางเพศไม่ต้องออกไปติดต่อเพื่อซื้อบริการทางเพศนอกบ้านหรือที่พัก แต่สามารถค้นหาและซื้อบริการทางเพศได้จากเครื่องคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตภายในบ้านหรือที่ทำงานได้และยังสามารถปกปิดพฤติกรรมของตนเองได้ โดยผู้ที่ต้องการซื้อบริการทางเพศสามารถทราบชื่อ อายุ เพศ สัดส่วน ราคา และเห็นรูปภาพของผู้ค้ำประเวณีได้จากหน้าจอ คอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตภายในบ้านหรือที่ทำงานได้โดยตรง โดยผู้ค้ำประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้นทั้งเสนอขายบริการให้แก่ผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตด้วยตัวเอง หรือเป็นตัวกลาง ผู้ติดต่อ (นายหน้า) จัดหาชายหรือหญิงบริการให้กับลูกค้าที่เข้ามาติดต่อบนอินเทอร์เน็ต เมื่อผู้ใช้ บริการอินเทอร์เน็ตเลือกผู้ค้ำประเวณีและตกลงราคากันได้แล้วก็จะทำการนัดหมายเพื่อไปร่วมประเวณีกันต่อไป

2.3.1 ลักษณะของผู้ค้ำประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

ผู้ค้ำประเวณีบนอินเทอร์เน็ตมีลักษณะดังต่อไปนี้

2.3.1.1 ผู้ค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตมีทั้งเพศชายและหญิง ซึ่งส่วนมากจะเป็นเพศหญิงมากกว่าชาย

2.3.1.2 ผู้ค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตส่วนมากมีความสามารถในการติดต่อสื่อสารบนอินเทอร์เน็ตได้

2.3.1.3 ผู้ค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตบางคนอาจมีเครื่องคอมพิวเตอร์เป็นของตนเอง หรือเข้าไปใช้บริการผ่านร้านที่ให้บริการอินเทอร์เน็ตหรือร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ที่เปิดให้บริการอยู่ทั่วไป

2.3.1.4 ผู้ค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต สามารถแบ่งออกได้ดังนี้

2.3.1.4.1 ค้าประเวณีผ่านบนอินเทอร์เน็ตด้วยตนเอง คือ ทำการติดต่อชักชวน เสนอขายบริการทางเพศด้วยตนเองผ่านห้องสนทนาต่างๆ หรือเสนอขายผ่านทางกระดานข่าวของเว็บไซต์ต่างๆ

2.3.1.4.2 เป็นคนกลาง (นายหน้า) เป็นผู้ติดต่อ แนะนำ จัดหาผู้ค้าประเวณีให้กับลูกค้าหรือผู้ใช้บริการอินเทอร์เน็ตที่เข้ามาติดต่อเพื่อซื้อบริการทางเพศบนอินเทอร์เน็ต

2.3.1.5 อายุของผู้ค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต ส่วนมากจะบอกอายุของตนเองบนอินเทอร์เน็ตว่ามีอายุตั้งแต่ 18 ปีขึ้นไป โดยอาจเพื่อให้ผู้ที่ต้องการซื้อบริการทางเพศแน่ใจว่าจะไม่ซื้อบริการจากเด็ก ซึ่งกฎหมายกำหนดเป็นความผิด แต่ในกรณีที่ผู้ต้องการซื้อบริการทางเพศจากผู้ค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตในอายุที่ผู้ต้องการซื้อบริการทางเพศต้องการ ผู้ที่ต้องการซื้อบริการทางเพศบนอินเทอร์เน็ตก็อาจพิมพ์ข้อความประกาศหาผู้ค้าประเวณีที่มีอายุตามที่ตนต้องการได้ เช่น

“รับอุปการะนักศึกษาสาวใน กทม. ที่เด็กร้อน อายุ 19-23 ขอมีรูป 10000-15000/เดือน สนใจติดต่อได้”³⁵

“เด็กสาวมัธยม ไม่เกิน 15 (เกินก็ได้) ที่มีรูป มีมัยให้ราคาดีว่ามาเลย ซิปเลยคับ ดีๆ ให้ 3500”³⁶

2.3.2 ลักษณะของผู้ติดต่อซื้อบริการทางเพศผ่านบนอินเทอร์เน็ต

ผู้ติดต่อซื้อบริการทางเพศบนอินเทอร์เน็ตส่วนมากมีลักษณะดังต่อไปนี้

2.3.2.1 ผู้ติดต่อซื้อบริการทางเพศบนอินเทอร์เน็ตมีทั้งเพศชายและหญิง โดยส่วนมากจะเป็นเพศชายมากกว่าหญิง

2.3.2.2 ผู้ติดต่อซื้อบริการทางเพศบนอินเทอร์เน็ตจะมีความสามารถในการติดต่อสื่อสารผ่านระบบอินเทอร์เน็ตได้

2.3.2.3 อายุของผู้ติดต่อซื้อบริการทางเพศบนอินเทอร์เน็ตนั้น ส่วนมากผู้ติดต่อซื้อบริการทางเพศบนอินเทอร์เน็ตจะไม่บอกอายุของตนเองบนอินเทอร์เน็ต เว้นแต่ผู้ค้าประเวณีจะต้องการขายบริการทางเพศให้กับผู้ที่ต้องการซื้อบริการทางเพศโดยกำหนดอายุของผู้ที่ต้องการซื้อบริการทางเพศไว้ เช่น

“ชายจิงค๊ะ อายุ 20 **3500** อยู่แถวลาดพร้าว สส.33/24/35 สูง 162/45 ขาว หมวย # รับเฉพาะอายุ 30 ขึ้นไปและสามารถมีรถมารับได้เท่านั้นคะ”³⁷

“แนนค๊ะ ขอ 30 ขึ้น ขอแบบสุภาพและมีรถคะ”³⁸

³⁵ www.wow18up.com

³⁶ www.wow18up.com

³⁷ www.mahagig.com

³⁸ www.mahagig.com

“ไม่รวมค่าโรงแรม ชายตอนนี้ 166/65 37/28/38 ออกอ้วนสูง ขอคนอายุ 30 ขึ้นนะคะ มีนบุรีคะ คนที่สะดวกมาได้คะ”³⁹

“ชายด่วนคะตอนนี้ กำลังเดือดร้อน อายุ 20 แถวลาดพร้าว **4000** ขอเฉพาะอายุ 30 ขึ้นไป, ไม่เรื่องมากและมีรถมารับได้เท่านั้นนะคะ”⁴⁰

2.3.3 วิธีการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

วิธีการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตมี 3 วิธีดังนี้

2.3.3.1 การติดต่อค้าประเวณีทางห้องสนทนาบนอินเทอร์เน็ต

เป็นวิธีการติดต่อเพื่อซื้อขายบริการทางเพศโดยอาศัยการสนทนาแบบออนไลน์ (Online Conversation) บนอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อกลางในการติดต่อเพื่อซื้อขายบริการทางเพศ วิธีการติดต่อค้าประเวณีทางห้องสนทนานั้น ผู้ค้าประเวณีจะอาศัยห้องสนทนาต่างๆ ของโปรแกรมสนทนา เช่น โปรแกรม PIRCH หรือห้องสนทนาของเว็บไซต์ต่างๆ ซึ่งห้องสนทนาเหล่านี้มักจะมีชื่อในลักษณะล่อแหลมในเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศ เช่น ห้องขายบริการ ห้องเซ็กส์มหาลัย ห้องมหาลัย สาวขายตัว ห้องอยากลองเสียว เป็นต้น โดยผู้ค้าประเวณีจะพิมพ์ข้อความในลักษณะชักชวนให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเข้ามาติดต่อซื้อบริการทางเพศ ซึ่งสามารถแบ่งลักษณะของการติดต่อชักชวนออกเป็น 2 ลักษณะคือ

2.3.3.1.1 ผู้สนทนาหรือชักชวนเป็นผู้ค้าประเวณีด้วยตนเอง โดยผู้ค้าประเวณีจะพิมพ์ข้อความในลักษณะชักชวนให้ซื้อบริการทางเพศ ซึ่งข้อความนั้นจะระบุให้ทราบถึง ชื่อ อายุ สัดส่วน ราคาในการขายบริการ เบอร์โทรศัพท์ที่สามารถติดต่อได้ และบางครั้งจะบอกให้ทราบถึงเว็บไซต์รูปภาพของผู้ค้าประเวณีเพื่อให้ผู้ที่ต้องการซื้อบริการทางเพศสามารถเห็นรูปร่างหน้าตาของผู้ค้าประเวณีได้

³⁹ www.siamplayboy.net

⁴⁰ www.siamplayboy.net

ในบางกรณีผู้ค้าประเวณีจะพิมพ์ข้อความในลักษณะที่ให้ผู้ที่ต้องการซื้อบริการทางเพศต้องเข้าไปติดต่อเพื่อซื้อบริการทางเพศในห้องสนทนาส่วนตัวของผู้ค้าประเวณี โดยผู้ที่ต้องการซื้อบริการทางเพศต้องนำเมาส์ไปกดที่ชื่อของผู้ค้าประเวณีเพื่อเข้าสู่ห้องสนทนาส่วนตัวของผู้ค้าประเวณี

2.3.3.1.2 ผู้สนทนา (นายหน้า) เป็นเพียงผู้ติดต่อ แนะนำ และจัดหาชายหรือหญิงขายบริการทางเพศให้แก่ลูกค้าที่เข้ามาสนทนาเพื่อซื้อบริการทางเพศผ่านบนอินเทอร์เน็ต โดยผู้สนทนา (นายหน้า) จะพิมพ์ข้อความในลักษณะที่ให้ผู้ที่ต้องการซื้อบริการทางเพศสามารถติดต่อซื้อบริการทางเพศจากชายหรือหญิงที่ขายบริการทางเพศจากผู้สนทนา (นายหน้า) ได้ ซึ่งข้อความนั้นมักจะระบุเว็บไซต์รูปภาพของชายหรือหญิง

2.3.3.2 การติดต่อค้าประเวณีทางกระดานข่าวหรือบอร์ดแลกเปลี่ยนข่าวสารของเว็บไซต์ต่างๆ

โดยกระดานข่าวนั้นเป็นบริการหนึ่งบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีลักษณะเป็นแหล่งรวมข่าวสารทุกชนิดที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตสามารถเลือกอ่านข้อความในหัวข้อที่น่าสนใจ และสามารถฝากข้อความไว้ให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตคนอื่นๆ อ่านได้ด้วย ดังนั้นการฝากข้อความไว้บนกระดานข่าวของเว็บไซต์จึงเป็นวิธีหนึ่งที่ผู้ค้าประเวณีใช้ในการติดต่อชักชวนเพื่อหาลูกค้าเพื่อซื้อบริการทางเพศ แต่ก็ไม่ได้ได้รับความนิยมมากเท่ากับการค้าประเวณีผ่านห้องสนทนา (Chatroom)

การติดต่อค้าประเวณีบนกระดานข่าวนั้น ผู้ค้าประเวณีจะฝากข้อความไว้บนกระดานข่าว ซึ่งเป็นข้อความในลักษณะที่ต้องการขายบริการทางเพศหรือต้องการมีเพศสัมพันธ์ และเมื่อผู้ใช้อินเทอร์เน็ตนำเมาส์ไปกดที่ข้อความดังกล่าวแล้ว ก็จะปรากฏข้อความใหม่ที่บอกถึงราคาซื้อขายบริการทางเพศในแต่ละครั้ง อีเมล (E-Mail) รูปภาพของผู้ค้าประเวณี เพื่อให้ผู้ที่ต้องการซื้อบริการทางเพศสามารถเห็นรูปร่างหน้าตาของผู้ค้าประเวณีได้ และข้อความในลักษณะที่หากผู้ใดต้องการซื้อบริการทางเพศก็สามารถติดต่อได้โดยฝากข้อความไว้ในอีเมล (E-Mail) ที่ปรากฏบนกระดานข่าว หรือติดต่อทางโทรศัพท์ตามหมายเลขโทรศัพท์ที่ปรากฏบนกระดานข่าวได้ ซึ่งหากผู้ใช้อินเทอร์เน็ตต้องการซื้อบริการทางเพศก็ต้องฝากข้อความไว้ในอีเมล (E-Mail) ว่า

ต้องการซื้อบริการทางเพศพร้อมทั้งเบอร์โทรศัพท์หรืออีเมล (E-Mail) ติดต่อของผู้ที่ต้องการซื้อบริการทางเพศ เพื่อให้ผู้ค้าประเวณีติดต่อกลับมายังผู้ที่ต้องการซื้อบริการทางเพศได้

2.3.3.3 เว็บไซต์ (Web Site) ค้าประเวณี

เว็บไซต์ในอินเทอร์เน็ตนั้นถือได้ว่าเป็นตลาดแหล่งใหญ่ที่สามารถทำเงินให้กับเจ้าของเว็บไซต์ได้อย่างมหาศาล เพราะนอกจากเว็บไซต์จะเป็นแหล่งข้อมูลข่าวสารแล้วในด้านธุรกิจนั้น เว็บไซต์ในอินเทอร์เน็ตยังเป็นแหล่งรวมของสื่อโฆษณาสินค้าและบริการต่างๆ เช่น การแนะนำสินค้า การเสนอขายสินค้าเกี่ยวเพศ อาทิ ยาปลูกเช็กส์ ยาชะลอการหลั่ง ยาขยายขนาดอวัยวะเพศชาย การแนะนำสถานที่ท่องเที่ยวหรือสถานที่พักผ่อนต่างๆ เป็นต้น ซึ่งจากประโยชน์ของเว็บไซต์นี้เองทำให้มีผู้จัดทำเว็บไซต์เพื่อเป็นแหล่งแนะนำสถานที่ค้าประเวณีและติดต่อซื้อขายบริการทางเพศ โดยเว็บไซต์ค้าประเวณีนั้นมักจะมีบริการต่างๆ เช่น บริการจัดหาผู้ค้าประเวณีให้กับผู้ที่ต้องการซื้อบริการทางเพศ โดยจะมีข้อมูลของผู้ค้าประเวณี เช่น ชื่อ อายุ สัดส่วน ราคาซื้อขายบริการทางเพศและรูปภาพของผู้ค้าประเวณี พร้อมเบอร์โทรศัพท์สำหรับติดต่อซื้อขายบริการทางเพศ บริการถ่ายทอดสดการร่วมเพศผ่านกล้องวีดีโอที่ต่อเข้ากับอินเทอร์เน็ต บริการแนะนำสถานบริการทางเพศ บริการจัดหาแลกเปลี่ยนคู่นอนหรือแลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางเพศ โดยเว็บไซต์เหล่านี้ส่วนมากจะรู้ชื่ออยู่ในเฉพาะเป็นสมาชิกเท่านั้น เช่น www.thaisextory.com, www.gig2009.com, www.prettyjoy.com, www.prettyrelax.com เป็นต้น

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการกระทำความผิด การค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

ปัจจุบันการค้าประเวณียังคงมีอยู่ในสังคมและนับวันจะมีผู้ค้าประเวณีมากขึ้นทั้งค้าประเวณีโดยตรงและแอบแฝงกับอาชีพอื่น โดยอาจเนื่องมาจากสภาพเศรษฐกิจที่ตกต่ำและสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว ประกอบกับคนในสังคมมีความต้องการในการบริโภคและวัตถุนิยมมากขึ้น ทำให้รายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่ายที่เกิดขึ้น ซึ่งหลายคนเปลี่ยนมาประกอบอาชีพค้าประเวณีเพื่อหารายได้กันมากขึ้นทั้งยังหาช่องทางหรือวิธีการใหม่ๆ เพื่อเสนอขายบริการทางเพศต่อผู้ที่ต้องการซื้อบริการทางเพศ การติดต่อเพื่อค้าประเวณีผ่านทางอินเทอร์เน็ตก็เป็นอีกช่องทางหนึ่งซึ่งอาศัยเทคโนโลยีการสื่อสารของเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นช่องทางในการกระทำความผิด ซึ่งทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐยากลำบากต่อการปราบปรามและจับกุมผู้กระทำความผิด เนื่องจากกฎหมายซึ่งเป็นเครื่องมือในการปราบปรามการกระทำความผิดของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอยู่ในปัจจุบันนั้น ไม่สามารถใช้ควบคุมการกระทำความผิดที่ใช้อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือได้อย่างครอบคลุมทุกกรณี

ดังนั้นในบทนี้ จึงเสนอความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต ได้แก่ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2540 ประมวลกฎหมายอาญา และ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญารวมทั้งอธิบายให้เห็นถึงปัญหาการบังคับใช้กฎหมายต่างๆที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้ง่ายต่อการทำความเข้าใจปัญหาในการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

3.1 พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550

ในปัจจุบันการกระทำที่ถือเป็นความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์มีแนวโน้มว่าจะสูงมากขึ้นเรื่อยๆ และยิ่งไปกว่านั้นยังเป็นอาชญากรรมที่สร้างความเสียหายให้แก่ผู้ใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายทั่วโลกครวระหลายพันล้านบาท ทั้งนี้ มีสาเหตุมาจากคอมพิวเตอร์ได้กลายเป็นปัจจัยหนึ่งที่สำคัญในการใช้ชีวิต การติดต่อ สื่อสารของคนในโลกยุคโลกาภิวัตน์นี้ เมื่อระบบคอมพิวเตอร์หนึ่งถูกรบกวน

หรือถูกทำลาย ก็ย่อมจะส่งผลกระทบต่อผู้คนจำนวนมาก รวมถึงธุรกิจต่างๆ บนโลก อินเทอร์เน็ต ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหลายๆ ปีที่ผ่านมา เว็บไซต์สำหรับการค้นหาข้อมูล (Search Engine) ยอดนิยมถูกโจมตีจนไม่สามารถให้บริการได้ถึง 3 ชั่วโมงเต็ม หรือแม้แต่เว็บไซต์ขายหนังสือทางคอมพิวเตอร์ชื่อดังและเว็บไซต์ของสำนักข่าวยักษ์ใหญ่ในสหรัฐอเมริกา ก็ไม่สามารถให้บริการได้ ซึ่งสาเหตุก็มาจากการเจาะระบบข้อมูลโดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งเว็บไซต์เหล่านี้เป็นแหล่งที่นำรายได้เข้าสู่ประเทศวันละหลายล้านเหรียญสหรัฐ

ความผิดต่างๆ ที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น มิได้เกิดขึ้นเฉพาะในต่างประเทศเท่านั้น แม้แต่ในประเทศไทยเองก็มีความผิดต่างๆ เหล่านี้เกิดขึ้นเช่นกัน ตั้งแต่ความผิดที่เกี่ยวกับการแอบเข้าถึงข้อมูล ลบ แก้ไข ทำลาย หรือทำสำเนาข้อมูล และการใช้ข้อมูลของบุคคลอื่นโดยมิชอบ, การส่งไวรัส หรือ Spam Mail ต่างๆ, Denial of Services เช่นเดียวกับที่ได้กล่าวไปแล้ว นอกจากนี้ยังมีการกระทำ ความผิดตามกฎหมายอาญาอีก อาทิ การตัดต่อภาพและเผยแพร่ภาพลามกอนาจาร, การละเมิด ลิขสิทธิ์เพลงหรือภาพยนตร์, การใส่ข้อมูลหมิ่นประมาทผู้อื่นลงในเว็บบอร์ดต่างๆ , การ hack ระบบบัตรเครดิตที่มีถือทำให้ผู้ให้บริการเสียหายกว่า 150 ล้านบาท การ hack บัญชีธนาคารของผู้อื่นแล้วโอนเงินเข้าบัญชีตน หรือข้อมูลบัตรเครดิตของผู้อื่น และเว็บไซต์ของหน่วยงานด้านความมั่นคง, รวมถึง การเผยแพร่ภาพที่มีเนื้อหาขัดต่อความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของประชาชนชาวไทย ดังที่เกิดขึ้นจนเป็นที่กล่าวถึงกันอย่างมากมายในปัจจุบัน

นอกจากนี้ อีกหนึ่งความผิดที่มีให้เห็นอย่างมากมายบนอินเทอร์เน็ตในทุกวันนี้ ได้แก่ การค้า ประเวณีบนอินเทอร์เน็ตโดยเพียงเราแค่ทำการค้นหาคำสำคัญในเว็บไซต์ชื่อดังอย่าง www.google.com เช่น คำว่า "ไซด์ไลน์ สาวสวย" เป็นต้น เราก็จะพบเว็บไซต์มากมายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการขายบริการทางเพศ โดยการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น มีทั้งแบบที่ประกาศโฆษณาอย่างโจ่งแจ้งว่าขายบริการทางเพศ ราคาเท่าไร เงื่อนไขเป็นยัง ฯลฯ หรือแบบที่โฆษณาโดยการใช้คำที่ไม่โจ่งแจ้งจนเกินไป เช่น รับจ้างเป็นเพื่อนไปเที่ยวต่างจังหวัด หรือ หากคนใจช่วยเหลือค่าเทอม เป็นต้น

จากการกระทำความผิดต่างๆ เหล่านี้ทำให้ทุกฝ่ายได้ตระหนักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นและพยายามที่จะหาหนทางในการแก้ไขปัญหา จนกระทั่งในปี พ.ศ.2541 คณะรัฐมนตรีในขณะนั้นได้มีมติเห็นชอบกับโครงการพัฒนากฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศที่เสนอโดยกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี

และสิ่งแวดล้อม โดยกำหนดภารกิจของโครงการพัฒนากฎหมายเทคโนโลยีสารสนเทศในเบื้องต้น ได้แก่ การศึกษาและยกร่างกฎหมายจำนวน 6 ฉบับ 1 ในนั้น คือ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 โดยหลังจากที่ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ได้ลงมติผ่านร่างพระราชบัญญัติว่าด้วย การกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ เพื่อให้มีผลใช้บังคับเป็นกฎหมาย และได้มีการประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน พ.ศ. 2550 ซึ่งในมาตรา 2 ของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 กำหนดให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดสามสิบวันนับแต่วันที่ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เนื่องจากการใช้เวลาเตรียมการแก่ผู้ใช้ และพนักงานเจ้าหน้าที่ในการกำหนดระเบียบและวิธีปฏิบัติต่างๆ เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติ ดังนั้น พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 นี้จึงมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 18 กรกฎาคม พ.ศ.2550

ลักษณะของการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์สามารถสรุปได้ ดังนี้

- ก. การกระทำความผิดอาจเกิดจากผู้กระทำที่อยู่ส่วนไหนในโลกก็ได้
- ข. ความเสียหายที่เกิดขึ้นส่งผลกระทบต่อคนเป็นจำนวนมาก และผลกระทบนั้นเกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว
- ค. มีการใช้เทคโนโลยีที่ซับซ้อนในการกระทำความผิด
- ง. การตรวจหรือสืบค้นหาร่องรอยการกระทำความผิดทำได้ยาก
- จ. ยากต่อการจับกุมและนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษ

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ถือเป็นกฎหมายฉบับล่าสุดที่ได้มีการประกาศใช้ โดยเหตุผลเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำใดๆ ที่ทำให้ระบบคอมพิวเตอร์ไม่สามารถทำงานตามคำสั่งที่กำหนดไว้หรือทำให้การทำงานผิดพลาดไปจากคำสั่งที่กำหนดไว้ หรือใช้วิธีการใดๆ เข้าล่วงรู้ข้อมูล แก้ไข หรือทำลายข้อมูลของบุคคลอื่นในระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ หรือใช้ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์อัน

เป็นเท็จ อันก่อให้เกิดความเสียหายกระทบกระเทือนต่อเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของรัฐ รวมทั้งความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชน

พระราชบัญญัติฯ นี้ประกอบไปด้วย 30 มาตรา โดยมีลักษณะสำคัญ 2 ส่วน คือ ในส่วนที่เป็นกฎหมายสารบัญญัติ ที่เป็นการกำหนดองค์ประกอบความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่ถือว่าเป็นส่วนที่มาอุดช่องว่างกฎหมายอาญาที่จากเดิมไม่สามารถเอาผิดกับผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ได้ โดยได้กำหนดฐานความผิดไว้ 12 ประเภท คือ

1. ความผิดฐานเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ ตามมาตรา 5* “การเข้าถึง” ตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า “access” หมายถึง การเข้าถึงทั้งในระดับกายภาพ เช่น กรณีที่มีการกำหนดรหัสผ่านเพื่อป้องกันมิให้บุคคลอื่นใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ และผู้กระทำผิดดำเนินการด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งเพื่อให้ได้รหัสผ่านนั้นมาและสามารถจะใช้เครื่องคอมพิวเตอร์นั้นได้โดยนั่งอยู่หน้าเครื่องคอมพิวเตอร์นั่นเอง และหมายความรวมถึงการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์หรือเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ แม้ตัวบุคคลที่เข้าถึงจะอยู่ห่างโดยระยะทางกับเครื่องคอมพิวเตอร์ แต่สามารถเจาะเข้าไปในระบบคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ตนต้องการได้

นอกจากนี้ยังหมายถึงการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ทั้งหมดหรือแต่บางส่วนก็ได้ ดังนั้นจึงอาจหมายถึง การเข้าถึงฮาร์ดแวร์ หรือ ๙ ส่วนประกอบต่างๆ ของคอมพิวเตอร์ ข้อมูลที่ถูกบันทึกเก็บไว้ในระบบเพื่อใช้ในการส่งหรือโอนถึงอีกบุคคลหนึ่ง เช่น ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ เป็นต้น

ส่วนวิธีการเข้าถึงนั้นรวมทุกวิธีการไม่ว่าจะเข้าถึงโดยผ่านทางเครือข่ายสาธารณะ เช่น อินเทอร์เน็ตอันเป็นการเชื่อมโยงระหว่างเครือข่ายหลายๆ เครือข่ายเข้าด้วยกัน และยังหมายถึงการเข้าถึงโดยผ่านระบบเครือข่ายเดียวกันด้วยก็ได้ เช่น ระบบ LAN (Local Area Network) อันเป็น

* พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 5 บัญญัติว่า “ผู้ใดเข้าถึงโดยมิชอบซึ่งระบบคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึง โดยเฉพาะมาตรการนั้นมีได้มีไว้สำหรับตน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

เครือข่ายที่เชื่อมต่อคอมพิวเตอร์ที่ตั้งอยู่ในพื้นที่ใกล้ๆ เข้าด้วยกัน นอกจากนี้ยังหมายความรวมถึง การเข้าถึงโดยการติดต่อสื่อสารแบบไร้สาย (wireless communication) อีกด้วย

“การเข้าถึง” ซึ่งถือว่าเป็นความผิดฐานนี้ จะต้องเป็นการเข้าถึงโดยปราศจากสิทธิโดยชอบธรรม (without right) ด้วย ซึ่งหมายความว่าหากผู้ทำการเข้าถึงนั้นเป็นบุคคลที่มีสิทธิเข้าถึงไม่ ว่าด้วยถือสิทธิตามกฎหมายหรือได้รับอนุญาตจากเจ้าของระบบ ตัวอย่างเช่น การเข้าถึงเพื่อดูแลระบบของผู้ดูแลเว็บ (webmaster) อย่างไรก็ตาม หากผู้ได้รับอนุญาตให้ทำการเข้าถึงนั้นได้เข้าถึงระบบหรือข้อมูลคอมพิวเตอร์เกินกว่าที่ตนได้รับอนุญาต ในกรณีนี้บุคคลดังกล่าวก็ย่อมต้องรับผิดชอบเช่นเดียวกัน

2. ความผิดฐานเปิดเผยมาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะโดยมิชอบ ตามมาตรา 6*

การจะผิดตามมาตรานี้ได้นั้น ผู้กระทำความผิดจะต้องล่วงรู้มาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ หมายความว่าระบบคอมพิวเตอร์นั้นมีมาตรการการเข้าถึง เช่นมีการลงทะเบียน username และ password หรือมีวิธีการอื่นใดที่จัดขึ้นเป็นการเฉพาะ การที่จะเป็นความผิดตามมาตรานี้ต้องเป็นเรื่องที่ผู้กระทำความผิดล่วงรู้ ซึ่งการล่วงรู้นั้นจะ ได้มาโดยชอบหรือไม่ชอบไม่สำคัญ

การเปิดเผยโดยมิชอบ หมายความว่าเพียงแต่นำมาตรการนั้นเปิดเผยแก่ผู้หนึ่งผู้ใด หรือหลายคนก็เข้าองค์ประกอบความผิดแล้ว เมื่อเปิดเผยแล้วผู้ใดจะทราบหรือนำไปใช้หรือไม่ ไม่สำคัญ

* พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 6 บัญญัติว่า “ผู้ใดล่วงรู้มาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ ถ้านำมาตรการดังกล่าวไปเปิดเผยโดยมิชอบในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

“ในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น” เป็นองค์ประกอบความผิดอีกประการหนึ่งที่ต้องพิจารณาดูว่าการเปิดเผยนั้นอยู่ในประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือไม่ หากเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะทำให้ผู้ใดเสียหายก็ไม่มี ความผิด

3. ความผิดฐานเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงโดยเฉพาะ ตาม มาตรา 7* องค์ประกอบความผิดตามมาตรา 7 ตรงกับองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 5 เพียงแต่ เปลี่ยนจาก “ระบบคอมพิวเตอร์” เป็น “ข้อมูลคอมพิวเตอร์” ที่ต้องพึงระลึกก็คือว่า เจตนารมณ์ของ การบัญญัติความผิดฐานเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ ซึ่งหมายถึงข้อมูลนั้นเป็นการเก็บหรือ ส่งด้วยวิธีการทางคอมพิวเตอร์หรือวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ ดังนั้นจึงไม่น่าจะหมายความรวมถึง ข้อมูลที่บรรจุไว้ในแผ่นซีดี หรือแผ่นดีสเกตต์ อย่างไรก็ตามเมื่อใดที่มีการนำซีดีหรือแผ่นดีสเกตต์ นั้นเล่นผ่านระบบคอมพิวเตอร์ก็จะอยู่ในความหมายของข้อมูลคอมพิวเตอร์ทันที

4. ความผิดฐานดักจับข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ ตามมาตรา 8** วัตถุประสงค์ของมาตรา 8 คือ เพื่อคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัวในการติดต่อสื่อสาร (the right of privacy of data communication) ทำนองเดียวกับทำให้ความคุ้มครองสิทธิความเป็นส่วนตัวในการติดต่อสื่อสารรูปแบบที่ห้ามดักฟังหรือแอบบันทึกการสนทนาทางโทรศัพท์

* พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 7 บัญญัติว่า “ผู้ใดเข้าถึงโดยมิชอบซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงโดยเฉพาะ และมาตรการนั้นมีได้มีไว้สำหรับตน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสองปีหรือปรับไม่เกินสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

** พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 8 บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำความผิดโดยประการใดโดยมิชอบด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อดักจับไว้ ซึ่ง ข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นที่อยู่ระหว่างการส่งในระบบคอมพิวเตอร์ และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้น มิได้มีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะหรือเพื่อให้บุคคลทั่วไปใช้ประโยชน์ได้ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน สามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

การกระทำด้วยประการใดโดยมิชอบด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อดักจับไว้ ตามคำอธิบายของเนคเทคประกอบการเสนอร่างกฎหมายมีดังนี้

การดักจับข้อมูลในมาตรานี้หมายถึง การดักจับโดยวิธีการทางเทคนิค (technical means) เพื่อลักลอบดักฟัง (listen) ตรวจสอบ (monitoring) หรือติดตามเนื้อหาสาระของข่าวสาร (surveillance) ที่สื่อสารถึงกันระหว่างบุคคล หรือเป็นการ๑๒ กระทำเพื่อให้ได้มาซึ่งเนื้อหาของข้อมูลโดยตรงหรือโดยการเข้าถึงและใช้ระบบคอมพิวเตอร์ หรือการทำให้ได้มาซึ่งเนื้อหาของข้อมูลโดยทางอ้อมด้วยการแอบบันทึกข้อมูลสื่อสารถึงกันด้วยอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ โดยไม่คำนึงว่า อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ที่ใช้บันทึกข้อมูลดังกล่าวจะต้องเชื่อมต่อเข้ากับสายสัญญาณสำหรับส่งผ่านข้อมูลหรือไม่เพราะบางกรณีอาจใช้อุปกรณ์เช่นนั้นเพื่อบันทึกการสื่อสารข้อมูลที่ได้ส่งผ่านด้วยวิธีการแบบไร้สายก็ได้ เช่นการติดต่อผ่านทางโทรศัพท์เคลื่อนที่ การติดต่อโดยใช้เทคโนโลยีไร้สายประเภท wireless LAN เป็นต้น ซึ่งนอกจากการใช้อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เพื่อบันทึกข้อมูลที่มีการส่งผ่านกันแล้ว ยังรวมถึงกรณีการใช้ซอฟต์แวร์ หรือรหัสผ่านต่างๆ เพื่อทำการแอบบันทึกข้อมูลที่ส่งผ่านถึงกันด้วย ต้องอย่าลืมว่าการกระทำตามมาตรานี้ ผู้กระทำได้กระทำได้ “โดยมิชอบ” ด้วย ซึ่งหมายถึงการไม่มีอำนาจกระทำ ดังนั้น ถ้าผู้กระทำมีอำนาจที่จะกระทำได้ไม่ว่าโดยกฎหมายหรือโดยการอนุญาตของเจ้าของสิทธิ ผู้กระทำย่อมไม่มีความผิด

ข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นที่อยู่ระหว่างการส่งในระบบคอมพิวเตอร์ การดักจับข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นนี้จะต้องเป็นข้อมูลที่อยู่ระหว่างการส่งในระบบคอมพิวเตอร์ ดังนั้นจึงไม่หมายความรวมถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่จัดเก็บในรูปแบบซีดี หรือดีสเกตต์

ข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นมิได้มีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะหรือเพื่อให้บุคคลทั่วไปใช้ประโยชน์ได้ การพิจารณาว่าข้อมูลคอมพิวเตอร์ได้มีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะหรือเพื่อให้บุคคลทั่วไปใช้ประโยชน์ได้หรือไม่ ต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงว่าลักษณะการส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าวนั้นผู้ส่งต้องการให้เป็นเรื่องเฉพาะตนไม่ได้ต้องการให้เปิดเผยข้อมูลนั้นแก่ผู้ใดหรือไม่

การพิจารณาว่าข้อมูลคอมพิวเตอร์ได้มีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะจึงต้องพิจารณาจากการมีการเข้ารหัสการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังกล่าวเพียงใด ดังนั้นจึงไม่ใช่เรื่องที่จะพิจารณาจากเนื้อหาของข้อมูลว่าเป็นความลับหรือไม่ เช่น เนื้อหาของข้อมูลอาจเป็นเรื่องความลับทาง

การค้า แต่หากผู้ส่งใช้วิธีการส่งที่ไม่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงข้อมูลนั้น ผู้ที่ด้กรับยอมไม่มี ความผิด

5. ความผิดฐานทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติมข้อมูลคอมพิวเตอร์โดย มิชอบ ตามมาตรา 9* ความผิดตามมาตรานี้หมายถึงการกระทำอันเป็นการรบกวน ข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ กระทำการอันเป็นการทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติมโดยมิชอบ องค์ประกอบข้อนี้ใช้ถ้อยคำซึ่งเป็นองค์ประกอบความผิดฐานทำให้ เสียหายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 358 คือคำว่า “ทำให้เสียหาย” และ “ทำลาย” แต่ ในส่วนที่เกี่ยวกับการปลอมนั้น มาตรานี้ไม่ได้ยกองค์ประกอบของความผิดฐานปลอมเอกสารมา แต่เขียนองค์ประกอบให้ชัดเจนว่าเป็นการแก้ไข เปลี่ยนแปลง เพิ่มเติม ซึ่งเป็นคำสามัญที่เข้าใจได้ และแน่นอนว่าต้องคงองค์ประกอบความผิดในเรื่อง “โดยมิชอบ” ไว้เสมอ เพราะมีกรณีจำนวนมาก ที่ผู้กระทำมีอำนาจและสิทธิที่จะเข้าไปแก้ไขข้อมูลคอมพิวเตอร์ได้

6. ความผิดฐานกระทำเพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นไม่สามารถ ทำงานตามปกติได้ ตามมาตรา 10** ความผิดตามมาตรานี้ต้องมีเจตนาพิเศษเพื่อให้การทำงานของ ระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นถูกระงับ ชะลอ ชัดขวาง หรือรบกวน จนไม่สามารถทำงาน ตามปกติได้ หมายความว่า ระบบคอมพิวเตอร์นั้นไม่สามารถทำงานได้โดยสมบูรณ์ ดังนั้นถึงแม้ว่า ระบบคอมพิวเตอร์จะทำงานได้ แต่เป็นการทำงานที่ไม่สมบูรณ์หรือผิดปกติไป (malfunctioning) ก็ ย่อมอยู่ในความหมายของถ้อยคำอันเป็นองค์ประกอบความผิดนี้แล้ว เช่น การป้อนโปรแกรมที่ทำ

* พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 9 บัญญัติว่า “ผู้ใดทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสน บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

** พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 10 บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำความผิดด้วยประการใดโดยมิชอบ เพื่อให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของ ผู้อื่นถูกระงับ ชะลอ ชัดขวาง หรือรบกวนจนไม่สามารถทำงานตามปกติได้ต้องระวางโทษจำคุก ไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ให้ระบบคอมพิวเตอร์ปฏิเสธการทำงาน (denial of service) หรือทำให้ระบบคอมพิวเตอร์ทำงานได้ช้าลงโดยการป้อนไวรัสคอมพิวเตอร์เพื่อให้เกิดผลชะลอการทำงานของระบบเป็นต้น

อย่างไรก็ตาม หากผู้กระทำได้กระทำไปโดยมีอำนาจหรือสิทธิโดยชอบยอมไม่เป็นความผิดเพราะไม่เข้าองค์ประกอบความผิดที่ว่า “โดยมิชอบ” ดังเช่น การทดสอบหรือรักษาความมั่นคงเพื่อความปลอดภัยของระบบคอมพิวเตอร์โดยบุคคลผู้ได้รับมอบอำนาจจากผู้เป็นเจ้าของระบบคอมพิวเตอร์ (owner) หรือผู้ปฏิบัติการ (operator) หรือการปรับแก้ระบบปฏิบัติการ (operating system) ของคอมพิวเตอร์โดยผู้ปฏิบัติการ (operator) ก่อนติดตั้งซอฟต์แวร์ใหม่ๆ ตัวอย่างเช่น การติดตั้งซอฟต์แวร์เพื่อการเชื่อมต่ออินเทอร์เน็ตซึ่งจะมีผลให้ระบบคอมพิวเตอร์ทำงานไม่เป็นปกติทั้งก่อนและหลังการติดตั้งโปรแกรม

7. ความผิดฐานส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์รบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่นโดยปกติสุข ตามมาตรา 11 *

ความผิดตามมาตรา ๑๑ นี้ คณะกรรมการเพิ่มเติมขึ้นมาใหม่เป็นการบัญญัติเอาผิดแก่การกระทำที่ไม่ถึงกับทำให้ระบบคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่นไม่สามารถทำงานตามปกติได้ แต่เป็นการทำให้เกิดการรบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่นโดยปกติสุข เช่นส่ง e-mail มากจนล้นระบบคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่นจนทำให้เกิดความยุ่งยากในการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของเขา ภาษาอังกฤษเรียกว่า “spamming”

การปกปิดหรือปลอมแปลงแหล่งที่มาของการส่งข้อมูล เป็นองค์ประกอบความผิดที่สำคัญมากเพราะไม่ใช่เรื่อง “โดยมิชอบ” เหมือนกับความผิดตามมาตราอื่นๆ ในพระราชบัญญัตินี้ แต่เป็นเรื่องปกปิดหรือปลอมแปลงแหล่งที่มาของการส่งข้อมูล ขอย้ำว่าการปกปิดหรือปลอมแปลงนี้ต้องเป็นเรื่องของ “แหล่งที่มาของการส่งข้อมูล” ซึ่งตรวจสอบได้โดย “ข้อมูลจราจรทาง

* พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 11 บัญญัติว่า “ผู้ใดส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือจดหมายอิเล็กทรอนิกส์แก่บุคคลอื่นโดยปกปิด หรือปลอมแปลงแหล่งที่มาของการส่งข้อมูลดังกล่าว อันเป็นการรบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่นโดยปกติสุข ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท”

คอมพิวเตอร์” ได้แก่การปกปิดหรือปลอมแปลง IP address และหมายถึงการกระทำที่ทำให้ไม่สามารถตรวจสอบถึงแหล่งที่มาของการส่งข้อมูลและส่งผลให้ไม่อาจตรวจสอบได้ทางระบบข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ เป็นต้น จึงไม่ใช่เรื่องการปกปิดหรือปลอมแปลงโดยการไม่ใช้ชื่อจริง หรือการเปลี่ยนแปลงใช้ชื่อหรือใช้นามแฝง หรือใช้ email-address ที่ผิดไปหรือเปลี่ยนแปลงไปซึ่งยังตรวจสอบแหล่งที่มาของการส่งข้อมูลได้อยู่

การรบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์ของบุคคลอื่นโดยปกติเช่นนั้น คณะกรรมการเขียนล้อยกกับองค์ประกอบความผิดฐานบุกรุกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 362 ดังนั้นจึงน่าจะมีความรุนแรงของการรบกวนพอสมควร ซึ่งต้องใช้มาตรฐานของวิญญูชนเป็นระดับวัดเป็นการพิจารณา

8. ความผิดฐานกระทำความผิดตามมาตรา 9 และมาตรา 10 ที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชน หรือการรักษาความมั่นคงของประเทศ ตามมาตรา 12* ซึ่งถือเป็นเหตุเพิ่มโทษของมาตรา 9 และมาตรา 10

* พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 12 บัญญัติว่า “ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 9 หรือมาตรา 10

(1) ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชน ไม่ว่าจะความเสียหายนั้นจะเกิดขึ้นในทันที หรือในภายหลังและไม่ว่าจะเกิดขึ้นพร้อมกันหรือไม่ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสิบปี และปรับไม่เกินสองแสนบาท

(2) เป็นการกระทำโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือระบบคอมพิวเตอร์ที่เกี่ยวข้องกับการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ ความปลอดภัยสาธารณะ ความมั่นคงในทางเศรษฐกิจของประเทศ หรือการบริการสาธารณะ หรือเป็นการกระทำต่อข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือระบบคอมพิวเตอร์ที่มีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตาม (2) เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี”

9. ความผิดฐานจำหน่ายชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด ตามมาตรา 13^{*}

คำว่า “จำหน่าย” ชัดเจน ส่วนคำว่า “เผยแพร่” นั้นเป็นคำที่กว้างกว่าน่าจะรวมถึงการโฆษณา แจก แจก เป็นที่น่าสังเกตว่า “การมีไว้เพื่อจำหน่าย” ไม่เข้าองค์ประกอบความผิดฐานนี้อาจเป็นเพราะลักษณะของสิ่งที่มีไว้ยากในการพิสูจน์ว่ามีไว้โดยเจตนาที่ชอบหรือไม่ชอบ ครั้นจะใช้หลักพิจารณาด้วยปริมาณของการมีไว้แบบยาเสพติดก็ทำไม่ได้เพราะชุดคำสั่งในลักษณะของโปรแกรมคอมพิวเตอร์ส่วนใหญ่เป็นข้อมูลดิจิทัล

ชุดคำสั่งตามมาตรานี้อาจเป็นแบบวัตถุ เช่น ดิสเกตต์ก็ได้ หรืออาจเป็นไฟล์ ดิจิทัลก็ได้ ส่วนการใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดนั้นเป็นความผิดตามมาตราหนึ่งมาตราใดก็ได้ เพราะตัวบทใช้คำว่า “หรือ”

10. ความผิดฐานใช้ระบบคอมพิวเตอร์ทำความผิดอื่น ตามมาตรา 14^{**} ปกติแล้วความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์จะหมายความเฉพาะความผิดที่กระทำต่อระบบคอมพิวเตอร์หรือ

* พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 13 บัญญัติว่า “ผู้ใดจำหน่ายหรือเผยแพร่ชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นโดยเฉพาะเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดตามมาตรา 5 มาตรา 6 มาตรา 7 มาตรา 8 มาตรา 9 มาตรา 10 หรือมาตรา 11 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

** พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 14 บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำความผิดที่ระบุไว้ดังต่อไปนี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

(1) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน หรือข้อมูล คอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน

(2) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ โดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของประเทศหรือก่อให้เกิดความตื่นตระหนกแก่ประชาชน

ข้อมูลคอมพิวเตอร์ดังที่บัญญัติไว้ในมาตราก่อนหน้านี้อย่างไรก็ตามคอมพิวเตอร์หรือระบบคอมพิวเตอร์อาจถูกใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชญากรรมได้แทบทุกประเภท ที่เห็นได้ชัดเจนก็คือความผิดฐาน คุกคาม หนึ่่นประมาทหรือเผยแพร่ภาพลามก ซึ่งการกระทำความผิดเหล่านั้นก็จำเป็นต้องพิจารณาจากองค์ประกอบความผิดสำหรับความผิดนั้นๆ เช่นพิจารณาบทบัญญัติจากบทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญา เป็นต้น

11. ความผิดของผู้ให้บริการฐานจงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้ผู้อื่นใช้ระบบคอมพิวเตอร์ทำความผิดอื่น ตามมาตรา 15*

ผู้ที่จะมีความผิดตามมาตรานี้ต้องเป็น “ผู้ให้บริการ” ซึ่งหมายถึงผู้ให้บริการแก่บุคคลอื่นในการเข้าสู่อินเทอร์เน็ตหรือให้สามารถติดต่อถึงกันโดยประการอื่นโดยผ่านทางระบบคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ไม่ว่าจะเป็นการให้บริการในนามของตนเองหรือในนามหรือเพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น และยังหมายความรวมถึงผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์ของบุคคลอื่น

บทบัญญัติมาตรานี้ใช้ถ้อยคำ “จงใจ” ซึ่งเป็นคำที่เพิ่มขึ้นมาจาก “เจตนา” โดยมีเจตนารมณ์ที่จะเน้นให้เห็นว่า “จงใจ” นั้นหมายถึงต้องรู้ว่ามีกรกระทำผิดตามมาตรา 14

(3) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ อันเป็นความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา

(4) นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้

(5) เผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ตาม (1) (2) (3) หรือ (4)”

* พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 15 บัญญัติว่า “ผู้ให้บริการผู้ใดจงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา 14 ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้กระทำความผิดตามมาตรา 14”

เช่นมีการเตือนหรือแจ้งให้ทราบแล้วว่าข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นเป็นความผิดต่อกฎหมายตาม บทบัญญัติมาตรา 14 เมื่อผู้ให้บริการยังปล่อยให้มีการเผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นความผิด ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน ก็จะได้ถือว่าเป็นการจงใจสนับสนุนหรือยินยอม ให้มีการกระทำความผิด

“ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน” ข้อนี้เป็นเรื่องที่ถูกกฎหมายบัญญัติ เอาผิดเฉพาะผู้ให้บริการที่กระทำความผิดในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน เท่านั้น อย่างไรก็ตาม ผู้ให้บริการหรือผู้ใดก็ตามหากมีการกระทำอันเป็นการสนับสนุนหรือยินยอม ให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา 14 ไม่ว่าจะในระบบคอมพิวเตอร์ของตนหรือของผู้ใดก็อาจต้อง รับผิดตามหลักเรื่องตัวการ หรือผู้สนับสนุนตามหลักในประมวลกฎหมายอาญาได้

12. ความผิดฐานตกแต่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นภาพของบุคคล ตามมาตรา 16^{*} ความผิดตามมาตรานี้เป็นลักษณะของการดูหมิ่นหรือหมิ่นประมาทด้วยการตกแต่งภาพของบุคคล ด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใด ความผิดตามมาตรานี้เป็นความผิดอันยอมความได้ และเป็นความผิดมาตราเดียวที่บัญญัติให้เป็นความผิดอันยอมความได้ ทั้งนี้เนื่องจากเห็นได้ชัดเจน ว่าความเสียหายที่เกิดขึ้นนั้นเป็นความเสียหายเฉพาะบุคคล เมื่อเป็นความผิดอันยอมความได้

* พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 16 บัญญัติว่า “ผู้ใดนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ที่ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ ปรากฏเป็นภาพของผู้อื่น และภาพนั้นเป็นภาพที่เกิดจากการสร้างขึ้น ตัดต่อ เติม หรือดัดแปลงด้วย วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใด ทั้งนี้ โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้น เสียชื่อเสียง ถูกดู หมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือ ปรับไม่เกินหก หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่ง เป็นการนำเข้าสู่ข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยสุจริต ผู้กระทำไม่มีความผิด

ความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นความผิดอันยอมความได้

ถ้าผู้เสียหายในความผิดตามวรรคหนึ่งตายเสียก่อนร้องทุกข์ ให้บิดา มารดา คู่สมรส หรือ บุตรของผู้เสียหายร้องทุกข์ได้ และให้ถือว่าเป็นผู้เสียหาย”

กฎหมายจึงต้องบัญญัติในเรื่องผู้เสียหายไว้ในลักษณะทำนองเดียวกับความผิดฐานหมิ่นประมาทตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 333

ในส่วนกฎหมายวิธีสบัญญัติ หรือวิธีการพิจารณาคดี การได้มาซึ่งพยานหลักฐานในคดีความผิดที่เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น ซึ่งความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ถือเป็นความผิดอาญา ดังนั้นการดำเนินคดีไม่ว่าเป็นเรื่องการจับกุม ค้น ชั่ง การสืบสวนจะเป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยพระราชบัญญัตินี้มีการกำหนดวิธีการพิเศษเพิ่มเติมในเรื่องการสืบสวนและสอบสวน รวมถึงการกำหนดให้มีพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ นอกเหนือจากเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยในหมวด 2 ของพระราชบัญญัตินี้ ได้กำหนดเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่และการตรวจสอบการใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ นอกจากนี้ยังกำหนดให้มีการออกเป็นกฎกระทรวง ประกาศ กระทรวง และระเบียบวิธีปฏิบัติถึงรายละเอียดเพิ่มเติมจากที่ได้บัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้

อาจสรุปได้ว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ได้เพิ่มเติมหลักการพิเศษที่แตกต่างจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา คือ

ก. กำหนดให้มีพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหลักตามมาตรา 18* แบ่งเป็น

* พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 18 บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับมาตรา 19 เพื่อประโยชน์ในการสืบสวนและสอบสวนในกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ เฉพาะที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการใช้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิด และหาตัวผู้กระทำความผิด

(1) มีหนังสือสอบถามหรือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้มาเพื่อ ให้ถ้อยคำ ส่งคำชี้แจงเป็นหนังสือ หรือส่งเอกสาร ข้อมูล หรือหลักฐานอื่นใดที่อยู่ในรูปแบบที่สามารถเข้าใจได้

(2) เรียกข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์จากผู้ให้บริการเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารผ่านระบบคอมพิวเตอร์หรือจากบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง

(1) กรณีที่ไม่ต้องอนุญาตจากศาลก่อน ได้แก่ มีหนังสือสอบถามหรือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาเพื่อให้ถ้อยคำ, เรียกข้อมูลจากรายการทางคอมพิวเตอร์จากผู้ให้บริการ, สั่งให้ผู้ให้บริการส่งมอบข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้บริการที่ต้องเก็บ หรือที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมของผู้ให้บริการให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ (มาตรา 18 (1) – (3))

อำนาจตาม มาตรา 18 (1) เป็นเรื่องทั่วไปในการรวบรวมพยานหลักฐานซึ่งอาจทำโดยวิธีการเรียกบุคคลมาให้ถ้อยคำ หรือให้บุคคลชี้แจงเป็นหนังสือ หรือให้ส่งเอกสารหรือวัตถุอื่นใด ซึ่งอำนาจตาม (1) นี้เป็นอำนาจที่เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองและตำรวจชั้นผู้ใหญ่มีอยู่แล้วตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

(3) สั่งให้ผู้ให้บริการส่งมอบข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้บริการที่ต้องเก็บตามมาตรา ๒๖ หรือที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมของผู้ให้บริการให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่

(4) ทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจากรายการทางคอมพิวเตอร์ จากระบบคอมพิวเตอร์ที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีที่ระบบคอมพิวเตอร์นั้นยังมีได้อยู่ในความครอบครองของพนักงานเจ้าหน้าที่

(5) สั่งให้บุคคลซึ่งครอบครองหรือควบคุมข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ ส่งมอบข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ดังกล่าวให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่

(6) ตรวจสอบหรือเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจากรายการทางคอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ของบุคคลใด อันเป็นหลักฐานหรืออาจใช้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือเพื่อสืบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดและสั่งให้บุคคลนั้นส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ข้อมูลจากรายการทางคอมพิวเตอร์ ที่เกี่ยวข้องเท่าที่จำเป็นให้ด้วยก็ได้

(7) ถอดรหัสลับของข้อมูลคอมพิวเตอร์ของบุคคลใด หรือสั่งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเข้ารหัสลับของข้อมูลคอมพิวเตอร์ ทำการถอดรหัสลับ หรือให้ความร่วมมือกับพนักงานเจ้าหน้าที่ในการถอดรหัสลับดังกล่าว

(8) ยึดหรืออายัดระบบคอมพิวเตอร์เท่าที่จำเป็นเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการทราบรายละเอียดแห่งความผิดและผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้”

ส่วน “ข้อมูล” นั้นหมายถึงข้อมูลทั่วไป เช่นเป็นข้อมูลที่เก็บไว้ในไฟล์ดิจิทัล หรือเป็น printout แต่ไม่รวมถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์

มาตรา 18 (2) ผู้ให้บริการมีหน้าที่ที่จะต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่า 90 วัน และนอกจากพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจเรียกข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์จากผู้ให้บริการแล้ว ก็ยังมีอำนาจเรียกจากบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้องได้อีกด้วย

มาตรา 18 (3) นอกจาก “ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์” แล้ว ผู้ให้บริการยังมีหน้าที่ต้องเก็บข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้บริการ เช่นข้อมูลรหัสประจำตัวผู้ใช้บริการ (user ID) ข้อมูลเกี่ยวกับบุคคลที่ใช้บริการซึ่งได้มีการลงทะเบียน (register) ไว้ เป็นต้น นอกจากข้อมูลของผู้ใช้บริการที่ผู้ให้บริการมีหน้าที่ต้องเก็บตามกฎหมายกำหนดแล้ว หากผู้ให้บริการมีข้อมูลของผู้ใช้บริการที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมของผู้ให้บริการ พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจที่จะสั่งให้ผู้ให้บริการส่งมอบได้เช่นกัน

(2) กรณีที่ต้องขออนุญาตจากศาลก่อน ได้แก่ ทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์, สั่งให้บุคคลซึ่งครอบครองหรือควบคุมข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ ส่งมอบข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ดังกล่าวให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่, ตรวจสอบหรือเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ของบุคคลใด, ถอดรหัสลับของข้อมูล คอมพิวเตอร์ของบุคคลใด, ยึดหรืออายัดระบบคอมพิวเตอร์ (มาตรา 18 (4) –(8))

มาตรา 18 (4) การทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์เมื่อไปกระทำจากระบบคอมพิวเตอร์ ถือว่าเป็นการลวงล้ำเข้าไปในข้อมูลคอมพิวเตอร์ซึ่งหากบุคคลทั่วไปทำย่อมเป็นความผิดตามมาตรา 5 หรือมาตรา 7 ดังนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่จะกระทำได้อีกต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากศาลก่อน ส่วนข้อความที่ว่า “ในกรณีที่ระบบคอมพิวเตอร์นั้นยังมิได้อยู่ในความครอบครองของพนักงานเจ้าหน้าที่” หมายถึง ในกรณีที่หากพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ยึดหรืออายัดระบบคอมพิวเตอร์นั้นมาแล้ว ดังนั้นเมื่อได้ยึดหรืออายัดระบบคอมพิวเตอร์มาแล้วก็ย่อมใช้อำนาจทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์ได้เลยโดยไม่จำเป็นต้องขออนุญาตต่อศาลอีก

การใช้อำนาจตาม (4) นี้ หมายถึงการที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะเข้าไปตรวจสอบข้อมูลในระบบคอมพิวเตอร์ หรือในข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดๆ ก็ได้ ซึ่งได้แก่การเจาะระบบเพื่อให้ทราบถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ใช้ เข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ซึ่งปกติแล้วต้องใช้วิธีการทางคอมพิวเตอร์ การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ และข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ย่อมทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่ได้พยานหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิดที่กระทำผ่านระบบคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์ นอกจากนี้การเข้าถึงข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ย่อมเป็นประโยชน์ในการสืบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดว่าผู้ใดเป็นผู้กระทำความผิดและเมื่อวัน เวลาใด จากสถานที่ใด เป็นต้น และเมื่อหาตัวผู้กระทำความผิดได้แล้ว ยังมีอำนาจสั่งให้บุคคลนั้นส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ที่เกี่ยวข้องเท่าที่จำเป็นให้ด้วยก็ได้

การทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์ตาม (4) นอกจากจะต้องยื่นคำร้องต่อศาลและเมื่อได้รับอนุญาตจากศาลแล้ว ตามวรรคสี่ยังระบุว่าให้กระทำได้เฉพาะเมื่อมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ และต้องไม่เป็นอุปสรรคในการดำเนินกิจการของเจ้าของหรือผู้ครอบครองข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นเกินความจำเป็น

มาตรา 18 (5) การที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งให้บุคคลซึ่งครอบครองหรือควบคุมข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ ส่งมอบข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ดังกล่าวให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องยื่นคำร้องขออนุญาตจากศาลที่มีเขตอำนาจและศาลได้มีคำสั่งอนุญาตก่อน

มาตรา 18 (6) มีข้อน่าสังเกตว่าหากผู้กระทำความผิดนั้นเป็นบุคคลซึ่งครอบครองหรือควบคุมข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ พนักงานเจ้าหน้าที่ก็มีอำนาจสั่งให้บุคคลดังกล่าวส่งมอบข้อมูลคอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์ดังกล่าวให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ตาม (5) ด้วย การใช้อำนาจตาม (6) นี้ พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจและได้รับอนุญาตก่อนที่จะดำเนินการ

มาตรา 18 (7) การใช้อำนาจในการตรวจสอบและเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ตาม (6) พนักงานเจ้าหน้าที่อาจพบปัญหาซึ่งทำให้ไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ได้เนื่องจากมี

รหัสลับป้องกันการเข้าถึงข้อมูลนั้น ตาม (7) จึงให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการดำเนินการ ถอดรหัสลับหรือสั่งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเข้ารหัสลับของข้อมูลคอมพิวเตอร์ทำการถอดรหัสลับ หรือให้ความร่วมมือกับพนักงานเจ้าหน้าที่ในการถอดรหัสลับดังกล่าว ปกติแล้ว ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่สำคัญ เช่นของสถาบันการเงิน การซื้อขายหลักทรัพย์ หรือข้อมูลเกี่ยวกับ ความมั่นคงและความลับของประเทศจะต้องมีระบบป้องกันการเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์เหล่านี้ ด้วยรหัสลับ เพราะถ้าผู้ใดล่วงรู้หรือเข้าถึงข้อมูลดังกล่าวได้อาจทำความเสียหายให้แก่เจ้าของ ข้อมูลหรือความปลอดภัยสาธารณะเป็นอย่างมาก การใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม (7) นี้ จึงต้องได้รับอนุญาตจากศาลก่อน เช่นกัน

มาตรา 18 (8) ถึงแม้ว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะได้ใช้อำนาจตามที่บัญญัติไว้ในข้อ ก่อนๆ แล้ว เช่นการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์หรือข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือการถอดรหัสลับแล้วก็ตาม แต่บางครั้งก็อาจยังไม่ได้ข้อมูล เช่นไม่อาจถอดรหัสลับได้ ตาม (8) จึงให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ ในการยึดอายัดระบบคอมพิวเตอร์เท่าที่จำเป็นเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการทราบรายละเอียดแห่ง ความผิดและผู้กระทำความผิด

การยึดระบบคอมพิวเตอร์ คือ การนำระบบคอมพิวเตอร์มาอยู่ในความครอบครอง ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ส่วนการอายัดระบบคอมพิวเตอร์น่าจะหมายถึงการที่พนักงานเจ้าหน้าที่สั่ง ระบุการใช้ระบบคอมพิวเตอร์นั้นและให้ระบบคอมพิวเตอร์นั้นอยู่ในความควบคุมของพนักงาน เจ้าหน้าที่ การยึดหรืออายัดระบบคอมพิวเตอร์นอกจากจะต้องได้รับอนุญาตจากศาลแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องส่งมอบสำเนาหนังสือแสดงการยึดหรืออายัดมอบให้เจ้าของหรือผู้ ครอบครองระบบคอมพิวเตอร์นั้นไว้เป็นหลักฐานแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งยึดหรืออายัดไว้เกิน สามสิบวันมิได้ ในกรณีจำเป็นที่ต้องยึดหรืออายัดไว้นานกว่านั้นให้ยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจ เพื่อขอขยายเวลายึดหรืออายัดได้ แต่ศาลจะอนุญาตให้ขยายเวลาครั้งเดียวหรือหลายครั้งรวมกัน ได้อีกไม่เกินหกสิบวัน เมื่อหมดความจำเป็นที่จะยึดหรืออายัดหรือครบกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องส่งคืนระบบคอมพิวเตอร์ที่ยึดหรืออายัดโดยการอายัดโดยพลัน หนังสือแสดงการ ยึดหรืออายัดดังกล่าวเป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ยังมีบทบาทในการใช้อำนาจอื่นตามพระราชบัญญัตินี้ได้แก่ การร้องขอต่อศาลให้ระงับการเผยแพร่ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์(มาตรา 20^{*}), การร้องขอต่อศาลให้ห้ามจำหน่ายหรือเผยแพร่ชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์(มาตรา 21^{**}), อำนาจในการสั่งให้ผู้บริการเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้เกินเก้าสิบวันแต่ไม่เกินหนึ่งปีเป็นกรณี

* พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 20 บัญญัติว่า “ในกรณีที่การกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรตามที่กำหนดไว้ในภาคสองลักษณะ 1 หรือลักษณะ 1/1 แห่งประมวลกฎหมายอาญา หรือที่มีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน พนักงานเจ้าหน้าที่โดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีอาจยื่นคำร้องพร้อมแสดงพยานหลักฐานต่อศาลที่มีเขตอำนาจขอให้มีคำสั่งระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นได้

ในกรณีที่ศาลมีคำสั่งให้ระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ตามวรรคหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการระงับการทำให้แพร่หลายนั้นเอง หรือสั่งให้ผู้ให้บริการระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นก็ได้”

** พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 21 บัญญัติว่า “ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่พบว่า ข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดมีชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์รวมอยู่ด้วย พนักงานเจ้าหน้าที่อาจยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อขอให้มีคำสั่งห้ามจำหน่ายหรือเผยแพร่ หรือสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นระงับการใช้ ทำลาย หรือแก้ไขข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นได้ หรือจะกำหนดเงื่อนไขในการใช้ มีไว้ในครอบครอง หรือ เผยแพร่ชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์ดังกล่าวก็ได้

ชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์ตามวรรคหนึ่งหมายถึงชุดคำสั่งที่มีผลทำให้ข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือระบบคอมพิวเตอร์หรือชุดคำสั่งอื่นเกิดความเสียหาย ถูกทำลาย ถูกแก้ไขเปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติม ขัดข้อง หรือปฏิบัติงานไม่ตรงตามคำสั่งที่กำหนดไว้ หรือโดยประการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวงทั้งนี้ เว้นแต่เป็นชุดคำสั่งที่มุ่งหมายในการป้องกันหรือแก้ไขชุดคำสั่งดังกล่าวข้างต้น ตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา”

เฉพาะราย(มาตรา 26) และประสานงานในเรื่องการจับ การควบคุม ค้น การสืบสวนและสอบสวน ระหว่างพนักงานเจ้าหน้าที่กับพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบ (มาตรา 29) และพระราชบัญญัตินี้ ยังวางเงื่อนไขการใช้อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ไว้ ได้แก่ ห้ามมิให้พนักงานเจ้าหน้าที่เปิดเผย หรือส่งมอบข้อมูลคอมพิวเตอร์ให้แก่บุคคลใดหรือต้องรับผิดชอบแม้เป็นการกระทำที่พยานรั่วไหลโดย ประมาทและเอาผิดกับผู้ล่วงรู้ข้อมูลเหล่านั้นด้วย (มาตรา 22-24)

ข. กำหนดให้มีการใช้มาตรการพิเศษ เพื่อประโยชน์ในการสืบสวนสอบสวนได้กำหนดให้ เพิ่มมาตรการเหล่านี้นอกเหนือจากที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา คือ

(1) การปิดกั้น (Block) เว็บไซต์ (มาตรา 20) เป็นกรณีที่ให้ศาลมีอำนาจมีคำสั่งระงับ การทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือภาษาสามัญ คือการบล็อกไม่ให้ระบบคอมพิวเตอร์เผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นความผิดดังกล่าวในระบบ คอมพิวเตอร์อีกต่อไป การที่ศาลจะใช้อำนาจตามข้อนี้ต้องเป็นเรื่องที่พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการ โดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีก่อนแล้วจึงยื่นคำร้องพร้อมแสดงพยานหลักฐานต่อศาลที่มี เขตอำนาจเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้น ศาลที่มีเขต

* พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 26 บัญญัติว่า “ผู้ให้บริการต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับแต่วันที่ ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ แต่ในกรณีจำเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งให้ผู้ให้บริการผู้ใดเก็บ รักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้เกินเก้าสิบวันแต่ไม่เกินหนึ่งปีเป็นกรณีพิเศษเฉพาะรายและ เฉพาะคราวก็ได้

ผู้ให้บริการจะต้องเก็บรักษาข้อมูลของผู้ใช้บริการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้สามารถระบุตัวผู้ให้บริการ นับตั้งแต่เริ่มใช้บริการและต้องเก็บรักษาไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับตั้งแต่การให้บริการ สิ้นสุดลง

ความในวรรคหนึ่งจะใช้กับผู้ให้บริการประเภทใด อย่างไร และเมื่อใด ให้เป็นไปตามที่ รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ผู้ให้บริการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรานี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท”

อำนาจในคดีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเข้าองค์ประกอบตามมาตรา 20

เห็นได้ชัดว่ากฎหมายกำหนดวิธีการไว้ค่อนข้างเข้มงวด คือไม่ได้ให้อยู่ในดุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่เท่านั้น แต่จะต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีก่อนเนื่องจากการบล็อกระบบคอมพิวเตอร์อาจกระทบถึงสิทธิเสรีภาพของบุคคลในการสื่อสารข้อมูล

ลักษณะของข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่ศาลจะสั่งให้ระงับการเผยแพร่ นั้น จะต้องเป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรตามที่บัญญัติไว้ในภาคสอง ลักษณะ 1 หรือลักษณะ 1/1 แห่งประมวลกฎหมายอาญา หรือที่มีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ซึ่งการพิจารณาความหมายดังกล่าวต้องพิจารณาตามประมวลกฎหมายอาญา

ในส่วนที่เป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรนั้น มีกำหนดไว้ว่าต้องพิจารณาตามประมวลกฎหมายอาญา ส่วนที่มีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนเป็นคำที่มีความหมายกว้างกว่า ที่ยกตัวอย่างได้ก็เช่นข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่กระทบต่อศาสนาหนึ่งศาสนาใด เป็นต้น

เมื่อศาลมีคำสั่งให้ระงับการเผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์ตามคำร้องขอของพนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว กฎหมายกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจทำการระงับการทำให้แพร่หลายนั้นเอง หรือพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งผู้ให้บริการระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นก็ได้

(2) การห้ามจำหน่ายหรือเผยแพร่ชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์ (มาตรา 21)

มาตรานี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อขอให้มีคำสั่งห้ามจำหน่าย หรือเผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์ ศาลที่มีเขตอำนาจตามมาตรา นี้ น่าจะหมายถึง ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีอาญาที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นอยู่ในเขตอำนาจ

“ชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์” หมายถึงชุดคำสั่งที่มีผลทำให้ข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือระบบคอมพิวเตอร์หรือชุดคำสั่งอื่นเกิดความเสียหาย ถูกทำลาย ถูกแก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือเพิ่มเติม ชัดข้องหรือปฏิบัติงานไม่ตรงตามคำสั่งที่กำหนดไว้ หรือโดยประการอื่นตามที่กำหนดไว้โดยกฎกระทรวง ดังนั้นจึงอาจมีกฎกระทรวงกำหนดถึงลักษณะของชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์ตามมา อย่างไรก็ตามชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์ดังกล่าวย่อมไม่รวมถึงชุดคำสั่งที่มุ่งหมายในการป้องกันหรือแก้ไขนั่นเอง

มาตรานี้นอกจากจะห้ามการจำหน่ายหรือเผยแพร่ชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์แล้ว พนักงานเจ้าหน้าที่อาจสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์รวมอยู่ด้วยนั้นระงับการใช้ ทำลาย หรือแก้ไขข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นได้ หรือจะกำหนดเงื่อนไขในการใช้ มีไว้ครอบครอง เผยแพร่ชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์ดังกล่าวก็ได้

(3) กำหนดให้รับฟังพยานหลักฐานอิเล็กทรอนิกส์ได้ (มาตรา 25^{*})

หลักการที่สำคัญของมาตรานี้ คือ ข้อมูล ข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์นั้นจะต้องเป็นข้อมูลที่พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้มาโดยอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 18 ประกอบมาตรา 19 หากไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องก็ไม่สามารถอ้างและรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ อย่างไรก็ตามบทบัญญัตินี้เป็นการควบคุมการได้มาซึ่งพยานหลักฐานของพนักงานเจ้าหน้าที่เท่านั้น จำเลยจึงอาจอ้างพยานหลักฐานที่เป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์นำสืบต่อสู้ได้โดยไม่อยู่ในบังคับของมาตรา 25 แต่พยานหลักฐานของจำเลยที่เป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ก็ยังคงอยู่ในบังคับของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 อยู่ดี

* พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 25 บัญญัติว่า “ข้อมูล ข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้มาตามพระราชบัญญัตินี้ ให้อ้างและรับฟังเป็นพยานหลักฐานตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือกฎหมายอื่นอันว่าด้วยการสืบพยานได้ แต่ต้องเป็นชนิดที่มีได้เกิดขึ้นจากการจงใจมีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่น”

(4) การให้ผู้ให้บริการมีหน้าที่ในการเก็บข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ (มาตรา 26^{*})

มาตรา 26 กำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบ กล่าวคือผู้ให้บริการมีหน้าที่ต้องเก็บรักษาข้อมูล 2 ประการ คือ

(1) ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ โดยผู้ให้บริการจะต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์แต่อาจขยายออกไปได้กรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้เก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้เกินเก้าสิบวันแต่ไม่เกินหนึ่งปีเป็นกรณีพิเศษเฉพาะรายและเฉพาะคราวก็ได้

(2) ข้อมูลผู้ให้บริการ หมายถึง ข้อมูลที่บันทึกถึงตัวตนของบุคคลในการเข้าใช้บริการทางเครือข่ายของผู้ให้บริการ ไม่ว่าจะเป็นชื่อ สกุล รหัสเลขประจำตัว user name หรือ pin code ใดๆ ผู้ให้บริการมีหน้าที่เก็บรักษาข้อมูลของผู้ใช้บริการนับตั้งแต่เริ่มใช้บริการและต้องเก็บรักษาไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับตั้งแต่การให้บริการสิ้นสุดลง ผู้ให้บริการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 26 คือไม่เก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลผู้ให้บริการจะต้องระวางโทษตามวรรคสี่ คือปรับไม่เกินห้าแสนบาท

* พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 26 บัญญัติว่า “ผู้ให้บริการต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ แต่ในกรณีจำเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งให้ผู้ให้บริการผู้ใดเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้เกินเก้าสิบวันแต่ไม่เกินหนึ่งปีเป็นกรณีพิเศษเฉพาะรายและเฉพาะคราวก็ได้

ผู้ให้บริการจะต้องเก็บรักษาข้อมูลของผู้ใช้บริการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้สามารถระบุตัวผู้ให้บริการนับตั้งแต่เริ่มใช้บริการและต้องเก็บรักษาไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับตั้งแต่การให้บริการสิ้นสุดลง

ความในวรรคหนึ่งจะใช้กับผู้ให้บริการประเภทใด อย่างไร และเมื่อใด ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ผู้ให้บริการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรานี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท”

3.2 กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี

3.2.1 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 เป็นกฎหมายที่ตราขึ้นมาใช้แทนพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 เพื่อให้มาตรการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีมีประสิทธิภาพมากขึ้นและให้เหมาะสมกับสภาพสังคม ดังปรากฏตามเหตุผลท้ายพระราชบัญญัติว่า

“โดยที่พระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 ได้ประกาศใช้บังคับมาเป็นเวลานาน บทบัญญัติที่มีอยู่โดยเฉพะอย่างยิ่ง บทกำหนดโทษไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน และโดยที่การค้าประเวณีมีสาเหตุสำคัญมาจากสภาพเศรษฐกิจและสังคม ผู้กระทำการค้าประเวณีส่วนมากเป็นผู้ด้อยสติปัญญาและการศึกษา สมควรลดโทษผู้กระทำการค้าประเวณี และเปิดโอกาสให้บุคคลเหล่านั้น ได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ไม่ว่าจะเป็นการให้การอบรมฟื้นฟูจิตใจ การบำบัดรักษาโรค การฝึกอบรม และพัฒนาอาชีพ ตลอดจนพัฒนาคุณภาพชีวิต และในขณะเดียวกันเพื่อเป็นการปราบปรามการค้าประเวณีและเพื่อคุ้มครองบุคคลโดยเฉพาะเด็กและเยาวชนที่อาจถูกล่อลวงชักพาไปเพื่อการค้าประเวณี สมควรกำหนดโทษบุคคลซึ่งกระทำชำเราโสเภณีเด็กในสถานการค้าประเวณี บุคคลซึ่งหารายได้จากการค้าประเวณีของเด็กและเยาวชน และบิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ซึ่งมีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจในการจัดหาผู้อยู่ในความปกครองไปเพื่อการค้าประเวณีกับให้อำนาจศาลที่จะถอนอำนาจปกครองของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นเด็ก เพราะเหตุที่มีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจให้ผู้อยู่ในความปกครองกระทำการค้าประเวณี นอกจากนั้น ในปัจจุบันปรากฏว่าได้มีการโฆษณาชักชวนหรือแนะนำตัวทางสื่อมวลชนในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องติดต่อในการค้าประเวณีกันอย่างแพร่หลาย สมควรกำหนดให้การกระทำความผิดดังกล่าวเป็นความผิด จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้”

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงลงพระปรมาภิไธย เมื่อวันที่ 14 ตุลาคม พ.ศ.2539 และให้มีผลใช้บังคับเมื่อพ้นหกสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป โดยพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม พ.ศ.2539 มีจำนวนทั้งหมด 45 มาตรา โดยสามารถพิจารณาแบ่งออกเป็น 2 ส่วนด้วยกันคือ ส่วนสารบัญญัติ ซึ่งเกี่ยวกับการกระทำความผิดและโทษ

ของผู้กระทำความผิด และส่วนวิธีสบัญญัติ ซึ่งเกี่ยวกับวิธีการดำเนินคดีทางกฎหมาย ตลอดจนถึงมาตรการช่วยเหลือและฟื้นฟู ผู้ค้าประเวณี ดังนี้

3.2.2.1 ส่วนสารบัญญัติ

ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ได้ให้นิยามถึงความหมายของการค้าประเวณีไว้ในมาตรา 4 ว่า “การค้าประเวณี” หมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเราหรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามรมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการสำส่อนเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ ซึ่งหมายความว่า การกระทำชำเราระหว่างชายหญิงตามธรรมชาติดั้งเดิม เป็นอันล้มสมัยเสียแล้ว เพราะการใช้ปากหรือทวารหนักสำเร็จความใคร่ในทางกามรมณ์กำลังเป็นที่นิยมของคนรุ่นใหม่ การใช้ลิ้นสัมผัสหรือเลียตามร่างกายของเพศตรงข้ามหรือเพศเดียวกัน ซึ่งอาจเป็นเพียงการกระทำอนาจารตามกฎหมายอาญา แต่จะเป็นความผิดตามกฎหมายนี้ ถ้าหากทำให้สำเร็จความใคร่ในทางกามรมณ์ได้ เผลอหัวงูอาจไม่มีเรี่ยวแรงชำเราหรือเล่นเพื่อนกับบุคคลวัยเดียวกันหรืออ่อนวัยกว่าได้ แต่อาจใช้มือลูบโลกอดรัดเด็ก วัยอ่อนกว่าสิบขวบจนสำเร็จความใคร่ในทางกามรมณ์ได้ ก็มีผิดตามกฎหมายนี้ฐานกระทำชำเราหรือกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของตนเองแก่บุคคลอายุ ไม่เกินสิบห้าปีตามมาตรา 8 ได้ หรือการโฆษณาขายบริการทางเพศบนอินเทอร์เน็ต ที่ผู้สนใจทุกคนสามารถเข้าไปดูเพื่อตัดสินใจว่าจะยอมตกลงซื้อบริการทางเพศนั้นหรือไม่ กรณีอย่างนี้ ตามคำนิยาม “การค้าประเวณี” ข้างต้น ก็มีความผิดตามกฎหมายนี้แล้ว ฐานโฆษณา หรือกระทำให้แพร่หลายด้วยวิธีใดไปยังสาธารณะ ในลักษณะที่เห็นได้ชัด เป็นการเรียกร้องหรือการติดต่อเพื่อการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น ตามมาตรา 7 ได้

ทั้งนี้เพราะคำจำกัดความคำว่า การค้าประเวณี ให้มีได้ทั้งการยอมรับการกระทำ และการกระทำตามที่ยอมรับ ซึ่งการยอมรับการกระทำให้รวมทั้งการกระทำชำเราและการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามรมณ์ของผู้อื่น ดังนั้นการกระทำชำเราตามธรรมชาติดั้งเดิมระหว่างชายหญิง หรือการใช้ปากหรือลิ้นหรือทวารหนักเพื่อสำเร็จความใคร่ของชายหรือหญิง หรือของหญิงด้วยกัน หรือชายด้วยกัน ก็เป็นการค้าประเวณีได้

ในด้านผู้ยอมรับการกระทำซ้ำเราหรือการกระทำอื่นใด ก็อาจมีได้ทั้งชายหญิง หรือชายด้วยกัน หรือหญิงด้วยกัน คือหญิงจะเป็นผู้ยอมรับการกระทำซ้ำเราหรือการกระทำอื่นใดจากชายก็ได้ หรือชายจะเป็นผู้ยอมรับการกระทำซ้ำเรา หรือการกระทำอื่นใดจากหญิงก็ได้ หรือชายกับชาย หรือหญิงกับหญิง จะเป็นฝ่ายรับการกระทำอื่นใดจากอีกฝ่ายหนึ่งก็ได้

ส่วนผู้กระทำการอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามรมณ์ ก็คือ ผู้เป็นฝ่ายกระทำกับผู้ยอมรับการกระทำนั่นเอง เช่น ชายรับจ้างซ้ำเราหญิงเพื่อสำเร็จความใคร่ของหญิง หรือหญิงรับจ้างใช้ปากหรือลิ้นทำให้ชายสำเร็จความใคร่ทางกามรมณ์ หรือชายด้วยกันใช้เวจมรรคสำเร็จความใคร่ทางกามรมณ์ ไม่ว่าจะเป็ฝ่ายผู้กระทำหรือผู้รับการกระทำ หรือหญิงด้วยกันใช้ปากหรือลิ้นหรืออวัยวะเพศชายเทียมหรือเครื่องมืออย่างอื่น สอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของกันและกันก็อาจเป็นได้ทั้งฝ่ายกระทำและยอมรับการกระทำซึ่งอาจเป็นการค้าประเวณีได้ทั้งนั้น แต่ผู้สำเร็จความใคร่ในทางกามรมณ์นั้น ต้องเป็นผู้อื่น มิใช่ผู้ยอมรับการกระทำซ้ำเราหรือยอมรับการกระทำอื่นใด และมีผู้กระทำแก่ผู้ยอมรับการกระทำดังกล่าวด้วย เช่นหญิงจ้างชายกระทำซ้ำเราเพื่อสำเร็จความใคร่ของหญิงนั้น หญิงมิใช่ผู้ค้าประเวณี แม้ในการนี้ชายจะได้สำเร็จความใคร่ด้วยก็ตาม ตรงข้ามถ้าชายจ้างหญิงให้ยอมรับการกระทำซ้ำเราของชายนั้น ชายมิใช่ผู้ค้าประเวณี แต่หญิงอาจเป็นผู้ค้าประเวณีได้

สังเกตได้จากกฎหมายฉบับนี้ นำเอาคำว่า “อันเป็นการสำสอนเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใด” เข้ามาเป็นองค์ประกอบในวิเคราะห์ศัพท์นี้ด้วย

บางความเห็นกล่าวว่า “สำสอน” น่าจะต้องหมายรวมถึงการกระทำการค้าประเวณีมาแล้วหลายครั้ง หากกระทำการค้าประเวณีเพียงครั้งเดียวหรือสองครั้ง หรือเฉพาะเวลาที่ไม่มีเงินใช้เป็นการชั่วคราวชั่วคราว ไม่น่าเรียกว่าสำสอน หากมีการล่อซื้อประเวณีเพื่อจับกุม แต่ผู้ค้าประเวณีบอกว่าเพิ่งมาทำเพียงครั้งเดียวน่าจะไม่ใช่เป็นการสำสอน ถ้าผู้กระทำการค้าประเวณีปฏิเสธดังกล่าว ก็ไม่สามารถเอาผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีได้ จำต้องทำความเข้าใจในการตีความคำว่าสำสอนมีความหมายแค่ไหน อย่างไร

“สำสอน” ตามพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2525 หมายความว่า ปะปนโดยไม่เลือกในการชองเสพ (กริยา), ที่ปะปนในลักษณะหญิงสำสอน (วิเศษณ์) เมื่อกฎหมาย

มิได้วิเคราะห์ศัพท์ว่า “ล่าสอน” ไว้เป็นอย่างอื่น จึงต้องตีความหมายของคำว่าล่าสอนตามนัย พจนานุกรมฯ โดยมุ่งเน้นที่ลักษณะของการกระทำนั้นๆ มากกว่าจำนวนครั้ง และการยอมรับซ้ำเรา หรือยอมรับการกระทำทางเพศเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ อันเป็นการล่าสอน จะต้องได้ ความว่าผู้ถูกหาว่าค้าประเวณีหรือกระทำเพื่อค้าประเวณี พร้อมทั้งจะปฏิบัติหรือยอมรับการปฏิบัติ ทางเพศกับใครไม่เลือกหน้า ไม่ว่าจะผู้มารับบริการการค้าประเวณีนั้นจะเป็นสาวแก่แม่มา้ยหรือชายวัย เด็ก วัยหนุ่มหรือวัยแก่ คนมีหรือคนจน เพียงขอให้ได้รับสินจ้างหรือมีสินจ้างให้ ก็รับได้ไม่เลือก

นักกฎหมายหลายท่านเห็นว่า หากมีการสืบสวนได้ว่าสถานที่นั้นมีประวัติในการ จัดหา มีการค้าประเวณีโดยรับเงิน แม้จะอ้างว่ามาค้าประเวณีครั้งแรก ก็ถือว่าหญิงนั้นกระทำการ ค้าประเวณีโดยล่าสอนแล้ว และสถานที่นั้นก็ถือว่าเป็นสถานการค้าประเวณีแน่นอน ไม่น่าที่ศาล จะยกฟ้องเพราะเหตุไม่ใช่โสเภณี และเมื่อมีการค้าประเวณีโดยรับเงินก็สามารถเอาผิดกับสถาน การค้าประเวณีนั้นได้ บิดา มารดา หรือผู้ปกครองของผู้ค้าประเวณี ซึ่งกฎหมายถือว่าเป็น ผู้ปกครองของผู้เยาว์ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ หากมีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจในการเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไป ซึ่งบุคคลใดเพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณี ก็มีความผิดตามกฎหมายนี้ด้วย อัน นี้จะเห็นเจตนารมณ์ปกป้องผู้เยาว์มิให้ถูกล่อลวงไปเป็นผู้ค้าประเวณีเห็นได้ชัด

ทั้งนี้เพราะกฎหมายเห็นว่า พ่อ แม่ หรือผู้ปกครองที่ขายเด็กของตนเพื่อ ค้าประเวณีนั้น มีส่วนในการผลักดันให้การค้าประเวณีแพร่ระบาดได้แรงหนึ่ง ซึ่งแต่ก่อนไม่มี กฎหมายเอาผิด เว้นแต่พ่อ แม่ หรือผู้ปกครองเด็กจะเป็นผู้จัดหา ล่อไป หรือพาไป ให้เด็กใน ปกครองของตนเป็นผู้ค้าประเวณีเสียเอง ต่อไปนี้เพียงขายเด็กซึ่งเป็นลูกหรืออยู่ในความปกครอง ของตนโดยรู้ว่าผู้ซื้อเด็กนั้นจะพาเด็กไปเป็นผู้ค้าประเวณี ก็มีผิดตามกฎหมายแล้ว

ส่วน “สินจ้าง” ซึ่งเป็นค่าตอบแทนการยอมรับหรือการกระทำให้ผู้อื่นได้สำเร็จความ ใคร่ทางกามารมณ์ จะเป็นเงินตราหรือทรัพย์สินอื่นก็ได้ เช่น เสื้อผ้า อาหาร เครื่องอาภรณ์ตบแต่ง นอกจากสินจ้างแล้ว อาจเป็นประโยชน์อื่นใด ซึ่งก็คงเป็นค่าตอบแทนการได้สำเร็จความใคร่ในทาง กามารมณ์เช่นกัน แต่ประโยชน์อื่นใดนี้ต้องมีสินจ้าง เช่น ให้ผู้อื่นสำเร็จความใคร่จากเนื้อตัวของ ตนโดยได้รับปูนบำเหน็จความชอบตอบแทน หรือผู้หญิงหรือชายเกย์ยอมออกไปเที่ยวหาความ สนุกในบาร์ ในทึลลับกับผู้ชายอื่นหรือผู้ชายเกย์ด้วยกัน แล้วไปจบบราตรีด้วยการไปพักผ่อนหา ความสุขทางเพศด้วยกันในโรงแรมมานูรดหรือบังกะโลชายหาด เช่นนี้ผู้หญิงหรือชายเกย์คนแรก

อาจเป็นผู้ค้าประเวณีได้ โดยถือว่าประโยชน์ตอบแทนได้แก่การได้เที่ยวหาความสนุกสนานราตรีกับผู้ชายหรือชายเกย์คนหลังดังกล่าว

พระราชบัญญัติฉบับนี้หากผู้ค้าประเวณีกระทำความผิดด้วยตัวเองจะไม่มี ความผิด โดยผู้ค้าประเวณี จะเป็นเด็ก ผู้ใหญ่ ผู้หญิง และผู้ชาย ก็ได้ไม่จำกัด จะเป็นคนเพศเดียว หรือสองเพศก็ได้ แต่บัญญัติห้ามไว้ 3 ประการ คือ

3.2.2.1.1 มาตรา 5^{*} ได้บัญญัติห้ามไปชักชวนในลักษณะที่เป็นการก่อให้เกิด ความรำคาญ ซึ่งใช้คำว่า “ผู้ใดเข้าติดต่อชักชวน แนะนำ ติดตาม หรือรับเร้าบุคคลตามถนน หรือ สาธารณสถานหรือการกระทำดังกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและน่าอับอาย หรือเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชน” ถือได้ว่าเป็นการรักษาไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อย ของสังคม ระบุความผิดเฉพาะผู้ที่กระทำการค้าประเวณีไปกระทำในลักษณะอุจาด ก่อความ รำคาญหรือความเดือดร้อน ถ้าหากไม่กระทำให้เกิดความเดือดร้อน รำคาญหรือน่าอับอาย ก็ยังไม่ เป็นความผิด การติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตามหรือรับเร้าบุคคลอื่น จะต้องมีการชักชวนให้ เห็นว่ากระทำเพื่อการค้าประเวณี ถ้าพิสูจน์ว่าติดต่อชักชวน ฯลฯ เพื่อการอย่างอื่น เช่น ให้ซื้อ สิ่งของหรือขอเงินหรือให้บริการสิ่งของ ก็ไม่เป็นความผิด

เกี่ยวกับสถานที่ กฎหมายกำหนดว่า ตามถนนหรือสาธารณสถานเช่นถนนคนเดิน หรือรถยนต์แล่นไปมา ถ้าเป็นในตรอกซอยหรือตามทางเกวียน อาจไม่เป็นถนนก็ได้ แต่อาจ เข้าข้อขยายความว่าในที่อื่นใดก็ได้ แต่ทั้งถนนหรือสาธารณสถานหรือที่อื่นใดนี้ น่าจะเป็นที่ที่มี ผู้คนสัญจรผ่านไปมา ถ้าเป็นรโหฐาน ไม่มีผู้คนสัญจรผ่านไปมาก็ไม่รู้จะไปติดต่อชักชวนใคร ฯลฯ

ส่วนสาธารณสถานได้แก่สถานที่ที่ประชาชนมีความชอบธรรมที่จะเข้าไปได้ เช่น ห้องลับบีตัมโรงแรมใหญ่ๆ สวนสาธารณะ ถ้าเป็นแม่น้ำลำคลองซึ่งมีใช้ถนน ก็อาจสงเคราะห์

* พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 5 บัญญัติว่า “ผู้ใดเข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม หรือรับเร้า บุคคลตามถนนหรือสาธารณสถาน หรือ การกระทำดังกล่าวในที่อื่นใด เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและน่าอับอายหรือเป็นที่ เดือดร้อนรำคาญแก่ สาธารณชน ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท”

เป็นสาธารณสถานหรือที่อื่นใดก็ได้ เช่นมีช่องอยู่ริมคลองก็อาจใช้เรือออกมาติดต่อชักชวน ฯลฯ แยกตามลำน้ำได้เป็นต้น

การกระทำดังกล่าวข้างต้นทั้งหมดจะต้องเป็นการเปิดเผย และนำอับอายด้วย คือมิใช่กระทำด้วยอาการลับๆล่อๆ ถ้าเปิดเผยแต่ไม่นำอับอายก็ไม่ผิดหรือนำอับอายแต่ลับๆล่อๆ ก็ไม่ผิดเหมือนกัน ดังนั้นนางบังเงาถ้าบังเงาอยู่เฉยๆ จะหาแขกได้ที่ไหนกัน

แม้การกระทำนั้นไม่เปิดเผยและไม่นำอับอายก็ตาม ถ้าทำให้สาธารณชนเดือดร้อนรำคาญก็ถือว่าผิดด้วย เช่นนอนเป่าขลุ่ยบนแคร่แขกยามตอดึกตื่น คนเดินผ่านไปมาเห็นเป็นหญิงสาวนอนเป่าขลุ่ยก็เกิดสนใจ เข้าไปถามจึงชวนเขาไปร่วมประเวณีกัน เช่นนี้อาจไม่เป็นการติดต่อชักชวน ฯลฯ อันเปิดเผยนำอับอาย แต่การเป่าขลุ่ยยามตอดึกตื่นอาจเป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชนก็ได้

การติดต่อชักชวน ฯลฯ ในยุคไฮเทค อาจไม่จำเป็นต้องไปยื่นตากฝุ่นและไอเสียรถยนต์ตามถนนหรือสวนสาธารณะแล้ว เพราะมีลานจอดรถตามโรงแรมใหญ่ๆ หรือภัตตาคารต่างๆ หรือร้านอาหารต่างๆไป แม้กระทั่งตามดิสโก้เธคและคาราโอเกะ ซึ่งในสถานที่เหล่านี้เป็นสาธารณสถานและสถานที่อื่นใดก็ได้ ถ้าครอบครัวประกอบตามที่กำหนดไว้ในมาตรา 5 นี้ก็เป็นผิดแล้ว

3.2.2.1.2 มาตรา 6* ได้บัญญัติห้ามเข้าไปในลักษณะที่เป็นการมั่วสุมในสถานการค้าประเวณี กฎหมายเล็งเห็นว่าถ้ามีการมั่วสุมกัน ก็จะเกิดผลตามมาคือ มีผู้เข้ามาจัดการ ถือเป็นการป้องกันการมั่วสุม การเข้าไปมั่วสุมในสถานการค้าประเวณี ต้องเป็นการเข้าไปมั่วสุมเพื่อประโยชน์ในการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น ถ้าเข้าไปมั่วสุมเฉยๆ โดยไม่ตั้งใจค้าประเวณีหรือไม่ตั้งใจเข้าไปเรียบแขกให้เพื่อโสเภณี ก็ไม่ผิด

* พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 6 บัญญัติว่า “ผู้ใดเข้าไป มั่วสุมในสถานการค้าประเวณีเพื่อประโยชน์ ในการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งได้กระทำเพราะถูกบังคับ หรือ ตกอยู่ภายใต้อำนาจซึ่งไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงหรือขัดขืนได้ ผู้กระทำไม่มี ความผิด”

การมีผู้สูมไม่จำเป็นต้องคุยกัน หรือผู้เข้าไปมีผู้สูมในสถานการ
 ค้าประเวณีนั้นก็ไม่ต้องรู้จักกันด้วย ถ้าเข้าไปรอแขกนั่งเที่ยวเพื่อจูงมือขึ้นห้อง ก็ถือว่าผิด
 แล้ว การมีผู้สูมจึงเป็นการเข้าไปรวมกันแบบมีวู้ๆ ไม่จำเป็นต้องรู้จักกันว่าใครเป็นใคร เพียงผู้เข้าไป
 มีผู้สูมรู้ว่าเป็นสถานการค้ำประเวณีหรือสถานที่ที่มีสถานการค้ำประเวณีซุกตัวอยู่ ก็ถือว่าผิดแล้ว
 นอกจากนั้น ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ำประเวณี พ.ศ.2539 ผู้กระทำผิดไม่
 จำเป็นต้องเป็นหญิงเท่านั้น ชายที่ไปเที่ยวโสเภณีตามช่องหรือสถานอาบอบนวด หรือห้องอาหารที่
 มีเบาะหลังค้ำประเวณี ขณะกำลังนั่งหรือยืนรอขึ้นห้องกับโสเภณีหรือหมอนวดที่ถูกใจ หากถูกจับได้
 ในขณะนั้นก็อาจโดยพ่วงข้อหาฐานเข้าไปมีผู้สูมในสถานการค้ำประเวณีได้ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่า
 การรอขึ้นห้องดังกล่าวเป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ในการค้ำประเวณีของโสเภณีหรือหมอนวด
 ดังกล่าว

สถานการค้ำประเวณี เดิมเป็นองค์ประกอบของการ
 ค้ำประเวณี คือ ต้องเป็นการค้ำประเวณีในสถานการค้ำประเวณีด้วยจึงจะเป็นความผิดตาม
 พ.ร.บ. ปราบการค้ำประเวณี พ.ศ.2503 แต่ต่อไปนี้การค้ำประเวณีไม่จำเป็นต้องกระทำในสถาน
 การค้ำประเวณีเสมอไป จะค้าที่ไหนก็อาจผิดได้ สถานการค้ำประเวณีเป็นองค์ประกอบสำหรับ
 ความผิดฐานมีผู้สูม ตามมาตรา 6 ฐานกระทำชำเราหรือกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ตาม
 มาตรา 8 ฐานเป็นเจ้าของกิจการ ผู้ดูแลหรือผู้จัดการสถานการค้ำประเวณีตามมาตรา 11

ซึ่งมาตรา 4 ได้ให้คำจำกัดความไว้ว่า “สถานการค้ำประเวณี”
 หมายความว่า สถานที่ที่จัดไว้เพื่อการค้ำประเวณีหรือยอมให้มีการค้ำประเวณี และให้หมายความ
 รวมถึงสถานที่ที่ใช้ในการติดต่อหรือจัดหาบุคคลอื่นเพื่อกระทำการค้ำประเวณีด้วย

ตามกฎหมายเก่ามีความเคร่งครัดในสถานการค้ำประเวณี
 พอสมควร เช่น ตามฎีกาที่ 1163/2518 “แม้จำเลยจะได้รับใบอนุญาตให้เปิดสถานบริการอาบน้ำ
 อบ นวด ก็ตาม แต่เมื่อจำเลยจัดสถานที่นั้นไว้เพื่อให้บุคคลอื่นทำการค้ำประเวณี โดยจัดให้มีหญิง
 บริการทำการค้ำประเวณีควบคู่ไปกับบริการอาบน้ำ อบ นวดด้วยแล้ว สถานที่ของจำเลยจึง
 กลายเป็นสถานการค้ำประเวณีด้วย”

สถานการณ์การค้าประเวณีตามพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 จะต้องเป็นสถานที่จัดไว้เพื่อให้หญิงค้าประเวณีและจัดให้มีผู้ค้าประเวณีไว้เพื่อการนั้นด้วย แต่ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 นี้เพื่อแต่เป็นสถานที่จัดไว้เพื่อการค้าประเวณีหรือยอมให้มีการค้าประเวณีในสถานที่นั้นก็พอแล้ว เช่นสถานอาบอบนวดที่ได้รับอนุญาตให้บริการตามกฎหมาย หรือโรงแรมซึ่งเจ้าของยอมให้มีการค้าประเวณีได้ แม้แต่ร้านตัดผมหรือทำผม เสริมสวย ตัดเสื้อสตรี คาราโอเกะ หรือภัตตาคารบางประเทศที่มีหญิงหรือชายบริการ ซึ่งมีห้องลับให้แอบไปค้าประเวณีกันได้ เพียงแต่สืบเจตนาของเจ้าของสถานที่นั้นว่ารู้เห็นเป็นใจหรือได้รับเปอร์เซ็นต์จากผู้ค้าประเวณีก็พอแล้ว นอกจากนั้นสถานที่ใช้ในการติดต่อหรือจัดหาบุคคลเพื่อค้าประเวณี เช่น บ้านที่มีหมายเลขโทรศัพท์เป็นสื่อกลางสำหรับติดต่อระหว่างลูกค้ากับผู้ค้าประเวณีที่เรียกว่านางทางโทรศัพท์แต่เดิมเดิม หรือโรงแรมที่มีเอเยนต์ที่เรียกว่าอากอยติดต่อหาโสเภณีให้แขกที่มาพักแม้จะไม่มีโสเภณีในนั้นเลย ก็ถือเป็นสถานการณ์การค้าประเวณีได้

ปัจจุบันนี้มีข่าวออกมาทางสื่อสารมวลชนบ่อยๆ ว่าสถานที่ราชการบางแห่งมีพนักงานสาวสวยสำหรับออฟไปหาล่าไฟพิเศษกับราชการชั้นผู้ใหญ่หรือสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรได้ อาจถือเป็นสถานที่ติดต่อเพื่อค้าประเวณีตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 นี้ก็ได้ ดังนั้นถ้ามีการมั่วสุมกันเพื่อประโยชน์ในการค้าประเวณีของพนักงานสาวสวยเหล่านั้น ในสถานที่เช่นนั้นอาจถือเป็นสถานการณ์การค้าประเวณีได้เช่นกัน

เมื่อดูมาตรา 11* จะเห็นได้ว่าสถานการณ์การค้าประเวณีกับกิจการการค้าประเวณีเป็นของคู่กันคือทั้งสถานการณ์การค้าประเวณีและกิจการการค้าประเวณีต่างไม่

* พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 11 บัญญัติว่า “ผู้ใดเป็นเจ้าของกิจการการค้าประเวณี ผู้ดูแล หรือผู้จัดการกิจการการค้าประเวณีหรือสถานการณ์การค้าประเวณี หรือเป็น ผู้ควบคุม ผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการณ์การค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกหมื่นบาทถึงสามแสนบาท

ถ้ากิจการหรือสถานการณ์การค้าประเวณีตามวรรคหนึ่งมีบุคคลซึ่งมีอายุกว่าสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีทำการค้าประเวณีอยู่ด้วย ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท

จำเป็นต้องมีผู้ค้าประเวณีในสถานที่ก็ได้ แต่กิจการการค้าประเวณีต้องมีผู้ค้าประเวณีไว้ในสังกัด ในขณะที่สถานการค้าประเวณีไม่ต้องมีผู้ค้าประเวณีในสังกัดก็ได้ ความหมายที่เห็นได้ชัดก็คือ สถานการค้าประเวณีเป็นสถานที่ แต่กิจการการค้าประเวณีเป็นธุรกิจหรือขบวนการในการค้าประเวณี

3.2.2.1.3 มาตรา 7^{*} ได้บัญญัติถึงการห้ามโฆษณา หรือรับโฆษณา ชักชวน แนะนำด้วยเอกสาร สิ่งพิมพ์ หรือกระทำการให้แพร่หลายด้วยวิธีใดๆ ไปยังสาธารณะ ซึ่งทำให้เกิด ความรู้สึกอึดใจตกและเป็นการทำให้อาภลักษณ์ของประเทศเสื่อมเสียไป

การกระทำกรณีนี้นี้มักจะมาในรูปแบบของธุรกิจการค้า โดยเป็นผู้โฆษณาเพื่อตนเองหรือรับโฆษณาให้กับกิจการการค้าประเวณีอีกทอดหนึ่งก็ได้ เช่น สื่อมวลชนบางประเภทไม่ ว่าจะเป็นหนังสือพิมพ์หรือวิทยุ แจกหมายเลขโทรศัพท์หรือบ้านเลขที่ หรือถิ่นแถวใดที่อาจติดต่อกับ นางทางโทรศัพท์หรือไม่รับหญิงหรือชายไปร่วมรักกันได้ แม้จะมีเจตนาเพียงแจกหมายเลขหรือ สถานที่ทำให้เพื่อนักเที่ยวด้วยกันรู้จักก็ตาม อาจเป็นผิดตามมาตรานี้ได้ เช่น ข่าวนำหน้า 1 ของ หนังสือพิมพ์สยามรัฐ ประจำวันที่ 29 สิงหาคม 2540 มาตามเฮาส์ ช่องไฮโซล้านนาในตัวเมือง เชียงใหม่ หน้าร้านมีป้ายรับติดต่อทำรายการทีวี บริการนางแบบทั้งในและนอกสถานที่ จัดโชว์นางแบบ เป็นต้น

ถ้ากิจการหรือสถานการค้าประเวณีตามวรรคหนึ่งมีเด็กอายุยังไม่เกิน สิบห้าปีทำการค้า ประเวณีอยู่ด้วย ผู้กระทำความผิดจะวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึง สี่แสนบาท”

* พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 7 บัญญัติว่า “ผู้ใดโฆษณาหรือรับโฆษณา ชักชวน หรือแนะนำด้วยเอกสาร สิ่งพิมพ์ หรือกระทำการให้แพร่หลาย ด้วยวิธีใดไปยังสาธารณะ ในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องหรือการติดต่อเพื่อการค้า ประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น ต้อง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสองปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่น บาทถึงสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

คำว่า “โฆษณาหรือรับโฆษณา” หมายถึง โฆษณาให้ตนเองหรือผู้อื่นในการค้าประเวณีก็ได้ ส่วนรับโฆษณาเห็นได้ในตัวว่าเป็นการทำให้แพร่หลายให้ผู้อื่น ไม่ว่าจะมีส่วนจ้างหรือไม่

การชักชวนก็มีได้ทั้งตนเองหรือผู้อื่น คือ จะชักชวนให้รับบริการจากตนหรือให้รับบริการจากผู้อื่นแนะนำก็เช่นกัน จะแนะนำตนเองหรือแนะนำผู้อื่นก็ได้

ซึ่งการกระทำทั้งหมดนี้ ต้องใช้เอกสาร สิ่งพิมพ์ เพื่อให้แพร่หลายไปยังสาธารณะ ถ้าไม่ใช่เอกสารหรือสิ่งพิมพ์ จะใช้วิธีใดก็ได้ เช่น แพร่เสียง แพร่ภาพทางวิทยุหรือโทรทัศน์ กระทบที่ใช้ระบบคอมพิวเตอร์อินเทอร์เน็ต ถ้าทำให้แพร่หลายไปยังสาธารณะก็เข้ากรณีนี้ การใช้สื่อทางโทรเลข โทรศัพท์ หรือแฟกซ์ ถ้ามีผลให้เกิดแพร่หลายไปยังสาธารณะ ก็เข้ากรณีนี้เช่นกัน

ข้อสำคัญ การกระทำดังกล่าวจะต้องมีเหตุจูงใจ คือ เพื่อเรียกร้องหรือติดต่อเพื่อการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น ซึ่งเหตุจูงใจดังกล่าวจะเห็นได้ชัดแจ้งหรือโดยนัยทางอ้อมก็ได้ เพราะกฎหมายใช้คำว่าในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องหรือติดต่อเพื่อการค้าประเวณี

อนึ่ง การโฆษณาหรือรับโฆษณา ชักชวนหรือแนะนำหรือกระทำให้แพร่หลายด้วยวิธีใดนี้ ไม่จำเป็นต้องกระทำต่อตัวบุคคล จะกระทำต่อสถานที่ เช่น แนะนำสถานการค้าประเวณี หรือกิจการการค้าประเวณีตามมาตรา 11 หรือแนะนำตัวบุคคลผู้เป็นธุระจัดหาบุคคลไปทำการค้าประเวณีตามมาตรา 9 ก็ได้ นอกจากนั้นใครรักสนุกทางเพศแบบสำส่อน โดยอาจร่วมเพศเดียวกันหรือคนละเพศ แล้วแนะนำหรือโฆษณาตัวเองเพื่อให้บุคคลที่มีคุณสมบัติเหล่านั้นมาให้บริการแก่ตน ก็อาจเป็นการเรียกร้องหรือติดต่อเพื่อการค้าประเวณีของผู้อื่นได้เช่นกัน

ส่วนบุคคลอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีนั้น พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ได้บัญญัติให้มีความผิดและกำหนดโทษในกรณีดังนี้

(1) ผู้เที่ยว หรือผู้ซื้อบริการ ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้มาตรา 8* ได้บัญญัติให้ลงโทษผู้เที่ยวหรือผู้ซื้อบริการเฉพาะต่อการค้าประเวณีเด็ก คือ ถ้ามีการเข้าไปเที่ยวหรือใช้บริการจากเด็กอายุกว่า 15 ปี แต่ยังไม่เกิน 18 ปี จะมีโทษจำคุกตั้งแต่ 1 ปี ถึง 3 ปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาท และถ้าเป็นการกระทำแก่เด็กอายุไม่เกิน 15 ปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ 2 ปี ถึง 6 ปี และปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึงหนึ่งแสนสองหมื่นบาท ผู้กระทำซ้ำหรือกระทำอื่นใดตามมาตรา นี้ จะเป็นหญิงหรือชาย เด็กหรือผู้ใหญ่วัยใดก็ได้ ส่วนผู้ถูกกระทำจำกัดว่าอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี กับเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีเท่านั้น ถ้ากระทำต่อบุคคลอายุกว่าสิบแปดปีขึ้นไป ก็ถือว่าไม่ผิดตามมาตรา นี้ ถือได้ว่าเป็นความพยายามของกฎหมายที่จะตัดเด็กออกจากวงจรธุรกิจบริการทางเพศ และข้อสำคัญต้องกระทำในสถานการณ์การค้าประเวณีหรือสถานที่ที่ถือว่าเป็นสถานการณ์การค้าประเวณี ถ้ากระทำที่อื่นไม่เข้ากรณีนี้ เช่น พาเด็กหรือผู้ใหญ่อายุไม่เกินสิบแปดปีไปกระทำซ้ำหรือทำให้สำเร็จความใคร่ของตนโดยวิธีอื่นที่บ้านของตนหรือที่บ้านของผู้อื่น แม้เด็กหรือผู้ใหญ่เหล่านั้นจะเป็นผู้ค้าประเวณีก็ตาม ก็ไม่ผิดตามมาตรา นี้ นอกจากนั้นผู้ถูกกระทำไม่จำเป็นต้องเป็นผู้ค้าประเวณีด้วย ถ้าเป็นการกระทำแก่หญิงหรือชายอายุยังไม่เกินสิบแปดปี แม้จะไม่มีสินจ้าง เช่น กระทำแก่แม่เลี้ยงหรือแคชเชียร์ในสถานการณ์การค้าประเวณีโดยไม่คิดเงินทอง หรือค่าบริการ แต่กระทำเพราะชอบพอกันและสถานที่เป็นที่เป็นใจ ก็ถือว่าผิดตามมาตรา นี้แล้ว

คำว่า “กระทำซ้ำหรือกระทำอื่นใด” เพื่อสำเร็จความใคร่ของตนเองหรือผู้อื่นด้วยแล้ว อาจตีความได้ว่าแม้สอดใส่ของชายเข้าไปในของหญิงแล้ว แต่ยังไม่สำเร็จความใคร่ก็ถูกตำรวจเข้าจับกุมเสียก่อน เช่นนี้อาจถือเป็นความผิดสำเร็จตามมาตรา 8 นี้แล้ว เพราะการซ้ำหรือ การสอดใส่อวัยวะเพศชายเข้าไปในอวัยวะเพศหญิง แม้ไม่ถึงขั้นสำเร็จความ

* พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 8 บัญญัติว่า “ผู้ใดกระทำซ้ำหรือกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ ของตนเองหรือผู้อื่นแก่บุคคลอายุกว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปีในสถานการณ์การค้าประเวณี โดยบุคคลนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปี ถึงสามปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหกหมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำแก่เด็กอายุไม่เกิน สิบห้าปี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีถึงหกปี และปรับตั้งแต่สี่หมื่นบาทถึง หนึ่งแสนสองหมื่นบาท

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำต่อคู่สมรสของตน โดย มิใช่เพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น ผู้กระทำไม่มีความผิด”

ใครก็เป็นการซ้ำเราแล้ว ส่วนการกระทำอื่นใดยิ่งเห็นได้ชัด เช่น เอาอวัยวะเพศดูไปตามเนื้อตัวของเด็ก ไม่ว่าจะบริเวณหน้าท้องหรือสะโพก หรือให้เด็กอมอวัยวะเพศชายหรือเอามือจับอวัยวะเพศชาย รูดเข้ารูตูดอก หรือผู้หญิงรูดร่างเด็กชายไปกอดจูบคลำในลักษณะหาความสุขทางเพศ ซึ่งมีไม่แสดงความรักเด็ก แม้จะยังไม่ทันสำเร็จความใคร่ทางกามารมณ์ ก็เป็นผิดตามนี้แล้ว

(2) ผู้เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไป ตามตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ใน มาตรา 9 คำว่า “ชักพาไป” ในรูปความหมายของศัพท์เป็นการล่อลวงในทางความคิดเพื่อให้พาไป แต่การ “พาไป” หมายความว่า เป็นการพาไปด้วยวิธีการใดๆ ไม่ว่าเป็นการชักจูงทางความคิด หรือเอาตัวไปด้วยประการใดๆ ก็ได้

* พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 9 บัญญัติว่า “ผู้ใดเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลใด เพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการค้าประเวณีแม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม และไม่ว่า การกระทำต่าง ๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้กระทำ ภายในหรือนอก ราชอาณาจักร ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่ สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำแก่บุคคลอายุ กว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปี ถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสามแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำแก่เด็กอายุ ยังไม่สิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับ ตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรคสาม เป็นการกระทำโดยใช้อุบาย หลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจ ครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการใด ๆ ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรคสาม หนึ่งในสาม แล้วแต่กรณี

ผู้ใดเพื่อให้มีการกระทำการค้าประเวณี รับตัวบุคคลซึ่งตนรู้หรือเชื่อว่ามี ผู้จัดหา ล่อไป หรือชักพาไปตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม หรือวรรคสี่ หรือสนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าว ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ ในวรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม หรือวรรคสี่ แล้วแต่กรณี”

มาตรานี้มีส่วนคล้ายกับ ป.อาญา มาตรา 282 มาตรา 283 และ มาตรา 284 กล่าวคือกฎหมายทั้งสองฉบับนี้มีองค์ประกอบและเจตนารมณ์ต่างกัน คือ ตาม ป.อาญา มาตรา 282, 283 และ 284 เน้นถึงการพาไปเพื่ออนาจารซึ่งชายหรือหญิงโดยมีเจตนาพิเศษ เพื่อให้สนองความใคร่ของผู้อื่น แต่ตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 9 เน้นถึงการค้าประเวณี นัยหนึ่งบทบัญญัติของ ป.อาญา กว้างกว่าของมาตรา 9 ดังกล่าว เพราะตามมาตรา 282, 283 และ 284 ป.อาญา นั้น จะเป็นรื้อระจัดหา ล่อไป หรือพาไป เพื่อสนองความใคร่ของบุคคลใดบุคคลหนึ่งเฉพาะเจาะจง ซึ่งมีความหมายกว้างกว่าคำว่า “เพื่อสำเร็จความใคร่” เพราะไม่จำเป็นต้องถึงสำเร็จความใคร่หรือเพื่อสนองความใคร่ของผู้ใดหรือบุคคลใดอันเป็นการค้าประเวณีก็ได้ เช่น ชักพาหญิงไปเป็นเมียน้อยอาเสียคนหนึ่ง ก็อาจเป็นผิดตาม ป.อาญา มาตรา 282 แต่ไม่ผิดตามมาตรา 9 จะผิดตามมาตรา 9 ก็ต่อเมื่อชักพาหญิงไปเป็นโสเภณี

(3) บิดามารดา หรือผู้ปกครอง ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ในมาตรา 10^{*} ได้บัญญัติให้ลงโทษแก่บิดา มารดา หรือผู้ปกครอง ที่ส่งหรือขายบุตรหรือบุคคลที่อยู่ในความปกครองของตนให้กับผู้ชักพาเพื่อไปค้าประเวณี หรือรู้เห็นเป็นใจให้มีการค้าประเวณีกับบุตรหรือบุคคลที่อยู่ในความปกครองของตน ซึ่งนับได้ว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ต้องการแก้ไขปัญหาเรื่องของการค้าประเวณีที่บุตรจะต้องกตัญญูต่อบิดามารดาแม้ว่าจะต้องถูกเอาผิดเอาเปรียบ จึงมีการประกาศหลักการนี้ไว้ในกฎหมายโดยชัดแจ้งว่า การที่บิดามารดา หรือผู้ปกครอง กระทำเช่นนี้สังคมไม่สามารถยอมรับได้ ถือว่าเป็นความผิด และนอกจากนี้ตามมาตรา 13^{**} ยังได้ให้อำนาจแก่รับที่จะ

* พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 10 บัญญัติว่า “ผู้ใดเป็นบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของบุคคลซึ่งมี อายุยังไม่เกินสิบแปดปีรู้ว่ามี การกระทำความผิดตามมาตรา 9 วรรคสอง วรรคสาม หรือวรรคสี่ ต่อผู้ผู้อยู่ในความปกครองของตน และมีส่วนร่วมรู้เห็น เป็นใจให้มีการกระทำความผิดนั้น ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สี่ปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทถึงสี่แสนบาท”

** พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 13 บัญญัติว่า “ถ้าบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของผู้กระทำความผิด ตามมาตรา 5 มาตรา 6 หรือมาตรา 7 มีส่วนร่วมรู้เห็นเป็นใจให้บุคคล ผู้อยู่ในความปกครองกระทำการค้าประเวณี เมื่อคณะกรรมการคุ้มครอง

ถอนอำนาจปกครองของบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และแต่งตั้งผู้ปกครองแทนบิดามารดา หรือผู้ปกครองนั้นได้อีกด้วย

(4) ผู้เป็นเจ้าของกิจการค้าประเวณี ผู้ดูแลหรือผู้จัดการกิจการค้าประเวณี หรือสถานการค้าประเวณี หรือผู้ควบคุมผู้กระทำการค้าประเวณีในสถานการค้าประเวณี รวมทั้งบรรดา แมงดา แม่เลี้ยง หรือผู้ที่เป็นธุระจัดหาหรือไปชักพาบุคคลอื่นมาเพื่อค้าประเวณี พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้มีการเพิ่มโทษจำคุกและโทษปรับให้สูงขึ้น และหากเป็นการกระทำต่อเด็ก หรือเยาวชนอายุยังไม่เกิน 18 ปี ผู้กระทำต้องได้รับโทษหนักเพิ่มขึ้นอีก ตามมาตรา 9Error! Bookmark not defined. และมาตรา 11Error! Bookmark not defined.

คำว่า “กิจการการค้าประเวณี” อันเป็นองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 11 นั้น สามารถตีความครอบคลุมถึงการดำเนินธุรกิจในรูปแบบต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี เช่น ธุรกิจจัดหาหญิงหรือชายที่สมัครใจไปค้าประเวณีในต่างประเทศหรือแก๊งผู้ร้ายลักพาหญิง หรือเด็กไปให้สถานบริการบางประเภทกักตัวไว้เพื่อฝึกให้เป็นผู้ค้าประเวณีต่อไป หรือสำนักงานรับจ้างทำวีซ่าหรือพาสปอร์ตให้คนที่เดินทางไปต่างประเทศ มีแผนกพิเศษสำหรับทำวีซ่าหรือพาสปอร์ตปลอมให้กับชายหญิงหรือเด็กที่ต้องการไปค้าประเวณีในต่างประเทศ เหล่านี้ถือเป็นธุรกิจการค้าประเวณี ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดก็ได้แก่ แก๊งยากูซ่าของญี่ปุ่นที่กำลังแพร่ระบาดในต่างประเทศ หรือแก๊งมาเฟียในอิตาลีที่กอบโกยเงินจากกิจการค้าประเวณีได้เป็นล่ำเป็นสัน

ศูนย์วิทยุทรัพยากร

และ พัฒนาอาชีพมีคำขอให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลให้ถอนอำนาจปกครอง ของบิดามารดา หรือผู้ปกครองของ ผู้นั้นเสีย และแต่งตั้งผู้ปกครองแทนบิดา มารดา หรือผู้ปกครองนั้น

ในกรณีที่ศาลจะตั้งผู้ปกครองตามวรรคหนึ่ง และศาลเห็นว่าไม่มี ผู้เหมาะสมที่จะปกครอง ผู้กระทำความผิด ศาลจะตั้งผู้อำนวยการสถานแรกรับ หรือผู้อำนวยการสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพที่ผู้กระทำความผิดนั้นอยู่ใน เขตอำนาจ เป็นผู้ปกครองของผู้กระทำความผิดก็ได้

ให้นำบทบัญญัติในประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์เกี่ยวกับการตั้ง ผู้ปกครอง มาใช้ บังคับกับการตั้งผู้ปกครองตามมาตรานี้ด้วยโดยอนุโลม”

นอกจากนั้นการเป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไปซึ่งบุคคลเพื่อ
ค้าประเวณีตามมาตรา 9 ถ้าได้กระทำเป็นปกติธุระก็อาจถือเป็นกิจการการค้าประเวณีตามมาตรา 11
ได้ด้วย

กรณีตามคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3859/2537 ก็อาจถือเป็นกิจการการค้า
ประเวณีได้ คือจำเลยกับพวกใช้อุบายหลอกลวงและพาใจทักทั้งสองไปค้าประเวณีที่อำเภอ
หาดใหญ่ จังหวัดสงขลาแล้วยังได้พาใจทักทั้งสองไปค้าประเวณีที่ประเทศมาเลเซียด้วย ซึ่งถ้าได้
กระทำเป็นปกติธุระก็อาจถือเป็นกิจการการค้าประเวณีได้ นอกจากนี้รัฐกิจการท่องเที่ยวบางแห่ง
ยังมีบริการพิเศษที่เรียกว่าทัวร์เซ็กซ์หรือเซ็กซ์ทัวร์ โดยประกาศรับสมัครนักท่องเที่ยวไปที่ต้องการ
เดินทางไปทีมนั้นทีนี้ทั้งในและต่างประเทศ มีบริการประทับใจพร้อมบรรยากาศร้านอาหาร พอลงที่
หมายปลายทางก็ปล่อยให้ลูกค้าหาความสำราญทางเพศกันอย่างจุใจและไร้ขอบเขต สถานที่ที่ว่า
นี้อาจเป็นรีสอร์ทหรือสถานตากอากาศชายทะเลหรือในหุบเขาประเภทหินสวายน้ำใส

ธุรกิจการท่องเที่ยวประเภทนี้อาจเป็นกิจการการค้าประเวณีได้ ถ้า
ลูกค้าที่รับบริการไปเซ็กซ์ทัวร์กันโดยไม่รู้จักหน้าค่าตากันมาก่อน แต่สมัครใจไปเพื่อค้าประเวณี
ระหว่างกันและกัน เช่น พวกชอบไม่ป่าเดียวกัน ก็รับจ้างบำบัดความใคร่แบบรักร่วมเพศ พวกชอบ
ไม่ป่าคนละเดียวกัน ก็รับจ้างกระทำชำเราระหว่างกัน ครั้นพอคืนหน้าคืนตากันดีแล้วก็มัวเซ็กซ์กัน
ได้อย่างเสรีและจุใจ

แม้ในคุกหรือห้องขังหรือสถานบำบัดหรือฝึกอบรมอาชิวหรือวิชาชีพ
บางแห่ง ถ้าผู้ควบคุม ดูแลสถานทีนั้นเป็นตัวกลางจัดให้ชายหญิงหรือชายต่อชายหรือหญิงต่อ
หญิง ได้ร่วมรักกันโดยจ่ายสินจ้าง ก็อาจกลายเป็นกิจการการค้าประเวณีได้ ถ้ามีการกระทำเป็น
ปกติหรือเป็นอาชิว เพราะการเป็นสื่อกลางดังกล่าว แม้จะมีข้ออ้างของความเห็นใจ แต่ยอม
สนับสนุนได้ในเบื้องต้นว่าต้องกระทำเพื่อสินจ้างหรือค่าป่วยการแน่

3.2.2.2 ส่วนวิธีสบัญญัติ

ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ได้บัญญัติถึง
มาตรการดำเนินคดีทางกฎหมาย และมาตรการช่วยเหลือและฟื้นฟู และให้การสงเคราะห์ต่อผู้

คำประเวณี เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้กระทำผิดได้รับการอบรมฟื้นฟูจิตใจและพัฒนาอาชีพตลอดจนพัฒนาคุณภาพชีวิต ซึ่งปรากฏตามเหตุผลในการใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยสามารถพิจารณาแบ่งออกเป็น 2 ส่วนด้วยกันคือ

3.2.2.2.1 มาตรการในชั้นตอนดำเนินคดี

การดำเนินคดีความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีนั้น โดยทั่วไปจะเป็นคดีอาญา แต่จะเป็นคดีแพ่งเฉพาะในกรณีการถอดถอนอำนาจปกครองของบิดามารดา หรือผู้ปกครองตามความผิดในมาตรา 13 ของพระราชบัญญัตินี้

3.2.2.2.1.1 ชั้นตอนการสอบสวน

ความผิดตามมาตรา 5, มาตรา 6, มาตรา 7 และมาตรา 8 วรรคแรก รวมทั้งมาตรา 41 อยู่ในเขตอำนาจของศาลแขวง ดังนั้น การจับ การควบคุมและการสอบสวนจะเป็นไปตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแขวงและวิธีพิจารณาในศาลแขวง* ส่วนความผิดอื่นที่มีอัตราโทษสูงกว่าเขตอำนาจศาลแขวงก็จะเป็นคดีที่อยู่ในเขตอำนาจของศาลอาญาหรือศาลจังหวัด

กรณีความผิดตามมาตรา 5 หรือมาตรา 6 ที่ไม่อยู่ในอำนาจศาลเยาวชนและครอบครัว ต้องปฏิบัติตามมาตรา 32 ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 โดยในกรณีที่มีการควบคุมผู้ต้องหา หรือจำเลยซึ่งเป็นชายหรือหญิงที่ค้าประเวณีในความผิดตามมาตรา 5 หรือมาตรา 6 ในระหว่างการสอบสวนของพนักงานสอบสวนหรือระหว่างพิจารณาคดีของศาล ให้กระทำได้ตามกฎหมายว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาในศาลแขวง และต้องควบคุมผู้ต้องหาหรือจำเลย ซึ่งเป็นชายหรือหญิงที่ค้าประเวณีไว้ต่างหากจากผู้ต้องหา

* คดีที่ศาลแขวงมีอำนาจ คือ คดีอาญาที่มีอัตราโทษอย่างสูงตามที่กฎหมายกำหนดให้จำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกิน 6 หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

หรือจำเลยอื่น หรือจะขอให้กรมประชาสงเคราะห์เป็นผู้ควบคุมดูแลตามระเบียบที่คณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพกำหนดก็ได้**

3.2.2.1.2 ขั้นตอนพิจารณาคดีในชั้นศาล

การพิจารณาคดีเป็นไปตามกระบวนการของศาลนั้นๆ คือศาลเยาวชนและครอบครัว ศาลแขวงหรือศาลอาญาปกติ ก็ตามแต่อายุผู้กระทำความผิดและฐานการกระทำความผิด แต่มีมาตรการพิเศษตามมาตรา 34* ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา 5

** พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 32 บัญญัติว่า “ในกรณีที่ต้องมีการควบคุมตัวผู้ต้องหาหรือจำเลยใน ความผิดตามมาตรา 5 หรือมาตรา 6 ในระหว่างการสอบสวนของพนักงานสอบสวนหรือในระหว่างการพิจารณาคดีของศาล ให้กระทำได้ตามกฎหมาย ว่าด้วยวิธีพิจารณาความอาญาในศาลแขวง แต่ให้ควบคุมตัวผู้ต้องหาหรือ จำเลยนั้นไว้ต่างหากจากผู้ต้องหาหรือจำเลยอื่น หรือจะขอให้กรมประชาสงเคราะห์ เป็นผู้ดูแลผู้ถูกควบคุมตามระเบียบที่ ก.ค.อ. กำหนดก็ได้”

* พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 34 บัญญัติว่า “ในกรณีที่ผู้กระทำความผิดตามมาตรา 5 มาตรา 6 หรือมาตรา 7 เป็นบุคคลอายุยังไม่เกินสิบแปดปี เมื่อศาลได้พิจารณาถึงประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิต อาชีพ และ สิ่งแวดล้อมของผู้นั้นแล้วเห็นว่าไม่สมควรพิพากษาลงโทษแต่ควรให้ผู้กระทำความผิดได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพแทนการลงโทษ ก็ให้กรมประชา สงเคราะห์รับตัวผู้กระทำความผิดเพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้นไปเพื่อรับการ ดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบภายใน สิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา

กรณีตามวรรคหนึ่งหากเป็นบุคคลอายุกว่าสิบแปดปี ถ้าบุคคลนั้น ประสงค์ที่จะได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนา อาชีพ และศาลเห็นสมควร ให้กรมประชาสงเคราะห์รับตัวผู้กระทำความผิด เพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้นไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขต รับผิดชอบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา

มาตรา 6 หรือมาตรา 7 เป็นบุคคลอายุยังไม่เกินสิบแปดปี เมื่อศาลได้พิจารณาถึงประวัติ ความประพฤติ สถิติปัญญา การศึกษาอบรม สุขภาพ ภาวะแห่งจิตใจ อาชีพและสิ่งแวดล้อมของผู้นั้นแล้ว เห็นว่าไม่สมควรพิพากษาลงโทษ แต่ควรให้ผู้กระทำความผิด ได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ก็ให้กรมประชาสงเคราะห์รับตัวผู้กระทำความผิดเพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้นไป เพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา

และหากชายหรือหญิงที่คำประเวณีที่มีอายุกว่าสิบแปดปี ถ้าบุคคลนั้นประสงค์ที่จะได้รับการคุ้มครอง และพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ และศาลเห็นสมควรให้กรมประชาสงเคราะห์รับตัวผู้กระทำความผิด เพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้นไป เพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลพิพากษา

ส่วนกรณีที่ศาลพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดตามมาตรา 5 มาตรา 6 หรือมาตรา 7 และศาลเห็นสมควรให้ผู้กระทำความผิดไม่ว่าจะเป็นชาย หรือหญิงที่คำประเวณีได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพด้วย ก็ให้กรมประชาสงเคราะห์รับตัวผู้กระทำความผิดเพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้นไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา และให้ผู้กระทำความผิดอยู่ในความควบคุมของสถานแรกรับและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ นอกจากนี้กฎหมายยังมีให้นับระยะเวลาที่ควบคุมตัว

ในกรณีที่ศาลพิพากษาลงโทษผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง และศาลเห็นสมควรให้ผู้กระทำความผิดรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพด้วย ก็ให้กรมประชาสงเคราะห์รับตัวผู้กระทำความผิดเพื่อดำเนินการจัดส่งตัวผู้นั้นไป เพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา และให้ผู้กระทำความผิดอยู่ในความควบคุมของสถานแรกรับและสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ มิให้นับระยะเวลาที่ควบคุมตัวผู้กระทำความผิดตามวรรคสามเข้าใน กำหนดระยะเวลาที่อยู่ในความดูแลของสถานแรกรับและระยะเวลาที่รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพของสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ

หลักเกณฑ์และวิธีการรับตัวผู้กระทำความผิดจากศาลเพื่อดำเนินการ จัดส่งตัวผู้นั้นไปเพื่อรับการดูแลในสถานแรกรับที่มีเขตรับผิดชอบ ให้เป็นไป ตามระเบียบที่อธิบดีกำหนดโดยความเห็นชอบของ ก.ค.อ.”

ผู้กระทำความผิด เข้าในกำหนดระยะเวลาที่อยู่ในความดูแลของสถานแรกรับและระยะเวลาที่รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพของสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพด้วย

ถ้าหากมีการหลบหนีออกสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ซึ่งแม้ไม่เป็นความผิดอาญา แต่มาตรา 38 ของพระราชบัญญัตินี้ กำหนดให้เจ้าหน้าที่สถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพมีอำนาจติดตามตัวผู้นั้นเพื่อส่งตัวกลับไปยังสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพแล้วแต่กรณี โดยการนี้ สถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพจะขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจช่วยดำเนินการก็ได้*

3.2.2 ประมวลกฎหมายอาญา

บทบัญญัติของประมวลกฎหมายอาญาที่เกี่ยวกับความผิดค่าประเวณีได้บัญญัติไว้ในหมวดความผิดเกี่ยวกับเพศ ตั้งแต่มาตรา 282 ถึงมาตรา 287 และมาตรา 312 ตรี ซึ่งเกี่ยวข้องกับโดยตรงกับการค้าประเวณีโดยเฉพาะผู้อยู่เบื้องหลังในการกระทำความผิด เช่น ผู้เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการค้าประเวณี ซึ่งชายหรือหญิงและเด็ก ตลอดถึงผู้ที่ดำรงชีพอยู่ด้วยรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี เป็นต้น ซึ่งจะพิจารณารายละเอียดแต่ละมาตราดังนี้

* พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 มาตรา 38 บัญญัติว่า “ในระหว่างที่รับการดูแลในสถานแรกรับหรือรับการ คุ้มครองและพัฒนาอาชีพในสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ถ้าผู้ใดหลบหนี ออกนอกสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพให้เจ้าหน้าที่ของ สถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพมีอำนาจหน้าที่ออกติดตามตัวผู้นั้นเพื่อส่งตัวกลับไปยังสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพได้ แล้วแต่กรณี ในการนี้ สถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพจะร้องขอ ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจช่วยดำเนินการให้ด้วยก็ได้

เมื่อบุคคลใดได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพครบกำหนดเวลาแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ของสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพดำเนินการ จัดส่งบุคคลนั้นกลับไปยังถิ่นที่อยู่หรือภูมิลำเนาของผู้นั้น เว้นแต่ ก.ค.อ. เห็นสมควรจะดำเนินการเป็นอย่างอื่น”

3.2.1.1 มาตรา 282 บัญญัติว่า “ผู้ใดเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งชายหรือหญิง แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษ จำคุก ตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่บุคคลอายุเกิน สิบห้าปีแต่ยังไม่เกิน สิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

ผู้ใดเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น รั้งตัวบุคคลซึ่งมีผู้จัดหา ล่อไป หรือ พาไปตามวรรคแรก วรรคสอง หรือวรรคสาม หรือสนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าว ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก วรรคสอง หรือ วรรคสาม แล้วแต่กรณี”

ความผิดตามมาตรา 282 นี้ ได้แบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบความผิดในส่วนของกรกระทำ และองค์ประกอบความผิดในส่วนตัวใจ ดังนี้

3.2.1.1.1 องค์ประกอบความผิดในส่วนของกรกระทำ คือ เป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือพาไปเพื่อการอนาจาร ซึ่งคำว่า “เป็นธุระจัดหา” หมายถึง พาชายหรือหญิงไปให้บุคคลอื่น เช่น เกลี่ยกล่อม เป็นแม่สื่อ นายหน้า “การตั้งสำนักรวบรวมชายหรือหญิงมาเพื่อให้สนองความใคร่” ก็น่าจะเป็นการจัดหา ส่วนการล่อไปได้แก่การกระทำให้ชายหรือหญิงไปตามวัตถุประสงค์ของผู้กระทำ คำว่า “ชักพาไป” หมายถึง การนำชายหรือหญิงไปให้บุคคลอื่น โดยไม่หมายความว่าต้องถึงกับเป็นการหลอกลวง แต่ไม่ได้หมายถึงชายหรือหญิงไปหาเองโดยการริเริ่ม แนะนำหรือชักพาของผู้อื่น ซึ่งอาจเป็นแต่เพียงช่วยพาไปของชายหรือหญิงเท่านั้น⁴¹ ผู้ถูกระทำตามมาตรานี้คือ ชายหรือหญิง

⁴¹ จิตติ ดิงศวิทย์, กฎหมายอาญา, ภาค 2 ตอน 1, พิมพ์ครั้งที่ 7 (กรุงเทพมหานคร : สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2543), หน้า 758-759.

และเด็กชายหรือเด็กหญิงโดยจะยินยอมหรือไม่ยินยอมก็ไม่สำคัญแต่ประการใดแม้ยินยอมก็เป็นความผิด

3.2.1.1.2 องค์ประกอบความผิดในส่วนจิตใจ คือ ผู้กระทำมีเจตนาในการเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไป ความรู้ข้อเท็จจริงเกี่ยวกับอายุของผู้กระทำตามวรรคสอง และวรรคสาม และมีเจตนาพิเศษ คือ เพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่นและเพื่อการอนาจาร การสนองความใคร่ตามมาตรานี้น่าจะเป็นการใช้ถ้อยคำที่กว้าง คือ มาจากคำในภาษาอังกฤษว่า “the passions of another” หมายถึง “การสนองความใคร่” ซึ่งความในที่นี่หมายถึงเพียงให้เกิดความพึงพอใจของชายในทางเพศ โดยไม่ต้องถึงกับร่วมประเวณีสำเร็จเพียงแต่กอดจูบลูกคลำก็เป็นการสำเร็จความประสงค์อันเป็นความใคร่ประการหนึ่ง ส่วนคำว่า “เพื่อการอนาจาร” นั้นหมายถึง เป็นความไม่สมควรในทางเพศ รวมถึงความใคร่หรือการร่วมประเวณี ตลอดจนการกระทำให้อับอายขายหน้าในทางเพศ ซึ่งจะต้องเป็นการกระทำต่อเนื่องต่อดังกล่าวโดยตรง เช่น การกอดปล้ำ การสัมผัส หรือการจับต้องอวัยวะเพศอย่างใดอย่างหนึ่งของชายหรือหญิง เป็นต้น ดังนั้น การพาหญิง ไปขายช่องโสเภณีก็เป็นความผิดตามมาตรา

3.2.1.2 มาตรา 283 บัญญัติว่า “ผู้ใดเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งชายหรือหญิง โดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจ ด้วยประการอื่นใด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่อายุยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต

ผู้ใดเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น รับผิดชอบต่อคนซึ่งมีผู้จัดหา ล่องไป หรือ พาไปตามวรรคแรก วรรคสอง หรือวรรคสาม หรือสนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าว ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก วรรคสอง หรือ วรรคสาม แล้วแต่กรณี”

ความผิดตามมาตรา 283 นี้ได้แบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบ ความผิดในส่วนการกระทำ และองค์ประกอบความผิดในส่วนจิตใจ โดยทั้งในส่วนองค์ประกอบในส่วนการกระทำและองค์ประกอบความผิดในส่วนจิตใจ มีหลักเกณฑ์เช่นเดียวกับองค์ประกอบความผิดตามมาตรา 282 เว้นแต่การกระทำความผิดในมาตรา 283 ชายหรือหญิง และเด็กชายหรือเด็กหญิง มิได้มีการแสดงเจตนายินยอมต่อการถูกกระทำความผิดแต่อย่างใด โดยผู้กระทำความผิดได้กระทำการโดยวิธีการที่สำคัญ คือ

“ใช้อุบายหลอกลวง” หมายถึง การทำให้ผู้ถูกกระทำความเข้าใจผิด เช่น หลอกลวงว่าจะพาไปเที่ยว และไปหางานที่มีรายได้สูง หรือ

“ขู่เข็ญ” หมายถึง การกระทำโดยข่มขู่จากวาจา หรือลายลักษณ์อักษรก็ได้ต่อผู้กระทำความผิด เช่น ขู่เข็ญจะทำร้ายร่างกายหรืออันตรายต่อทรัพย์สิน หรือ

“ใช้กำลังประทุษร้าย” หมายถึง การกระทำประทุษร้ายแก่กายหรือจิตใจของบุคคลว่าจะทำโดยใช้แรงกายภาพหรือด้วยวิธีอื่นใด และหมายรวมถึงการกระทำใดๆ ซึ่งเป็นเหตุให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้ ไม่ว่าจะโดยการใช้อำนาจทำให้มีเมมา สะกดจิต หรือใช้วิธีอื่นใดอันคล้ายคลึงกัน⁴² หรือ

“ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม” (undue influence) หมายถึง การใช้อิทธิพลในทางที่มีชอบ เช่น ในฐานะเป็นญาติผู้ใหญ่ จึงบังคับให้ชายหรือหญิงไป⁴³ หรือ

⁴² ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 1(6).

⁴³ หยุด แสงอุทัย, กฎหมายอาญา, ภาค 2-3, พิมพ์ครั้งที่ 10 (กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544), หน้า 177.

“ใช้วิธีข่มขืนใจด้วยวิธีการอื่นใด” หมายถึง การบังคับให้หญิงจำยอมโดยผู้ถูกบังคับไม่สมัครใจ เช่น การปล่อยให้อดอยากจนกว่าจะยอมไป เป็นต้น

3.2.1.3 มาตรา 283 ทวิ บัญญัติว่า “ผู้ใดพาบุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปีไปเพื่อการอนาจาร แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ผู้ใดชอนเร้นบุคคลซึ่งถูกพาไปตามวรรคแรก หรือวรรคสอง ต้องระวางโทษตามที่เป็นบัญญัติไว้ในวรรคแรก หรือวรรคที่สองแล้วแต่กรณี

ความผิดตามวรรคแรก และวรรคสาม เฉพาะกรณีที่กระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี เป็นความผิดอันยอมความได้”

ความผิดตามมาตรา 283 ทวิ นี้ได้แบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบความผิดในส่วนการกระทำ และองค์ประกอบความผิดในส่วนจิตใจ โดยองค์ประกอบความผิดในส่วนการกระทำ คือ พาบุคคลไป ส่วนองค์ประกอบความผิดในส่วนจิตใจ คือ เจตนาธรรมดาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59* และเจตนาพิเศษเพื่อการอนาจาร ถ้าได้ทำการอนาจารแม้ผู้ถูกกระทำยังไม่ถูกทำอนาจารตามที่ประสงค์จะทำก็เป็นความผิดสำเร็จ

ความผิดในวรรคสามมีองค์ประกอบความผิดในส่วนของการกระทำ คือ ชอนเร้นบุคคลซึ่งถูกพาไปตามวรรคแรก หรือวรรคสอง โดยการชอนเร้นจะเกิดหลังจากที่มีการพาไป ซึ่งความผิดเรื่องการพานั้นสำเร็จแล้ว การชอนเร้นนั้นเป็นความผิดต่างหากไม่ได้อาศัย

* ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 59 วรรคสอง บัญญัติว่า “การกระทำโดยเจตนา ได้แก่ การกระทำโดยรู้สึกรู้เห็นในการที่กระทำ และในขณะที่เดียวกันผู้กระทำประสงค์ต่อผล หรือยอมเล็งเห็นผลของการกระทำนั้น”

องค์ประกอบความผิดของการพาไปเหมือนกรณีลักทรัพย์หรือรับของโจร ดังนั้น ถ้าเพียงมีการรับบุคคลไว้หรือให้ที่พำนักพักพิงไม่เป็นความผิดตามมาตรา ๒๖๖ แต่อาจเป็นการสนับสนุนในความผิดฐานใดฐานหนึ่งแล้วแต่ข้อเท็จจริงที่ปรากฏ กรณีจะเป็นความผิดถ้ามีการนำบุคคลไปให้แล้วซ่อนเร้นไว้เช่นนี้เป็นความผิด กล่าวอีกนัยหนึ่งการรับบุคคลไว้ต้องประกอบด้วยการปกปิดไว้จึงจะเป็นการซ่อนเร้น เช่น ให้อยู่ในที่ลับ หรือรับบุคคลไว้แล้วไม่บอกให้ผู้ติดตามที่มาถามหาได้ทราบ เป็นต้น

ส่วนการกระทำความผิดตามวรรคแรกและวรรคสาม เป็นความผิดอันยอมความได้เฉพาะการกระทำแก่บุคคลอายุเกินสิบห้าปี ถ้าหากกระทำต่อเด็กอายุไม่เกินสิบห้าปีก็ไม่อาจยอมความ เห็นได้ว่ากฎหมายพิจารณาจากอายุของเด็กเป็นการคุ้มครองสิทธิของเด็กนั่นเอง

3.2.1.4 มาตรา 284 บัญญัติว่า “ผู้ใดพาผู้อื่นไปเพื่อการอนาจาร โดยใช้อุบาย หลอกหลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และ ปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

ผู้ใดซ่อนเร้นบุคคลซึ่งถูกพาไปตามวรรคแรก ต้องระวางโทษ เช่นเดียวกับผู้พาไปนั้น ความผิดตามมาตรา ๒๖๖ เป็นความผิดอันยอมความได้”

มาตรา 284 ได้แบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบ คือ องค์ประกอบความผิดในส่วนการกระทำ และองค์ประกอบความผิดในส่วนจิตใจ โดยองค์ประกอบในส่วนการกระทำ คือ พาหญิงไป ซึ่งต้องกระทำโดยใช้อุบาย หลอกหลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่น ส่วนองค์ประกอบความผิดในส่วนจิตใจ คือ เจตนาธรรมดาตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 59 และเจตนาพิเศษเพื่อตนเองมิใช่เพื่อผู้อื่น

3.2.1.5 มาตรา 285 บัญญัติว่า “ถ้าการกระทำความผิดตามมาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 277 ทวิ มาตรา 277 ตริ มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 280 มาตรา 282 หรือมาตรา 283 เป็นการกระทำแก่ผู้สืบสันดาน ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการ หรือผู้อยู่ในความปกครองในความพิทักษ์ หรือในความอนุบาล ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้นๆ หนึ่งในสาม”

มาตรา 285 มีองค์ประกอบความผิดในส่วนของกรกระทำตามความผิดใน มาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 277 ทวิ มาตรา 277 ตริ มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 280 มาตรา 282 หรือมาตรา 283 แล้วแต่กรณี และเป็นกรกระทำต่อบุคคลดังนี้

3.2.1.5.1 ผู้สืบสันดาน หมายถึง บุตร หลาน เหลน ลื้อ ที่ชอบด้วยกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์

3.2.1.5.2 ศิษย์ที่อยู่ในความดูแล หมายถึง ครู อาจารย์ ที่มีหน้าที่สอนและให้ความรู้แก่ศิษย์ ได้กระทำต่อศิษย์หรือนักเรียนที่ตนสอนอยู่ตามปกติ ถือได้ว่ากระทำแก่ศิษย์ตามมาตรา 285

3.2.1.5.3 ผู้อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการ เช่น นักโทษ หรือผู้ถูกจับกุม หรือคุมขังที่สถานีตำรวจ

3.2.1.5.4 ผู้อยู่ในความปกครองในความพิทักษ์หรือในความอนุบาล หมายถึง ผู้เยาว์ คนเสมือนไร้ความสามารถ หรือคนไร้ความสามารถ ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ความผิดตามมาตรา 285 กฎหมายได้บัญญัติโทษสำหรับกรกระทำความผิดเพิ่มเติมขึ้นมากกว่ากรกระทำความผิดตามที่ได้กำหนดไว้ในมาตรา 276 มาตรา 277 มาตรา 277 ทวิ มาตรา 277 ตริ มาตรา 278 มาตรา 279 มาตรา 280 มาตรา 282 หรือมาตรา 283 ในจำนวนหนึ่งในสามของความผิดที่บัญญัติไว้

3.1.2.6 มาตรา 286 บัญญัติว่า “ผู้ใดอายุกว่าสิบหกปีดำรงชีพอยู่แม้เพียงบางส่วนจากรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ผู้ใดไม่มีปัจจัยอย่างอื่นอันปรากฏสำหรับดำรงชีพ หรือไม่มีปัจจัยอันพอเพียงสำหรับดำรงชีพ และ

1) ปรากฏว่าอยู่ร่วมกับหญิงซึ่งค้าประเวณี หรือสมาคมกับหญิงซึ่งค้าประเวณีคนเดียวหรือหลายคนเป็นอาชญา

2) กินอยู่หลับนอน หรือรับเงิน หรือประโยชน์อย่างอื่น โดยหญิงซึ่งค้าประเวณีเป็นผู้จัดให้ หรือ

3) เข้าแทรกแซงเพื่อช่วยหญิงซึ่งค้าประเวณีในการทะเลาะวิวาทกับผู้ที่คบค้ากับหญิงซึ่งค้าประเวณีนั้น ให้ถือว่าผู้นั้นดำรงชีพอยู่จากรายได้ของหญิงในการค้าประเวณี เว้นแต่จะพิสูจน์ให้เป็นที่พอใจได้ว่ามิได้เป็นเช่นนั้น

บทบัญญัติแห่งมาตรานี้ มิให้ใช้บังคับแก่ผู้รับค่าเลี้ยงดูจากหญิงซึ่งค้าประเวณีซึ่งพึงให้ค่าเลี้ยงดูนั้นตามกฎหมายหรือตามธรรมเนียม

ความผิดตามมาตรา 286 นี้ ผู้กระทำความผิดจะต้องไม่มีปัจจัยในการดำรงชีพเลย ต้องอาศัยหญิงที่มีอาชีพค้าประเวณีในการดำรงชีพเท่านั้น ซึ่งในทางปฏิบัติจะเอาผิดกับผู้กระทำได้ยาก เพราะการนำสืบข้อเท็จจริงว่าจำเลยไม่มีปัจจัยในการดำรงชีพนั้น จำเลยมีทางนำสืบแก้ได้ง่าย เช่น การกล่าวหาว่าจำเลยได้รับเงินส่วนแบ่งจากหญิงที่ค้าประเวณีและไม่มีปัจจัยในการดำรงชีพ ขอให้ลงโทษตามมาตรา 286 จำเลยก็นำสืบแก้ว่าจำเลยมีอาชีพ เช่น ขายน้ำปลา ขายอาหาร มีรายได้พอในการดำรงชีพ เมื่อได้ความว่าจำเลยประกอบอาชีพมีรายได้ แม้จำเลยจะได้รับเงินส่วนแบ่งจากหญิงค้าประเวณีก็ไม่เข้าองค์ประกอบของความผิดตามมาตรา 286 ศาลจะลงโทษไม่ได้

3.2.1.7 มาตรา 287 บัญญัติว่า “ผู้ใด

1) เพื่อความประสงค์แห่งการค้า หรือโดยการค้า เพื่อการแจกจ่าย หรือเพื่อการแสดงอวดแก่ประชาชน ทำ ผลิต มีไว้ นำเข้าหรือยังให้นำเข้าในราชอาณาจักร ส่งออกหรือยังให้ส่งออกป็นอกราชอาณาจักร พาไปหรือยังให้พาไป หรือทำให้แพร่หลายโดยประการใดๆ ซึ่งเอกสาร ภาพเขียน ภาพพิมพ์ ภาพระบายสี สิ่งพิมพ์ รูปภาพ ภาพโฆษณา เครื่องหมายรูปภาพ ภาพยนตร์ แถบบันทึกเสียง แถบบันทึกภาพหรือสิ่งอื่นใดอันลามก

2) ประกอบการค้า หรือมีส่วนหรือเข้าเกี่ยวข้องในการค้าเกี่ยวกับวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าวแล้ว จำแยกหรือแสดงอวดแก่ประชาชน หรือให้เช่าวัตถุหรือสิ่งของเช่นนั้น

3) เพื่อจะช่วยให้แพร่หลาย หรือการค้าวัตถุหรือสิ่งของลามกดังกล่าวแล้ว โฆษณาหรือโฆษณาโดยประการใด ๆ ว่ามีบุคคลกระทำการอันเป็นความผิดตามมาตรา นี้ หรือ โฆษณาหรือโฆษณาว่าวัตถุ หรือสิ่งของลามกดังกล่าวแล้วจะหาได้จากบุคคลใด หรือโดยวิธีใด

ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกพันบาท หรือ ทั้งจำทั้งปรับ”

ความผิดตามมาตรา 287 นี้เป็นความผิดเกี่ยวกับการค้าวัตถุลามก ซึ่งคำว่า “ลามก” ไม่ได้เขียนคำจำกัดความหรือนิยามไว้ ก็ต้องถือตามความเข้าใจกันตามธรรมดา ซึ่งตามพจนานุกรมฉบับราชกิจจานุเบกษา แปลว่า ชั่ว เลวทราม ต่ำช้า สกปรก ใช้เป็นคำวิเศษ แต่ตามความหมายในทางกฎหมาย คงหมายถึงแต่เพียงว่า ต่ำช้า สกปรก ที่มีลักษณะอุจาด น่าบัดสีเป็นที่น่าอับอายในทางเพศหรือโน้มนำไปสู่ความชั่วหรือความใคร่ในทางกามารมณ์และเป็นการขัดต่อศีลธรรมประเพณีอันดีงาม

แต่การจะกำหนดว่าแค่นั้นเพียงใดเป็นสิ่งลามก เป็นเรื่องยากแก่การวินิจฉัย เพราะภาพหรือวัตถุสิ่งของอาจจะเข้าไปในด้านศิลปกรรม ซึ่งในเรื่องนี้ขึ้นอยู่กับประเพณีนิยมแต่ละท้องถิ่นประกอบกับกาลเวลาต้องพิจารณาคู่กันไป ซึ่งสมัยหนึ่งที่แห่งหนึ่งอาจจะเห็นเป็นสิ่งลามก อีกสมัยหนึ่งที่แห่งหนึ่งอาจจะถือเป็นศิลปะ ตัวอย่างที่เห็นกันอยู่เสมออีกคือภาพเปลือยของสตรียอมเป็นภาพลามก ตามแนวของศาลฎีกาเห็นว่า เป็นภาพลามก แต่ถ้าได้มีการลบเลือนตรงบริเวณของลับทำให้เห็นแต่หน้าอกก็อาจเป็นภาพศิลป์ได้ ทั้งนี้ก็ต้องพิจารณาประกอบกับการแสดงท่าทางในภาพนั้น ฉะนั้นสิ่งของหรือวัตถุอย่างหนึ่งอาจจะมองดูในแง่ศิลปะหรือเป็นลามกก็ได้ ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับดุลพินิจของผู้ใช้กฎหมายซึ่งมีหลักในการพิจารณาไว้ 6 ประการ คือ

3.2.1.7.1 สิ่งลามกอนาจาร ได้แก่ ภาพ หนังสือ หรือวัตถุ อันมีลักษณะที่ทำให้ผู้พบเห็นมีความรู้สึกในทางกามารมณ์

3.2.1.7.2 ความหมายสามัญในเรื่องลามกอนาจารโดยทั่วไปดังกล่าวในข้อ 1 ก็อยู่ที่อวัยวะลับบางอย่างหรือผิดในกามารมณหรือประเวณีซึ่งได้เขียนหรือทำขึ้น เพื่อจะปลุกปั่นจิตใจให้เกิดความรู้สึกไปในทางกามารมณหรือมักมากในกาม ทั้งนี้โดยไม่ได้คงความเป็นศิลปะไว้แต่ประการใด

3.2.1.7.3 ตามหลักดังกล่าวแล้ววัตถุหรือภาพศิลปะย่อมไม่อยู่ในข่ายที่จะเป็นลามกอนาจารได้ ทั้งนี้ก็โดยเป็นที่นิยมกันมานานแล้วว่าร่างกายของมนุษย์เป็นสิ่งทำให้ช่างสลัก ช่างปั้น ช่างเขียน เกิดความคิดในทางประติษฐูให้งดงามเสมอมา ด้วยเหตุนี้รูปปั้น รูปสลัก ภาพเขียน ที่มีชื่อเสียงโด่งดังจึงมักเป็นรูปเปลือย

3.2.1.7.4 อวัยวะลับบางอย่างไม่เป็นลามกอนาจารถ้าได้เขียนหรือทำขึ้น เพื่อวิทยากรโดยเฉพาะ เช่น เป็นตำราแพทย์อธิบายถึงชีววิทยา สรีระวิทยา เป็นต้น และมีภาพอวัยวะลับเหล่านี้ประกอบคำอธิบาย

3.2.1.7.5 วัตถุหรือภาพศิลปะต่างๆ ดังกล่าวตามข้อ 3 ได้ถูกจำลองหรือพิมพ์ขึ้นใหม่และนำออกขายหรือแสดงหาเป็นของลามกไม่ แต่ถ้ามาพิมพ์ขึ้นใหม่แล้วเอาไปสร้างบทความที่เขียนเพื่อกามารมณ แล้วภาพเหล่านี้ก็กลายเป็นภาพประกอบข้อความเหล่านั้นให้เป็นจริงจิ่งขึ้นก็จะกลายเป็นภาพหรือข้อความที่เป็นลามกอนาจารทันที

3.2.1.7.6 หนังสือที่เป็นวิทยากรแต่เพียงในนามและมีภาพเปลือยให้เห็นอวัยวะลับย่อมเป็นลามกอนาจาร ทั้งนี้เพราะผู้เขียนอ้างอิงวิทยากรเป็นเครื่องบังหน้า เพื่อจุดประสงค์อย่างอื่นอันเป็นในทางเพื่อกามารมณ

ดังนั้น สิ่งใดจะเป็นลามกอนาจารหรือไม่ก็ต้องวินิจฉัยถึงจุดประสงค์ของผู้ที่ประติษฐูสิ่งนั้นๆ ขึ้นมาว่ามีจุดประสงค์ในทางใด และในการวินิจฉัย ถ้าเป็นภาพหรือข้อความที่เขียนขึ้นจะต้องพิจารณาถึงหนังสือเล่มนั้นทั้งหมดจะเลือกเฉพาะวรรคหนึ่งตอนใดไม่ได้ ถ้าเป็นภาพหรือวัตถุก็ต้องพิจารณาถึงส่วนที่เป็นลามกกว่ามีเจตนาจะให้ศิลปะหรือจะยั่วกามารมณ

3.2.1.8 มาตรา 312 ตี ฎบัญญัติว่า “ผู้ใดโดยทุจริตรับไว้จำหน่าย เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไป ซึ่งบุคคลอายุเกินสิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินเจ็ดปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นสี่พันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ”

ความผิดตามมาตรา 312 ตี ฎ นี้แบ่งออกเป็น 2 องค์ประกอบความผิด คือ องค์ประกอบความผิดในส่วนการกระทำ และองค์ประกอบความผิดในส่วนจิตใจ องค์ประกอบในส่วนการกระทำ คือ ผู้ได้รับไว้ จำหน่าย เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไป ซึ่งบุคคลอายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี และ ถ้ากระทำแก่เด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี จะต้องรับโทษหนักขึ้น ส่วนองค์ประกอบความผิดในส่วนจิตใจ คือ มีเจตนาธรรมดา และเจตนาพิเศษโดยทุจริต

ความผิดตามมาตรา ๓๑๒ นี้อยู่ในหมวดความผิดเกี่ยวกับเสรีภาพ ซึ่งความผิดตามมาตรา นี้ไม่เกี่ยวข้องกับความผิดทางเพศโดยตรง แต่เป็นเรื่องของกฎหมายต้องการคุ้มครองเสรีภาพของคนโดยปกติ คนไม่ใช่ทรัพย์สินจึงซื้อขายตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ไม่ได้ แต่พฤติกรรมหรือข้อเท็จจริงที่มีการรับคนไว้โดยมีค่าตอบแทนหรือจำหน่ายโดยมีค่าตอบแทนนั้นมีอยู่จริงในสังคม การบัญญัติกฎหมายมาตรานี้จึงเป็นการบัญญัติไว้เพื่อป้องกันและปราบปรามกรณีดังกล่าว

3.3 การควบคุมการใช้อินเทอร์เน็ตในต่างประเทศ

ในขณะที่หลายๆ ประเทศในโลกสนับสนุนการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างกว้างขวางแพร่หลายรวมทั้งประเทศไทยด้วย แต่ในขณะเดียวกันก็มีความวิตกกังวลถึงปัญหาในการควบคุมเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวกับเรื่องราวทางเพศ ความรุนแรง ความคิด ทัศนคติบางอย่างที่ไม่เหมาะสมกับศีลธรรม วัฒนธรรม ความสงบเรียบร้อยของประเทศ ซึ่งต่างก็ได้มีการออกกฎหมายหรือกฎระเบียบขึ้นมาควบคุมการใช้อินเทอร์เน็ตในระดับที่แตกต่างกันไปตามนโยบายการให้สิทธิเสรีภาพในการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของรัฐบาลประเทศนั้นๆ

3.3.1 ประเทศสหรัฐอเมริกา

ประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศแรกที่ออกกฎหมายจำกัดการใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อความบันเทิงทางกามารมณ์ ซึ่งกฎหมายฉบับนี้คือ กฎหมายควบคุมสื่อลามกและข้อมูลรุนแรงบนอินเทอร์เน็ต หรือ The Communication Decency Act (CDA) เมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ 2539 ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกฎหมาย The Telecommunication Act 1996 โดยได้กำหนดการควบคุมการสื่อสารและเรื่องราวเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ต เพื่อลงโทษแก่บุคคลที่ทำการเผยแพร่ภาพหรือสื่อลามกทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตโดยบัญญัติความผิดของบุคคลใดก็ตามที่ทำ สร้าง ชักชวน หรือริเริ่มให้มีการส่งผ่านไปซึ่งความเห็นความต้องการ ข้อเสนอ ภาพ หรือวิธีการสื่อสารอื่นๆ อันเป็นการลามก โดยรู้ว่าผู้รับสารสื่อสารนั้นคือบุคคลที่อายุต่ำกว่า 18 ปี บุคคลใดกระทำการดังกล่าวมีความผิดต้องรับโทษ นอกจากนั้นกฎหมายฉบับนี้ยังห้ามการส่ง หรือแสดงโดยใช้บริการสื่อสารทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ด้วยข้อความ ภาพ หรือข้อมูลประการอื่นในลักษณะของเนื้อหาที่แสดงถึงเรื่องกิจกรรมทางเพศ หรืออวัยวะเพศ แก่บุคคลอายุไม่เกิน 18 ปี และบุคคลที่กระทำความผิดนั้นต้องรับโทษ ซึ่งการที่กฎหมาย CDA กำหนดควบคุมเนื้อหาที่มีลักษณะลามกที่ปรากฏในระบบสื่อสารทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ก็เพื่อคุ้มครองเด็กหรือบุคคลที่มีอายุไม่เกิน 18 ปี และกฎหมายนี้ยังครอบคลุมไปถึงสิ่งที่ไม่เหมาะสมซึ่งอาจเป็นอันตรายสำหรับเด็กด้วย นอกจากนี้สหรัฐอเมริกายังได้มีการจัดตั้งหน่วยงานพิเศษขึ้นมาเพื่อทำหน้าที่ในการควบคุมการเผยแพร่ภาพและสื่อลามกผ่านทางระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตโดยเฉพาะ ซึ่งหน่วยงานนี้จะมีหน้าที่ในการตรวจสอบผู้ที่กระทำความผิด รวมทั้งการลบข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับสื่อลามกต่างๆ ออกจากระบบเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่ส่งผ่านเข้ามาในสหรัฐอเมริกา ซึ่งกฎหมายควบคุมสื่อลามกทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนี้เป็นกฎหมายที่บัญญัติขึ้นโดยมีเจตนารมณ์เพื่อป้องกันมิให้เด็กและเยาวชนได้เข้าถึงสื่อลามกผ่านทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้อย่างไม่มีขอบเขตจำกัด

การบัญญัติกฎหมาย The Communication Decency Act (CDA) ขึ้นมาเพื่อควบคุมสื่อลามกทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนี้ ได้รับการต่อต้านคัดค้านจากแนวร่วมที่นำโดยสหภาพ เพื่อสิทธิส่วนบุคคลแห่งอเมริกา (Citizen Internet Empowerment Collision) โดยกลุ่มดังกล่าวได้ทำการยื่นฟ้องต่อศาลและให้เหตุผลว่า กฎหมายฉบับนี้ ไม่สามารถที่จะนำมาบังคับใช้ได้ทางปฏิบัติ และขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญด้วย

รัฐบาลของสหรัฐฯ ได้ยกข้อต่อสู้ว่ากฎหมายได้กำหนดข้อยกเว้นไว้สำหรับ System Operator ที่ไม่รู้ว่าข้อความที่ผ่านคอมพิวเตอร์ของตนนั้นเป็นข้อความหรือภาพลามก เรียกว่า

Safe Harbour Defense รวมทั้ง ผู้กระทำการโดยสุจริตที่ไม่รู้ว่าผู้เยาว์ใช้บริการอินเทอร์เน็ตในสถานที่ของตน เนื่องจากการต่อเข้าอินเทอร์เน็ตนั้นง่ายมากเพียงแต่มีสายโทรศัพท์ก็สามารถเชื่อมต่อได้ และทางรัฐบาลอ้างว่า กฎหมาย CDA ไม่ได้ปิดกั้นเสรีภาพการแสดงออกและสิทธิในการเป็นส่วนตัวของทุกคน กฎหมาย CDA เพียงจำกัดสิทธิสำหรับเด็กและผู้เยาว์เท่านั้น เช่น กำหนดให้มีคำเตือนว่าภาพหรือข้อความที่จะปรากฏต่อไปนั้นเป็นภาพลามกอนาจาร หรือข้อความรุนแรง (Tagging) และยังกำหนดให้มีการจำแนกอายุ (Age Verification) โดยใช้ระบบเครดิตการ์ด เนื่องจากผู้เยาว์จะไม่มีเครดิตการ์ด แต่ก็มีข้อเถียงว่าหากให้มีระบบการจัดอันดับ (Rating) แล้วก็เท่ากับว่าเป็นการบังคับให้ Website ที่เป็นองค์การการกุศลหรือบุคคลธรรมดาต้องจ่ายค่าบริการจำแนกอายุ (Age Verification) ซึ่งเท่ากับเป็นการเลือกปฏิบัติและจำกัดการเข้าเครือข่ายของบุคคล

ซึ่งต่อมาศาลสูงของสหรัฐอเมริกาได้มีคำพิพากษาว่า กฎหมายที่ควบคุมการเผยแพร่สื่อลามกทางเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนั้นเป็นโมฆะ เนื่องจากเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติขัดต่อรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาที่ห้ามมิให้รัฐออกกฎหมายที่เป็นการจำกัดสิทธิเสรีภาพและการแสดงออกของประชาชน ซึ่งผลของคำพิพากษานี้ทำให้ในปัจจุบันเป็นที่ยืนยันว่า รัฐไม่สามารถกำกับดูแลเนื้อหาสาระในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตได้โดยง่าย⁴⁴

ในสหรัฐอเมริกามีหลายมลรัฐที่มีการอนุญาตให้มีการค้าประเวณีโดยถูกกฎหมาย แต่ในอีกหลายๆ มลรัฐการค้าประเวณีก็เป็นเรื่องที่มีกฎหมายโดยสิ้นเชิง เช่น มลรัฐแคลิฟอร์เนีย เป็นต้น

3.3.1.1 ประมวลกฎหมายอาญา มลรัฐแคลิฟอร์เนีย

มาตรา 266^{*} บัญญัติว่า “ผู้ใดล่อลวงหรือจูงใจหญิง ซึ่งยังมิได้สมรส ยังไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อน อายุต่ำกว่า 18 ปี เข้าไปสู่สถานค้าประเวณี สถานบริการ หรือสถานที่อื่น เพื่อ

⁴⁴ In The United States District Court for the Eastern District of Pennsylvania [Online], Available [URL://http://www.gff.org/censorship/internet_v-censorship-bills/960-aclu-reno.decision.](http://www.gff.org/censorship/internet_v-censorship-bills/960-aclu-reno.decision.), June 2003.

* California Penal Code Section 266 “Every person who inveigles or entices any unmarried female, of previous chaste character, under the age of 18 years, into any

วัตถุประสงค์ของการค้าประเวณีหรือเพื่อที่จะมีเพศสัมพันธ์โดยผิดกฎหมายกับชาย และผู้ใดให้ความช่วยเหลือการล่องวงหรือจูงใจเช่นว่า และผู้ใด โดยใช้กลอุบาย หรือแสดงข้อความเท็จ หรือวิธีการหลอกลวงอื่นใด จัดหาหญิงเพื่อการมีเพศสัมพันธ์โดยผิดกฎหมายกับชายใด ต้องโทษจำคุกในเรือนจำของมลรัฐ หรือจำคุกในทัณฑสถานของท้องถิ่นไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองพันดอลลาร์ (\$2,000) หรือทั้งจำทั้งปรับตามอัตราโทษเช่นว่า”

มาตรา 266ก* บัญญัติว่า “ผู้ใด ภายในมลรัฐนี้ เอาตัวบุคคลใดไปโดยเจ้าตัวขัดขืนหรือไม่ยินยอม หรือได้รับความยินยอมของบุคคลที่ถูกเอาตัวไปด้วยการจูงใจที่เป็นเท็จหรือแสดงข้อความเท็จ เพื่อวัตถุประสงค์ของการค้าประเวณี ตามที่ถูกระบุไว้ในอนุมาตรา (ข) ของมาตรา 647 ต้องโทษจำคุกในเรือนจำของมลรัฐ และปรับไม่เกินสองพันดอลลาร์ (\$2,000)”

house of ill fame, or of assignation, or elsewhere, for the purpose of prostitution, or to have illicit carnal connection with any man; and every person who aids or assists in such inveiglement or enticement; and every person who, by any false pretenses, false representation, or other fraudulent means, procures any female to have illicit carnal connection with any man, is punishable by imprisonment in the state prison, or by imprisonment in a county jail not exceeding one year, or by a fine not exceeding two thousand dollars (\$2,000), or by both such fine and imprisonment.”

* California Penal Code Section 266a “Every person who, within this state, takes any person against his or her will and without his or her consent, or with his or her consent procured by fraudulent inducement or misrepresentation, for the purpose of prostitution, as defined in subdivision (b) of Section 647, is punishable by imprisonment in the state prison, and a fine not exceeding two thousand dollars (\$2,000).”

ไปยังสถานค้าประเวณี หรือปล่อยหรืออนุญาตให้เธอยังคงอยู่ มีความผิดระดับมัธยมโทษ และต้องโทษจำคุกในเรือนจำของมลรัฐตั้งแต่สอง สาม หรือสี่ปี และในการดำเนินคดีตามมาตรานี้ ให้ภริยาเป็นพยานที่สามารถรับฟังเพื่อปรักปรำสามีของเธอได้”

มาตรา 266ซ*** บัญญัติว่า “(ก) นอกเสียจากถูกบัญญัติไว้ในอนุมาตรา (ข) ผู้ใดซึ่งรู้ว่าบุคคลอื่นเป็นมีพฤติกรรมค้าประเวณี อาศัยหรือได้รับความช่วยเหลือหรือการดูแลทั้งหมดหรือ

*** California Penal Code Section 266h “(a) Except as provided in subdivision (b), any person who, knowing another person is a prostitute, lives or derives support or maintenance in whole or in part from the earnings or proceeds of the person's prostitution, or from money loaned or advanced to or charged against that person by any keeper or manager or inmate of a house or other place where prostitution is practiced or allowed, or who solicits or receives compensation for soliciting for the person, is guilty of pimping, a felony, and shall be punishable by imprisonment in the state prison for three, four, or six years.

(b) Any person who, knowing another person is a prostitute, lives or derives support or maintenance in whole or in part from the earnings or proceeds of the person's prostitution, or from money loaned or advanced to or charged against that person by any keeper or manager or inmate of a house or other place where prostitution is practiced or allowed, or who solicits or receives compensation for soliciting for the person, when the prostitute is a minor, is guilty of pimping a minor, a felony, and shall be punishable as follows:

(1) If the person engaged in prostitution is a minor over the age of 16 years, the offense is punishable by imprisonment in the state prison for three, four, or six years.

(2) If the person engaged in prostitution is under 16 years of age, the offense is punishable by imprisonment in the state prison for three, six, or eight years.

บางส่วนจากรายได้หรือผลตอบแทนจากการค้าประเวณีของบุคคลนั้น หรือจากเงินกู้หรือยืมหรือเก็บจากผู้ค้าประเวณีโดยผู้ดูแลหรือผู้จัดการหรือผู้รักษาสถานบริการหรือสถานที่อื่นที่การค้าประเวณีถูกกระทำหรือมีอยู่ หรือผู้ซึ่งเสนอราคาหรือรับค่าตอบแทนจากการเสนอราคาให้บุคคลอื่น มีความผิดข้อหาการคบค้ากับหญิงนครโสเภณี (ภาษาชาวบ้านคือการกระทำอันเป็นเมงดา) ซึ่งเป็นความผิดระดับมัธยมโทษ ต้องโทษจำคุก ในเรือนจำของมลรัฐตั้งแต่สาม สี่ หรือหกปี

(ข) ผู้ใดซึ่งทราบว่าบุคคลอื่นมีพฤติกรรมค้าประเวณี อาศัยหรือได้รับความช่วยเหลือหรือการดูแลทั้งหมดหรือบางส่วนจากรายได้หรือผลตอบแทนจากการค้าประเวณีของบุคคลนั้น หรือจากเงินกู้หรือยืมหรือเก็บจากผู้ค้าประเวณีโดยผู้ดูแลหรือผู้จัดการหรือผู้รักษาสถานบริการหรือสถานที่อื่นที่การค้าประเวณีถูกกระทำหรือมีอยู่ หรือผู้ซึ่งเสนอราคาหรือรับค่าตอบแทนจากการเสนอราคาให้บุคคลอื่น โดยที่ผู้ที่มีพฤติกรรมค้าประเวณีนั้นเป็นผู้เยาว์ มีความผิดข้อหาการคบค้ากับหญิงนครโสเภณีเด็ก เป็นความผิดมัธยมโทษ ต้องระวางโทษดังต่อไปนี้

(1) หากบุคคลที่มีพฤติกรรมค้าประเวณีเป็นผู้เยาว์อายุมากกว่า 16 ปี ความผิดต้องโทษจำคุกในเรือนจำของมลรัฐตั้งแต่สาม สี่ หรือหกปี

(2) หากบุคคลที่มีพฤติกรรมค้าประเวณีเป็นผู้เยาว์อายุต่ำกว่า 16 ปี ความผิดต้องโทษจำคุกในเรือนจำของมลรัฐตั้งแต่สาม หก หรือแปดปี”

มาตรา 266ฅ* บัญญัติว่า “(ก) นอกเสียจากถูกบัญญัติไว้ในอนุมาตรา (ข) ผู้ใดกระทำต่อไปนี้ มีความผิดฐานเป็นธุระจัดหา ซึ่งเป็นความผิดมัธยมโทษ และต้องระวางโทษจำคุกในเรือนจำของมลรัฐตั้งแต่สาม สี่ หรือ หกปี

* California Penal Code Section 266i (a) Except as provided in subdivision (b), any person who does any of the following is guilty of pandering, a felony, and shall be punishable by imprisonment in the state prison for three, four, or six years:

(1) Procures another person for the purpose of prostitution.

(2) By promises, threats, violence, or by any device or scheme, causes, induces, persuades or encourages another person to become a prostitute.

(1) จัดหาให้แก่บุคคลอื่นเพื่อวัตถุประสงค์ของการค้าประเวณี

(2) โดยให้คำมั่น ใช้การคุกคาม ความรุนแรง หรือโดยวิธีหรือแผนการอื่น ทำให้ ชักนำ ชักชวน หรือ ส่งเสริมให้บุคคลอื่นมีพฤติกรรมค้าประเวณี

(3) Procures for another person a place as an inmate in a house of prostitution or as an inmate of any place in which prostitution is encouraged or allowed within this state.

(4) By promises, threats, violence or by any device or scheme, causes, induces, persuades or encourages an inmate of a house of prostitution, or any other place in which prostitution is encouraged or allowed, to remain therein as an inmate.

(5) By fraud or artifice, or by duress of person or goods, or by abuse of any position of confidence or authority, procures another person for the purpose of prostitution, or to enter any place in which prostitution is encouraged or allowed within this state, or to come into this state or leave this state for the purpose of prostitution.

(6) Receives or gives, or agrees to receive or give, any money or thing of value for procuring, or attempting to procure, another person for the purpose of prostitution, or to come into this state or leave this state for the purpose of prostitution.

(b) Any person who does any of the acts described in subdivision (a) with another person who is a minor is guilty of pandering, a felony, and shall be punishable as follows:

(1) If the other person is a minor over the age of 16 years, the offense is punishable by imprisonment in the state prison for three, four, or six years.

(2) If the other person is under 16 years of age, the offense is punishable by imprisonment in the state prison for three, six, or eight years.

(3) จัดหาสถานที่ให้แก่บุคคลอื่น โดยตั้งตัวเป็นผู้รักษาสถานประกอบการค้าประเวณี หรือผู้รักษาสถานที่ ซึ่งส่งเสริมหรือยอมให้มีการค้าประเวณีภายในรัฐนี้

(4) โดยให้คำมั่น ใช้การคุกคาม ความรุนแรง หรือโดยวิธีหรือแผนการอื่น ทำให้ ชักนำ ชักชวน หรือ ส่งเสริมให้ผู้รักษาสถานประกอบการค้าประเวณี หรือสถานที่อื่นซึ่งส่งเสริมหรือยอมให้มีการค้าประเวณียังคงอยู่โดยเป็นผู้รักษาสถานที่นั้นได้ในรัฐนี้

(5) โดยกลั่นแกล้งหรือการปลอมแปลงหรือข่มขืนใจบุคคลอื่น หรือโดยการทุจริตต่อตำแหน่งอันเป็นที่เชื่อถืออำนาจหน้าที่ จัดหาให้แก่บุคคลอื่นเพื่อวัตถุประสงค์ของการค้าประเวณี หรือเข้าไปยังสถานที่ใดซึ่งส่งเสริมหรือยอมให้มีการค้าประเวณีภายในรัฐนี้ หรือให้ผู้อื่นเข้ามาในรัฐนี้เพื่อวัตถุประสงค์ของการค้าประเวณี

(6) รับหรือให้ หรือตกลงที่จะรับหรือให้เงินหรือสิ่งของมีค่าอื่นใด เพื่อจัดหาหรือพยายามจัดหาให้แก่บุคคลอื่นเพื่อวัตถุประสงค์ของการค้าประเวณีหรือเข้ามายังหรือออกไปจากรัฐนี้เพื่อวัตถุประสงค์ของการค้าประเวณี

(ข) บุคคลใดกระทำการตามที่ระบุไว้ในอนุมาตรา (ก) ต่อบุคคลอื่นที่เป็นผู้เยาว์ มีความผิดฐานเป็นธุระจัดหา ซึ่งเป็นความผิดมหันตโทษ และต้องระวางโทษดังต่อไปนี้

(1) หากบุคคลอื่นซึ่งผู้เยาว์อายุมากกว่า 16 ปี ความผิดต้องโทษจำคุกในเรือนจำของมลรัฐตั้งแต่สาม สี่ หรือหกปี

(2) หากบุคคลอื่นซึ่งผู้เยาว์อายุน้อยกว่า 16 ปี ความผิดต้องโทษจำคุกในเรือนจำของมลรัฐตั้งแต่สาม หก หรือแปดปี”

มาตรา 267^{*} บัญญัติว่า “ผู้ใดเอาตัวผู้อื่นซึ่งอายุต่ำกว่า 18 ปี ไปจากบิดา มารดา ผู้ปกครอง หรือ ผู้มีหน้าที่ตามกฎหมายให้ดูแลบุคคลอื่นนั้น โดยไม่ได้รับการยินยอมจากพวกเขา (ตัวบุคคลอื่นและผู้มีหน้าที่ตามกฎหมายให้ดูแลบุคคลอื่น) เพื่อวัตถุประสงค์ของการค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกในเรือนจำของมลรัฐ และปรับไม่เกินสองพันดอลลาร์ (\$2,000)”

มาตรา 309^{*} บัญญัติว่า “ผู้ครอบครอง ผู้ดูแล ผู้จัดการ ผู้บริหาร หรือผู้ที่มีการควบคุมสถานประกอบการค้าประเวณี หรือ บ้านหรือห้องใดๆที่ถูกจัดทำไว้เพื่อวัตถุประสงค์นั้น ซึ่งจะรับหรือเก็บผู้เยาว์ไม่ว่าเพศใดไว้ หรือบุพการี หรือผู้ปกครอง ของผู้เยาว์เช่นว่า ซึ่งตกลงหรือรู้เห็นเป็นใจการรับหรือการเก็บตัวผู้เยาว์ไว้ ในบ้านหรือห้องเช่นว่า จะมีความผิดโทษ”

มาตรา 315^{**} บัญญัติว่า “ผู้ใดดูแลรักษาสถานประกอบการทурสี่ลธรรมไว้ในมลรัฐนี้ที่จัดทำไว้เพื่อวัตถุประสงค์ของค้าประเวณีหรือการอนาจาร หรือซึ่งยินยอมอาศัยอยู่ในสถานที่เช่น

* California Penal Code Section 267 Every person who takes away any other person under the age of 18 years from the father, mother, guardian, or other person having the legal charge of the other person, without their consent, for the purpose of prostitution, is unishable by imprisonment in the state prison, and a fine not exceeding two thousand dollars (\$2,000).

* California Penal Code Section 309 Any proprietor, keeper, manager, conductor, or person having the control of any house of prostitution, or any house or room resorted to for the purpose of prostitution, who shall admit or keep any minor of either sex therein; or any parent or guardian of any such minor, who shall admit or keep such minor, or sanction, or connive at the admission or keeping thereof, into, or in any such house, or room, shall be guilty of a misdemeanor.

** California Penal Code Section 315 Every person who keeps a house of ill-fame in this state, resorted to for the purposes of prostitution or lewdness, or who willfully resides in such house, is guilty of a misdemeanor; and in all prosecutions for keeping or resorting to such a house common repute may be received as competent evidence of

ว่า มีความผิดระดับลหุโทษ และในการดำเนินคดีอาญาทั้งหลายต่อการดูแลรักษาหรือการจัดทำสถานที่เช่นว่า คำเล่าลือทั่วไปอาจถูกรับฟังเป็นพยานที่มีน้ำหนักเกี่ยวกับเรื่องลักษณะของสถานที่นั้น วัตถุประสงค์ที่สถานที่นั้นถูกดูแลรักษาหรือใช้ และลักษณะของสตรีที่อาศัยหรือทำงานในนั้น”

มาตรา 316* บัญญัติว่า “ผู้ใดดูแลรักษาสถานที่ซึ่งไม่สงบ หรือสถานที่ใดเพื่อวัตถุประสงค์ของการประพฤติดินกาม การค้าประเวณี หรือสถานที่ที่สาธารณชนเข้าไปได้ ซึ่งความสงบ ความสบาย หรือความเป็นปกติสุขของชุมชนใกล้เคียงถูกรบกวนอยู่เป็นประจำ หรือผู้ดูแลรักษาโรงแรมให้อยู่ในสภาพที่ไม่สงบ ผู้ใดให้เช่าห้องเช่าบ้านเช่าโดยที่รู้ว่าทรัพย์สินที่เช่าจะถูกใช้เพื่อวัตถุประสงค์ของการประพฤติดินกามหรือการค้าประเวณี มีความผิดระดับลหุโทษ”

มาตรา 318** บัญญัติว่า “ผู้ใด โดยการเชิญหรือวิธีการใด ทำให้บุคคลใดไปยังห้อง อาคาร หรือสถานที่อื่นใด ซึ่งถูกดูแลรักษาไว้เพื่อวัตถุประสงค์ของการพนันหรือการค้าประเวณี มีความผิดระดับลหุโทษ และเมื่อถูกพิพากษาว่าผิดจริงตามนั้น จะถูกจองจำในทัณฑสถานของ

the character of the house, the purpose for which it is kept or used, and the character of the women inhabiting or resorting to it.

* California Penal Code Section 316 Every person who keeps any disorderly house, or any house for the purpose of assignation or prostitution, or any house of public resort, by which the peace, comfort, or decency of the immediate neighborhood is habitually disturbed, or who keeps any inn in a disorderly manner; and every person who lets any apartment or tenement, knowing that it is to be used for the purpose of assignation or prostitution, is guilty of a misdemeanor.

** California Penal Code Section 318 Whoever, through invitation or device, prevails upon any person to visit any room, building, or other places kept for the purpose of illegal gambling or prostitution, is guilty of a misdemeanor, and, upon conviction thereof, shall be confined in the county jail not exceeding six months, or fined not exceeding five hundred dollars (\$500), or be punished by both that fine and imprisonment.

ท้องถิ่นไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินห้าร้อยดอลลาร์ (\$500) หรือลงโทษทั้งจำทั้งปรับ”

มาตรา 653.20*** บัญญัติว่า “เพื่อวัตถุประสงค์ของหมวดนี้ ให้ใช้บทนิยามต่อไปนี้

(ก) "ทำพฤติกรรมการค้าประเวณี" หมายความว่า การเข้าร่วมกิจกรรมทางเพศเพื่อเงิน หรือสิ่งอื่น แต่ไม่รวมถึงกิจกรรมทางเพศที่มีการกระทำในการแสดงบนเวที ละคร หรือความบันเทิงอื่นๆ ออกสู่สาธารณชน

(ข) "สาธารณสถาน" หมายความว่า บริเวณหนึ่งที่เปิดรับสาธารณชน หรือชอยถนน สวน ทางรถยนต์ ลานจอดรถ หรือรถยนต์ ไม่ว่าจะเคลื่อนที่อยู่หรือไม่ หรืออาคารซึ่งเปิดรับสาธารณชนโดยทั่วไป รวมถึงอาคารที่ให้บริการอาหาร หรือเครื่องดื่ม หรือให้ความบันเทิง หรือประตูและทางเข้าของอาคาร หรือที่อยู่อาศัย หรือพื้นที่ติดกับอาคารหรือที่อยู่อาศัย

*** California Penal Code Section 653.20 For purposes of this chapter, the following definitions apply:

(a) "Commit prostitution" means to engage in sexual conduct for money or other consideration, but does not include sexual conduct engaged in as a part of any stage performance, play, or other entertainment open to the public.

(b) "Public place" means an area open to the public, or an alley, plaza, park, driveway, or parking lot, or an automobile, whether moving or not, or a building open to the general public, including one which serves food or drink, or provides entertainment, or the doorways and entrances to a building or dwelling, or the grounds enclosing a building or dwelling.

(c) "Loiter" means to delay or linger without a lawful purpose for being on the property and for the purpose of committing a crime as opportunity may be discovered.

(ค) "เกล่ไกล" หมายความว่า การถ่วงเวลาหรือชักช้าโดยไม่มีเหตุอันชอบธรรมที่จะอยู่ในทรัพย์สิน และเพื่อวัตถุประสงค์ของการหาโอกาสกระทำความผิดอาญา

มาตรา 653.22* บัญญัติว่า "(ก) เป็นการผิดกฎหมายที่ผู้ใดจะเกล่ไกลในสาธารณสถาน โดยมีเจตนาทำพฤติกรรมการค้าประเวณี เจตนาที่ถูกบ่งบอกได้โดยการกระทำใน

* California Penal Code Section 653.22 (a) It is unlawful for any person to loiter in any public place with the intent to commit prostitution. This intent is evidenced by acting in a manner and under circumstances which openly demonstrate the purpose of inducing, enticing, or soliciting prostitution, or procuring another to commit prostitution.

(b) Among the circumstances that may be considered in determining whether a person loiters with the intent to commit prostitution are that the person:

(1) Repeatedly beckons to, stops, engages in conversations with, or attempts to stop or engage in conversations with passersby, indicative of soliciting for prostitution.

(2) Repeatedly stops or attempts to stop motor vehicles by hailing the drivers, waving arms, or making any other bodily gestures, or engages or attempts to engage the drivers or passengers of the motor vehicles in conversation, indicative of soliciting for prostitution.

(3) Has been convicted of violating this section, subdivision (a) or (b) of Section 647, or any other offense relating to or involving prostitution, within five years of the arrest under this section.

(4) Circles an area in a motor vehicle and repeatedly beckons to, contacts, or attempts to contact or stop pedestrians or other motorists, indicative of soliciting for prostitution.

(5) Has engaged, within six months prior to the arrest under this section, in any behavior described in this subdivision, with the exception of paragraph (3), or in any other behavior indicative of prostitution activity.

ลักษณะและพฤติการณ์ซึ่งแสดงออกโดยเปิดเผยถึงวัตถุประสงค์ของการจูงใจ เชื้อเชิญ หรือตกลงราคา หรือจัดหาบุคคลอื่นให้มาทำพฤติกรรมการค้าประเวณี

(ข) ท่ามกลางพฤติการณ์ที่อาจถูกนำมาพิจารณาในการตัดสินว่าบุคคลคนหนึ่งเถลไถลโดยมีเจตนาที่จะกระทำพฤติกรรมการค้าประเวณี คือพฤติการณ์ที่ว่าบุคคลนั้น

(1) โบกมือไปมาเพื่อเรียกให้หยุดหรือเข้าพูดคุยกับ หรือพยายามที่จะหรือจะหยุดหรือเข้าพูดคุยกับบุคคลอื่นที่สัญจรผ่าน อันบ่งชี้ถึงการตกลงราคาเพื่อการค้าประเวณี

(2) เรียกให้หยุดซ้ำๆ หรือพยายามที่จะเรียกให้ยานพาหนะหยุด โดยการตะโกนเรียกคนขับ โบกมือ หรือแสดงท่าทางอื่น หรือเข้าพูดคุยหรือพยายามเข้าพูดคุยกับคนขับ หรือผู้โดยสารของยานยนต์ อันบ่งชี้ถึงการตกลงราคาเพื่อการค้าประเวณี

(3) เคยถูกตัดพิพากษาว่าผิดฐานฝ่าฝืนมาตรานี้ อนุมาตรา (ก) หรือ (ข) of มาตรา 647 หรือความผิดอื่นๆเกี่ยวข้องหรือเกี่ยวเนื่องกับการค้าประเวณี ภายในห้าปีก่อนการถูกจับตามมาตรานี้

(4) วนเวียนยานยนต์รอบบริเวณหนึ่ง และโบกมือซ้ำๆ ติดต่อกับหรือพยายามจะติดต่อ หรือเรียกให้คนเดินเท้า หรือผู้ขับขี่ยานยนต์อื่นหยุดอันบ่งชี้ถึงการตกลงราคาเพื่อการค้าประเวณี

(c) The list of circumstances set forth in subdivision (b) is not exclusive. The circumstances set forth in subdivision (b) should be considered particularly salient if they occur in an area that is

known for prostitution activity. Any other relevant circumstances may be considered in determining whether a person has the requisite intent. Moreover, no one circumstance or combination of circumstances is in itself determinative of intent. Intent must be determined based on an evaluation of the particular circumstances of each case.

(5) ภายในหกเดือนก่อนหน้าการถูกจับกุมตามมาตรา ๖๖๓ ได้เข้าเกี่ยวข้องกับกับพฤติกรรมใดที่ถูกบรรยายในอนุมาตรา ๖๖๓ ยกเว้นในวรรค (3) หรือเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมอื่น ๆ อันบ่งชี้ถึงกิจกรรมการค้าประเวณี

(ค) รายชื่อพฤติกรรมต่างๆ ที่ถูกกำหนดไว้ในอนุมาตรา (ข) ไม่ถือเป็นการจำเพาะพฤติกรรมต่างๆ ที่ถูกกำหนดไว้ในอนุมาตรา (ข) ควรถูกพิจารณาข้อเท็จจริงที่สำคัญโดยเจาะจงหากเกิดขึ้นในบริเวณหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักในเรื่องกิจกรรมการค้าประเวณี พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องอื่นๆ อาจถูกนำมาพิจารณาเพื่อตัดสินว่าบุคคลมีเจตนาที่เข้าขายหรือไม่ นอกจากนี้ ไม่มีพฤติกรรมใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างประกอบกันที่จะใช้ตัดสินเจตนาได้ด้วยตัวเอง เจตนาต้องถูกตัดสินบนพื้นฐานของการประเมินพฤติกรรมโดยเจาะจงเป็นรายกรณี

มาตรา 653.23* บัญญัติว่า “(ก) เป็นการผิดกฎหมายสำหรับบุคคลที่จะกระทำอย่างหนึ่งอย่างใดต่อไปนี้เช่นกัน

* California Penal Code Section 653.23 (a) It is unlawful for any person to do either of the following:

(1) Direct, supervise, recruit, or otherwise aid another person in the commission of a violation of subdivision (b) of Section 647 or subdivision (a) of Section 653.22.

(2) Collect or receive all or part of the proceeds earned from an act or acts of prostitution committed by another person in violation of subdivision (b) of Section 647.

(b) Among the circumstances that may be considered in determining whether a person is in violation of subdivision (a) are that the person does the following:

(1) Repeatedly speaks or communicates with another person who is acting in violation of subdivision (a) of Section 653.22.

(2) Repeatedly or continuously monitors or watches another person who is acting in violation of subdivision (a) of Section 653.22.

(3) Repeatedly engages or attempts to engage in conversation with pedestrians or motorists to solicit, arrange, or facilitate an act of prostitution between the pedestrians

or motorists and another person who is acting in violation of subdivision (a) of Section 653.22.

(4) Repeatedly stops or attempts to stop pedestrians or motorists to solicit, arrange, or facilitate an act of prostitution between pedestrians or motorists and another person who is acting in violation of subdivision (a) of Section 653.22.

(5) Circles an area in a motor vehicle and repeatedly beckons to, contacts, or attempts to contact or stop pedestrians or other motorists to solicit, arrange, or facilitate an act of prostitution between the pedestrians or motorists and another person who is acting in violation of subdivision (a) of Section 653.22.

(6) Receives or appears to receive money from another person who is acting in violation of subdivision (a) of Section 653.22.

(7) Engages in any of the behavior described in paragraphs (1) to (6), inclusive, in regard to or on behalf of two or more persons who are in violation of subdivision (a) of Section 653.22.

(8) Has been convicted of violating this section, subdivision (a) or (b) of Section 647, subdivision (a) of Section 653.22, Section 266h, or 266i, or any other offense relating to or involving prostitution within five years of the arrest under this section.

(9) Has engaged, within six months prior to the arrest under subdivision (a), in any behavior described in this subdivision, with the exception of paragraph (8), or in any other behavior indicative of prostitution activity.

(c) The list of circumstances set forth in subdivision (b) is not exclusive. The circumstances set forth in subdivision (b) should be considered particularly salient if they occur in an area that is known for prostitution activity. Any other relevant circumstances may be considered. Moreover, no one circumstance or combination of circumstances is in itself determinative. A violation of subdivision (a) shall be determined based on an evaluation of the particular circumstances of each case.

(1) กำกับ ดูแล รับสมัคร หรือไม่ก็ช่วยบุคคลอื่นในการกระทำความผิดที่ฝ่าฝืนอนุมาตรา (ข) ของมาตรา 647 หรืออนุมาตรา (ก) ของมาตรา 653.22

(2) เรียกรับหรือยอมรับทั้งหมดหรือบางส่วนของรายได้ที่เกิดจากกรรมหนึ่งหรือหลายกรรมของการค้าประเวณี ซึ่งกระทำโดยบุคคลอื่นอันเป็นการฝ่าฝืนอนุมาตรา (ข) ของมาตรา 647

(ข) ท่ามกลางพฤติการณ์ที่อาจถูกนำมาพิจารณาเพื่อตัดสินว่าบุคคลคนหนึ่งได้ฝ่าฝืนอนุมาตรา (ก) คือพฤติการณ์ที่ว่าบุคคลนั้น

(1) พุดหรือสื่อสารซ้ำๆกับบุคคลอื่น ผู้ซึ่งกำลังกระทำการฝ่าฝืนอนุมาตรา (ก) ของมาตรา 653.22

(2) ฝ่าฝืนหรือมองอย่างต่อเนืองหรือซ้ำๆไปยังบุคคลอื่นผู้ซึ่งกำลังกระทำการฝ่าฝืนอนุมาตรา (ก) ของมาตรา 653.22

(3) เข้าพุดคุยหรือพยายามเข้าพุดคุยซ้ำๆกับคนเดินเท้าหรือคนขับชี่ยานยนต์เพื่อเสนอราคา นัดหมาย หรืออำนวยความสะดวกให้แก่พฤติกรรมการค้าประเวณีระหว่างคนเดินเท้าหรือคนขับชี่ยานยนต์และบุคคลอื่นซึ่งกำลังกระทำการฝ่าฝืนอนุมาตรา (ก) ของมาตรา 653.22

(4) เรียกรับหรือพยายามเรียกซ้ำๆให้คนเดินเท้าหรือคนขับชี่ยานยนต์หยุดเพื่อเสนอราคา นัดหมาย หรืออำนวยความสะดวกให้แก่พฤติกรรมการค้าประเวณีระหว่างคนเดินเท้าหรือคนขับชี่ยานยนต์และบุคคลอื่นซึ่งกำลังกระทำการฝ่าฝืนอนุมาตรา (ก) ของมาตรา 653.22

(d) Nothing in this section shall preclude the prosecution of a suspect for a violation of Section 266h or 266i or for any other offense, or for a violation of this section in conjunction with a violation of Section 266h or 266i or any other offense.

(5) วันเวียนยานยนต์รอบบริเวณหนึ่ง และโบกมือซ้ำๆ ติดต่อกันหรือพยายามจะติดต่อกัน หรือเรียกให้คนเดินเท้า หรือผู้ขับขี่ยานยนต์อื่นหยุด เพื่อเสนอราคา นัดหมาย หรืออำนวยความสะดวกให้แก่พฤติกรรมการค้าประเวณีระหว่างคนเดินเท้าหรือคนขับขี่ยานยนต์ และบุคคลอื่นซึ่งกำลังกระทำการฝ่าฝืนอนุมาตรา (ก) ของมาตรา 653.22

(6) รับหรือปรากฏตัวเพื่อขอรับเงินจากบุคคลอื่นซึ่งกำลังกระทำการฝ่าฝืนอนุมาตรา (ก) ของมาตรา 653.22

(7) เข้าเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมใดที่ถูกบรรยายในวรรค (1) ถึง (6) รวมถึงในนามของหรือกระทำแทนบุคคลสองคนหรือมากกว่าซึ่งกำลังกระทำการฝ่าฝืนอนุมาตรา (ก) ของมาตรา 653.22

(8) เคยถูกพิพากษาว่าผิดผิดฐานฝ่าฝืนมาตรานี้, อนุมาตรา (ก) หรือ (ข) ของมาตรา 647, อนุมาตรา (ก) ของมาตรา 653.22 มาตรา 266 ซ หรือ 266 ฉ หรือความผิดฐานอื่นๆที่เกี่ยวข้องหรือเกี่ยวเนื่องกับการค้าประเวณีภายในห้าปีก่อนถูกจับกุมตามมาตรานี้

(9) ภายในหกเดือนก่อนหน้าการถูกจับกุมตามอนุมาตรา (ก) เคยทำพฤติกรรมที่ถูกระบุในอนุมาตรานี้ ยกเว้นพฤติกรรมในวรรค (8) หรือพฤติกรรมอื่นที่บ่งชี้ถึงการค้าประเวณี

(ค) รายชื่อพฤติกรรมต่างๆที่ถูกกำหนดไว้ในอนุมาตรา (ข) ไม่ถือเป็นการจำเพาะ พฤติกรรมต่างๆที่ถูกกำหนดไว้ในอนุมาตรา (ข) ควรถูกพิจารณาข้อเท็จจริงที่สำคัญโดยเจาะจงหากเกิดขึ้นในบริเวณหนึ่งซึ่งเป็นที่รู้จักในเรื่องกิจกรรมการค้าประเวณี พฤติกรรมที่เกี่ยวข้องอื่นๆอาจถูกนำมาพิจารณาเพื่อตัดสินว่าบุคคลมีเจตนาที่เข้าข่ายหรือไม่ นอกจากนี้ ไม่มีพฤติกรรมใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างประกอบกันที่จะใช้ตัดสินเจตนาได้ด้วยตัวเอง เจตนาต้องถูกตัดสินบนพื้นฐานของการประเมินพฤติกรรมโดยเจาะจงเป็นรายกรณี

(ง) ไม่มีส่วนใดในมาตรานี้จะห้ามการฟ้องร้องผู้ต้องหาฐานฝ่าฝืนมาตรา 266 ซ หรือ 266 ฉ หรือฐานกระทำความผิดอื่น หรือฐานฝ่าฝืนมาตรานี้มาตราโดยประกอบกับมาตรา 266 ซ หรือ 266 ฉ หรือฐานกระทำความผิดอื่น

ตัวอย่างการบังคับใช้กฎหมาย Penal Code of California กับผู้กระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต เช่น

“เฟรเชียร์ ปาร์ค แคลิฟอร์เนีย – คุณแม่คนหนึ่งและลูกสาวถูกจับกุมข้อหาเสนอบริการทางเพศบนอินเทอร์เน็ต ปลัดสำนักงานนายอำเภอจับกุม นางแคทเธอรีย์ ซิลเวสต์ และลูกสาวของเธอ นางสาวซาราห์ ชันไชน์ ในเฟรเชียร์ ปาร์ค เมื่อปลายวันศุกร์ สตรีทั้งสองลงโฆษณาความต้องการสำหรับการนวดโดยแม่/ลูกสาว ให้แก่กลุ่มลูกค้าเป้าหมายบนเว็บไซต์ต่างๆ รวมถึง Craigslist และ backpage.com สตรีทั้งสองเสนอบริการทางเพศราคา 60 ดอลลาร์สหรัฐ เป็นของแถมสำหรับบริการนวดของพวกเธอ "ผมไม่เคยเห็นอะไรแบบนี้มาก่อน จนกระทั่งครั้งนี้ มีข้อเสนอของแถมให้เลือก ซึ่งโดยพื้นฐานแล้วคือคำมั่นที่จะทำให้ผู้รับของแถมยิ้ม แล้วรับการนวด และจากนั้นจึงยิ้มอีกครั้ง" จ่ามาร์ค บราวน์ สำนักงานนายอำเภอ เคิร์นเคาน์ตี กล่าว

เจ้าหน้าที่กล่าวว่า นางซิลเวสต์ และ นางสาวชันไชน์ ถูกจับกุมทั้งคู่ หลังจากพวกเธอถูกรายงานว่าได้เสนอที่จะให้บริการทางเพศแก่เจ้าหน้าที่นอกเครื่องแบบเพื่อแลกกับเงิน ก่อนหน้านั้น สตรีทั้งสองเคยลงโฆษณาล่าสุดเมื่อเช้าวันศุกร์นั้น เพียงไม่กี่ชั่วโมงก่อนการถูกเจ้าหน้าที่นอกเครื่องแบบจับกุมตัว "เมื่อปลัดสำนักงานนายอำเภอคนที่ปลอมตัวเดินเข้าไปในบ้าน พวกเธอก็นำเขาไปบริเวณห้องนอน ซึ่งมีชุดโต๊ะสำหรับนวด พวกเธอถอดเสื้อผ้าตัวเองออกทันทีและก็อยู่ในสภาพเปลือยเปล่าและในตอนนั้นเองพวกเธอก็ถูกจับกุมตัว" จ่าบราวน์กล่าว

เพื่อนบ้านให้ข่าวกับ ABC 23 หลังการถ่ายทำว่า ลูกค้าชายหลายรายจะเคาะประตูบ้านพวกเพื่อนบ้านทุกชั่วโมงเพื่อถามหาบริการนวดของ นางซิลเวสต์ และ นางสาวชันไชน์ บ้านของพวกเธอจะเข้าถึงได้เฉพาะทางถนนหน้าบ้าน การผ่านเข้าออกของลูกค้าทำให้เหล่าเพื่อนบ้านเป็นกังวลเกี่ยวกับความปลอดภัยสำหรับลูกๆ ของพวกเขาเอง นางสาวซิลเวสต์ อายุ 56 เป็นผู้ช่วยสอนที่โรงเรียนมัธยมต้น Rio Norte โรงเรียนแห่งหนึ่งในเครือข่ายของโรงเรียนมัธยม William S. Hart ใน

ซานตา คลาริต้า เธอกำลังอยู่ในช่วงพักงานแบบได้รับค่าจ้าง แต่จะไม่มีการตัดสินใจดำเนินมาตรการทางวินัยอื่นๆ จนกว่าบุคคลากรจะกลับจากปิดภาคฤดูใบไม้ร่วงในวันพุธนี้

นางซิลเวสต์ และ นางสาวซันไชน์ ถูกบันทึกจดชื่อและถูกปล่อยตัวหลังจากถูกทำบันทึกการจับกุมข้อหาหลอกลวงฐานการค้าประเวณีและเปิดโรงนวดโดยไม่มีใบอนุญาตพวกเธอมีนัดขึ้นศาลในเขตทาจพาร์ท วันที่ 19 ตุลาคม นี้”⁴⁵

3.3.2 ประเทศออสเตรเลีย⁴⁶

ประเทศออสเตรเลียเป็นประเทศหนึ่งที่มีการใช้อินเทอร์เน็ตมาก และมีเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่สำคัญหลายเครือข่าย เนื่องจากการบริการอินเทอร์เน็ตเกี่ยวข้องกับกฎหมายหลายฉบับ ดังนั้น กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริการอินเทอร์เน็ตจึงกระจายอยู่ตามกฎหมายต่างๆ เช่น กฎหมายลิขสิทธิ์ กฎหมายเกี่ยวกับการแข่งขันทางการค้า เป็นต้น แต่ที่สำคัญที่สุดจะถูกบัญญัติไว้ในกฎหมายโทรคมนาคมปี ค.ศ.1997 (Telecommunication Act 1997) ซึ่งนับว่าเป็นกฎหมายโทรคมนาคมที่มีการแก้ไขใหม่ที่ค่อนข้างจะมีเนื้อหาที่สมบูรณ์ที่สุดประเทศหนึ่ง ซึ่งจะมีการกำหนดมาตรฐานของโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ในการให้บริการกิจการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการโทรคมนาคม ซึ่งรวมถึงการให้บริการอินเทอร์เน็ตด้วย และมีการกำหนดถึงการปฏิบัติต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพาณิชย์ อย่างไรก็ดี การควบคุมเนื้อหา (Content) ของอินเทอร์เน็ตจะถูกบัญญัติแยกไว้ต่างหากในกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการวิทยุ โทรทัศน์ (Broadcasting Services Act)

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการบริการอินเทอร์เน็ตของประเทศออสเตรเลียจะเน้นถึงการมีองค์กรในการควบคุมตนเอง (Self Regulatory Body) เพราะเห็นว่าจะจะเป็นวิถีทางที่ดีที่สุดที่จะลดความขัดแย้งระหว่างรัฐกับผู้ใช้อินเทอร์เน็ต และเนื่องจากลักษณะของอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่ไม่เหมือนสื่ออื่นๆ ซึ่งในอดีตที่รัฐสามารถควบคุมได้ง่ายแต่อินเทอร์เน็ตนั้นยากแก่การควบคุมเพราะ

⁴⁵ www.the-signal.com/archives/18586/

⁴⁶ บุญญรัตน์ โชคบัณฑิตาลชัย, กฎหมายสื่อสารมวลชน : การควบคุมการเสนอข่าวสาร (กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2543), หน้า 123-124.

ข้อมูลเดินทางได้เร็ว ดังนั้น วิธีเดียวที่จะให้มีการควบคุมที่เหมาะสมก็คือ การให้สังคมอินเทอร์เน็ตมีความรับผิดชอบต่อสังคม รู้จักควบคุมกันเอง ซึ่งลดปัญหาการเผชิญหน้าระหว่างแนวคิดเสรีภาพกับการควบคุม

กฎหมายออสเตรเลียจะมีการแบ่งประเภทของผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตดังนี้

- 1) Carriers คือบุคคลผู้เป็นเจ้าของเครือข่ายต่างๆ (Network Units) ซึ่งก็หมายถึง ผู้ที่เป็นเจ้าของสิ่งที่เป็นโครงสร้างพื้นฐาน (Infrastructure) ของระบบโทรคมนาคมต่างๆ
- 2) Carriage Service Providers คือผู้ให้บริการต่างๆ ตามที่กฎหมายกำหนดไว้โดยใช้เครือข่าย (Network Units)
- 3) Content Service Providers คือผู้ให้บริการข้อมูลเนื้อหาต่างๆ รวมถึงสิ่งบันเทิงต่างๆ ด้วย ซึ่งผู้ให้บริการเนื้อหาผ่านทางอินเทอร์เน็ต หรือเจ้าของ Website ต่างๆ ก็จะถูกจัดอันนี้

หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบในเรื่องของการสื่อสาร คือ Australian Communication Authority (ACA) ซึ่งจะเป็นผู้ดูแลให้การสื่อสารต่างๆ เป็นไปด้วยความเรียบร้อยและได้มาตรฐานตามที่กฎหมายกำหนด นอกจากนี้ก็ยังมีหน่วยงานของภาคเอกชนที่ให้ควบคุมกันเอง (Self Regulatory Body) คือ Australian Communication Industry Forum (ACIF) ซึ่งจะมีหน้าที่กำหนดมาตรฐานและจริยธรรมต่างๆ ในการประกอบกิจการโทรคมนาคมมาตรฐานของระบบโครงสร้างพื้นฐาน การคุ้มครองผู้บริโภค ฯลฯ โดยจะต้องทำเป็น Code and Standards ในเรื่องของการควบคุมเนื้อหาของอินเทอร์เน็ตนั้นยังแยกการควบคุมอยู่ในกฎหมายเกี่ยวกับกิจการวิทยุและโทรทัศน์ (Broadcasting Services Act) โดยจะมีหน่วยงานที่รับผิดชอบคือ Australian Broadcasting Authority (ABA)

การควบคุมเนื้อหา (Content) ของอินเทอร์เน็ตนั้น เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2542 รัฐสภาออสเตรเลีย ได้ออกกฎหมายที่เกี่ยวกับการควบคุมเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ต เรียกว่า Online Bill 1999 โดยได้นำมาแก้ไขไว้เป็นส่วนหนึ่งของ Broadcasting Service Act 1992 กฎหมาย

ดังกล่าวกำหนดให้ผู้ให้บริการเนื้อหาต่างๆ ผ่านอินเทอร์เน็ต (Internet Content Providers) จัดทำ Industry Code มอบให้กับ Australian Broadcasting Authority (ABA) เพื่อกำหนดมาตรฐาน และจรรยาบรรณในการให้บริการ โดยกฎหมายฉบับนี้มีผลใช้บังคับในวันที่ 1 มกราคม 2543

มาตรฐานและจรรยาบรรณที่กำหนดไว้ใน Industry Code ประกอบด้วยสิ่งต่างๆ ดังนี้

- 1) กำหนดขั้นตอน หรือ กระบวนการต่างๆ ที่จะเป็นตัวกำกับการให้เห็นว่า การให้เด็กเป็นสมาชิกในการใช้อินเทอร์เน็ตได้รับความยินยอมจากบิดามารดา หรือผู้ปกครองแล้ว
- 2) กำหนดการแจ้งให้บิดามารดา หรือผู้ปกครอง ทราบถึงรายละเอียดต่างๆ ในการดูแลและควบคุมการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็ก รวมทั้งช่วยเหลือผู้ปกครองในการติดต่อกับใช้อินเทอร์เน็ตของเด็ก
- 3) กำหนดการแจ้งให้ผู้ผลิต หรือผู้ส่งเนื้อหาต่างๆ ผ่านอินเทอร์เน็ตทราบถึงความรับผิดชอบตามกฎหมายที่จะเกิดจากการส่งข้อความที่ไม่เหมาะสมเกิดขึ้น
- 4) กำหนดการแจ้งให้ลูกค้าทราบถึงสิทธิในการร้องเรียน รวมทั้งขั้นตอนและสถานที่ที่จะทำการร้องเรียนกรณีมีข้อความที่ไม่เหมาะสมเกิดขึ้น
- 5) กำหนดการแจ้งให้ลูกค้าทราบถึงโปรแกรมซอฟต์แวร์ต่างๆ ที่จะเป็นตัวช่วยกำกับการกรองข้อมูลที่ไม่เหมาะสม เช่น NET Nanny, Cyber Patrol และ Safe Serve เป็นต้น
- 6) กำหนดถึงการสนับสนุนให้มีการพัฒนาการใช้เทคนิคต่างๆ เพื่อกำกับการกรองข้อมูลที่ไม่เหมาะสม
- 7) กำหนดถึงการสนับสนุนให้มีความร่วมมือระหว่างผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตด้วยกันเอง ช่วยกันสอดส่องดูแล ถ้าเห็นว่าเนื้อหาบนอินเทอร์เน็ตของผู้ใดมีข้อความที่ผิดกฎหมายอยู่ ให้รีบแจ้งให้ทราบในระหว่างผู้ประกอบการด้วยกันเอง

ทั้งนี้ หากผู้ให้บริการอินเทอร์เน็ตไม่ปฏิบัติตามมาตรการดังกล่าวจะมีโทษปรับ
ประมาณไม่เกินวันละ 27,500 เหรียญต่อวัน

ดังนั้น กฎหมายของประเทศออสเตรเลียเน้นให้ผู้ประกอบกิจการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับ
อินเทอร์เน็ตจัดทำมาตรฐานและจรรยาบรรณต่างๆ ในการประกอบกิจการขึ้นมาเองแต่จะต้อง
ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดที่ ABA ซึ่งถือว่าเป็นหน่วยงานของรัฐต้องการ และผู้ประกอบการผู้ใดไม่
ทำตามมาตรฐานดังกล่าว ก็จะมีโทษตามกฎหมาย

3.3.4 ประเทศสิงคโปร์

ประเทศสิงคโปร์มีความก้าวหน้าทางด้านอินเทอร์เน็ตเหนือกว่าหลายๆ ประเทศ
เนื่องจาก มีโครงสร้างด้านระบบสื่อสารโทรคมนาคมที่ค่อนข้างสมบูรณ์ จากการสำรวจปรากฏ
ว่าเป็นประเทศที่มีจำนวนกลุ่มของผู้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นผ่านอินเทอร์เน็ตใหญ่ที่สุดและใช้
อีเมลมากกว่าประเทศใดๆ ในแถบเอเชียและมีกฎหมายในการควบคุมข่าวสารผ่านเครือข่าย
อินเทอร์เน็ตด้วย อย่างไรก็ตามสิงคโปร์นั้นแม้จะมีความทันสมัย แต่ก็ปกครองภายใต้กฎที่เข้มงวด
จากภาครัฐอย่างมากในกรณีอินเทอร์เน็ตก็เช่นกัน รัฐบาลได้พยายามเข้ามาควบคุมการใช้
อย่างใกล้ชิด โดยเฉพาะการเข้มงวดกับข้อมูลที่มีเนื้อหาลามกขัดต่อศีลธรรม รวมทั้งการเผยแพร่สื่อ
ลามกด้วย ซึ่งรัฐบาลสิงคโปร์จะคอยตรวจสอบค้นหาความเคลื่อนไหวต่างๆ ในบริการของเอกชนอยู่
เสมอ โดยได้มีการประกาศใช้กฎหมายวิธีปฏิบัติทางอินเทอร์เน็ต (Internet Code of Practice) ซึ่ง
ออกตามอำนาจของพระราชบัญญัติควบคุมการแพร่ภาพและเสียงของสิงคโปร์ (The Singapore
Broadcasting Authority Act, Chapter 297) และให้มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2540
โดยมอบอำนาจให้ Singapore Broadcasting Authority (SBA) เป็นหน่วยงานควบคุมไม่ให้มีการ
ใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตขัดแย้งต่อผลประโยชน์และความสงบเรียบร้อยและศีลธรรมอันดีของสังคม

กฎหมาย Internet Code of Practice ฉบับนี้ ได้กำหนดให้ผู้ให้บริการทางอินเทอร์เน็ต
(Internet Service Providers and Internet Content Providers) อาทิ ไซเบอร์คาเฟ่จะต้องมา
ลงทะเบียนเพื่อรับใบอนุญาตในการให้บริการจาก SBA นอกจากนี้องค์กรต่างๆ ที่จะนำข้อมูลเข้า
ไปเผยแพร่ใน WWW. ก็จะต้องมาลงทะเบียน รวมทั้งบรรดาสื่อสิ่งพิมพ์ทั้งหลายที่จะให้บริการ
ข้อมูลแบบออนไลน์ทั้งหมดก็ต้องลงทะเบียนด้วยเช่นกัน โดยในกรณีที่ SBA เห็นว่า ข้อมูลใดไม่

เหมาะสมที่จะเผยแพร่ออกไปก็อาจจะขอให้ผู้ให้บริการนำข้อมูลนั้นออกจากเว็บไซต์ดังกล่าว หากผู้ให้บริการรายใดหลบเลี่ยงไม่ปฏิบัติตามระเบียบนี้จะต้องเสียค่าปรับ หรืออาจจะถูกถอนใบอนุญาตได้

ตามกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดข้อมูลที่ถูกห้ามเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ต คือ ข้อมูลที่ขัดแย้งต่อผลประโยชน์โดยส่วนรวมของสังคม ศีลธรรมจรรยาของสังคม ความสงบเรียบร้อยของสังคม หรือที่ถูกห้ามโดยกฎหมายอื่น และในการที่จะคำนึงว่าข้อมูลใดคือ ข้อมูลที่ถูกห้ามไม่ให้เผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตนั้น ตามกฎหมายฉบับนี้ให้คำนึงถึงปัจจัยดังนี้

- 1) ข้อมูลดังกล่าว แสดงภาพเปลือย หรือมีลักษณะเป็นอวัยวะเพศหรือไม่
- 2) ข้อมูลดังกล่าว สนับสนุนความรุนแรงในทางเพศ หรือกิจกรรมทางเพศที่เกี่ยวกับการบังคับ หรือความไม่ยินยอมหรือไม่
- 3) ข้อมูลดังกล่าว แสดงให้เห็นบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ที่มีกิจกรรมทางเพศที่ชัดเจนหรือไม่
- 4) ข้อมูลดังกล่าว แสดงให้เห็นบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 16 ปี มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศ ถูกข่มขู่ หรือบังคับในกิจกรรมทางเพศหรือไม่
- 5) ข้อมูลดังกล่าว แสดงให้เห็นกลุ่มรักร่วมเพศ หรือเลสเบี้ยน หรือไม่ หรือมีการสนับสนุนความสัมพันธ์ทางเพศที่ต้องห้าม ระหว่างญาติสนิท เช่น พ่อกับลูก หรือไม่
- 6) ข้อมูลดังกล่าว มีการแสดงให้เห็นถึงความรุนแรง หรือความโหดร้ายอย่างชัดเจนหรือไม่
- 7) ข้อมูลดังกล่าว สนับสนุนความเกลียดชังทาง ชุมชน เชื้อชาติ ศาสนา หรือไม่

และหากผู้ให้บริการทางอินเทอร์เน็ตไม่แน่ใจว่าข้อมูลของตนอยู่ในข่ายข้อมูลที่ถูกห้ามเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตหรือไม่ สามารถทำการสอบถามหรือปรึกษากับคณะกรรมการ SBA ก่อนได้⁴⁷

บทที่ 4

วิเคราะห์การบังคับใช้มาตรการทางกฎหมาย เกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตในปัจจุบัน

การป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตให้มีประสิทธิภาพนั้น จำเป็นต้องอาศัยมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีในปัจจุบัน เนื่องจากทุกวันนี้ อินเทอร์เน็ตได้ก้าวเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของคนแทบทุกคนทั้งในการทำงาน การศึกษาเล่าเรียน การพักผ่อนหย่อนใจ การซื้อ-ขาย ของออนไลน์ ฯลฯ ตลอดจนอาจก่อให้เกิดรูปแบบการกระทำความผิดใหม่ๆ อย่างเช่นการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต เป็นต้น ซึ่งตัวบทกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันยังไม่สามารถนำมาบังคับใช้ได้มีประสิทธิภาพ ส่งผลให้ปัญหาต่างๆที่เกิดจากการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตยังไม่ได้รับการแก้ไข และควบคุมดูแลอย่างที่ควรจะเป็นดังนั้น ในอนาคตจึงจำเป็นต้องมีแก้ไขมาตรการทางกฎหมายเพื่อให้ครอบคลุมและเท่าทันความก้าวหน้าของเทคโนโลยีที่นับวันจะยิ่งพัฒนาขึ้นไปเรื่อยๆ

ในส่วนของบทนี้ ผู้เขียนจะได้วิเคราะห์ถึงปัญหาในด้านต่างๆของมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับควบคุมดูแลปัญหาเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตในปัจจุบัน ตลอดจนแนวทางในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยสามารถแบ่งการวิเคราะห์ได้ตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

⁴⁷ The Singapore Broadcasting Authority Act (Chapter 297)[Online], Available URL:<http://www.sba.gov.sg/work/sba/internet.nsf/pages/code>, Internet Code of Practice, 8 October 2001.

4.1 ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 กับการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 เป็นกฎหมายฉบับล่าสุดที่ได้มีการบัญญัติออกมาเพื่อบังคับใช้ในการกำกับดูแลการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ ซึ่งผู้กระทำความผิดมีการใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดดังกล่าว แต่เนื่องจากเทคโนโลยีในปัจจุบันมีความก้าวหน้าและพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ทำให้พระราชบัญญัตินี้ไม่สามารถนำมาใช้ในการกำกับดูแล และควบคุมการกระทำความผิดที่เกิดจากการใช้คอมพิวเตอร์ในทางที่ไม่เหมาะสมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น หากได้มีการปรับปรุงและแก้ไขพระราชบัญญัตินี้ให้สอดคล้องและเท่าทันกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีในปัจจุบัน พระราชบัญญัตินี้ก็จะสามารถนำมาใช้ในการกำกับดูแล และควบคุมการกระทำความผิดที่เกิดจากการใช้คอมพิวเตอร์ในทางที่ไม่เหมาะสมได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งผู้เขียนจะได้วิเคราะห์และอธิบาย ดังต่อไปนี้

4.1.1 ปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติในส่วนที่เป็นฐานความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี

4.1.1.1 สภาพปัญหา

ในปัจจุบัน เราจะเห็นได้ชัดว่าไม่ว่าองค์กรไหน หน่วยงานไหน หรือแม้กระทั่งบ้านเรือนที่อยู่อาศัยที่แม้ว่าจะใหญ่โต หรือเล็กเพียงใด เรามักจะพบว่าคอมพิวเตอร์เป็นอุปกรณ์ที่แทบทุกหลังคาจะต้องมีอย่างน้อยหนึ่งเครื่อง ไม่ว่าจะไว้เพื่อใช้ทำงาน ใช้หาข้อมูลเพื่อการศึกษา หาความรู้ ใช้เพื่อพักผ่อนหย่อนใจ หรือแม้กระทั่งใช้เพื่อหาเพื่อนใหม่ บางคนหวังว่าจะพบคู่ชีวิตจากการใช้คอมพิวเตอร์ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยผ่านการพบปะสังสรรค์บนสังคมออนไลน์ หรือที่เรียกกันว่า Social Network

ดังนั้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกเลยที่อาชญากรรมสมัยใหม่ จะหันมาใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด ไม่ว่าจะเพื่อหาประโยชน์ส่วนตัวโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือมุ่งหวังที่จะทำลายบุคคลอื่นโดยใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือ

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ฉบับนี้จึงได้มีขึ้นเพื่อควบคุมการใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตอย่างไม่เหมาะสม โดยบุคคลที่ไม่มุ่งหวังจะเป็นคนดีของสังคมปกติ จากการศึกษาพระราชบัญญัติฉบับนี้ ผู้เขียนพบว่ากฎหมายฉบับนี้ได้มีการแบ่งการกระทำความผิดที่ถือว่าเป็นฐานความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้ 12 ฐานความผิดด้วยกัน ได้แก่

4.1.1.1.1 ความผิดฐานเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงโดยเฉพาะ และมาตรการนั้นมิได้มีไว้สำหรับตน (มาตรา 5)

4.1.1.1.2 ความผิดฐานล่วงรู้มาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะ ถ้านำมาตรการดังกล่าวไปเปิดเผยโดยประการที่น่าจะเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น (มาตรา 6)

4.1.1.1.3 ความผิดฐานเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีมาตรการป้องกันการเข้าถึงโดยเฉพาะและมาตรการนั้นมิได้มีไว้สำหรับตน (มาตรา 7)

4.1.1.1.4 ความผิดฐานกระทำด้วยประการใดด้วยวิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์เพื่อดักรับไว้ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นที่อยู่ระหว่างการส่งในระบบคอมพิวเตอร์ และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้น มิได้มีไว้เพื่อประโยชน์สาธารณะหรือเพื่อให้บุคคลทั่วไปใช้ประโยชน์ได้ (มาตรา 8)

4.1.1.1.5 ความผิดฐานทำให้เสียหาย ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่น โดยมิชอบ (มาตรา 9)

4.1.1.1.6 ความผิดฐานกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการทำให้การทำงานของระบบคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นถูกระงับ ชะลอ ชัดขวาง หรือรบกวนจนไม่สามารถทำงานตามปกติได้ (มาตรา 10)

4.1.1.1.7 ความผิดฐานส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์รับกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์
ของบุคคลอื่นโดยปกติสุข ตามมาตรา 11

4.1.1.1.8 ความผิดฐานกระทำความผิดตามมาตรา 9 และมาตรา 10 ที่ก่อให้เกิด
ความเสียหายแก่ประชาชน หรือการรักษาความมั่นคงของประเทศ ตามมาตรา 12 ซึ่งถือเป็นเหตุ
เพิ่มโทษของมาตรา 9 และมาตรา 10

4.1.1.1.9 ความผิดฐานจำหน่ายหรือเผยแพร่ชุดคำสั่งที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้เป็น
เครื่องมือ ในการกระทำความผิดตามฐานความผิดดังกล่าวมาแล้วข้างต้น (มาตรา 13)

4.1.1.1.10 ความผิดฐานกระทำด้วยประการใด ๆ ดังต่อไปนี้ (มาตรา 14)

นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์เพื่อให้ผู้อื่นเชื่อว่า
ข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นเป็นของบุคคลที่สามหรือจัดทำโดยบุคคลที่สาม โดยประการที่น่าจะทำให้
บุคคลที่สามนั้นหรือประชาชนเสียหาย

นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ

นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ อันเป็นความผิด
เกี่ยวกับความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรตามประมวลกฎหมายอาญา และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้น
ประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้

นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอัน
ลามก และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้

เผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยรู้อยู่แล้วว่าเป็น

ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ตาม (1) (2) (3) หรือ (4)

4.1.1.1.11 ความผิดฐานนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่
ปรากฏเป็นภาพของผู้อื่น และภาพนั้นเป็นภาพที่เกิดจากการสร้างขึ้น ตัดต่อ เดิมหรือดัดแปลงด้วย
วิธีการทางอิเล็กทรอนิกส์หรือวิธีการอื่นใด ทั้งนี้ โดยประการที่น่าจะทำให้ผู้อื่นนั้นเสียชื่อเสียง ถูกดู
หมิ่น ถูกเกลียดชัง หรือได้รับความอับอาย (มาตรา 15)

4.1.1.1.12 ความผิดฐานตกแต่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นภาพของบุคคล ตาม มาตรา 16

จากการศึกษาฐานความผิดทั้ง 12 ฐานที่ได้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ผู้เขียนเห็นว่า ฐานความผิดต่างๆ ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ ส่วนใหญ่เป็นฐานความผิดที่ได้กระทำโดยใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือ และเป็นการกระทำความผิดทางเทคนิคต่อข้อมูล คอมพิวเตอร์ หรือระบบคอมพิวเตอร์ด้วยตนเอง เท่านั้น เช่น การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ (มาตรา 5), การเปิดเผยมาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ที่ผู้อื่นจัดทำขึ้นเป็นการเฉพาะโดยมิชอบ (มาตรา 6) หรือ การดักจับข้อมูลคอมพิวเตอร์ของผู้อื่นโดยมิชอบ (มาตรา 8) เป็นต้น

มีเพียงมาตรา 14 และ 16 เท่านั้น ที่บัญญัติฐานความผิดเกี่ยวกับการกระทำความผิดที่กระทบต่อตัวบุคคล ไม่ใช่ระบบคอมพิวเตอร์ เช่น ดูหมิ่น หมิ่นประมาทหรือเผยแพร่ภาพลามก ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นต้น แต่มีการกระทำความผิดอย่างหนึ่งในปัจจุบันนั้น มีให้เห็นกันอย่างมากมายบนอินเทอร์เน็ต แต่กลับมิได้มีการบัญญัติไว้ให้เป็นหนึ่งในฐานความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้แก่ ความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต ทั้งๆ ที่การค้าประเวณีนั้น กฎหมายไทยถือเป็นความผิดเด็ดขาดที่ไม่มีการอนุโลมให้อนุญาตสามารถกระทำได้ในบางกรณีอย่างที่ในหลายๆ ประเทศใช้บังคับกันอยู่ เช่น ประเทศสหรัฐอเมริกา ในบางรัฐอย่างเช่นที่รัฐฟลอริดา การค้าประเวณีถือเป็นเรื่องถูกกฎหมาย กลับกันกับรัฐแคลิฟอร์เนีย ที่การค้าประเวณีถือว่ามีผิดกฎหมายโดยสิ้นเชิง เป็นต้น

แม้ว่าประเทศไทยจะมีพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ที่ถือว่าเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับโดยตรงกับเรื่องความผิดฐานการค้าประเวณีก็ตาม แต่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 นั้น ก็ไม่สามารถที่จะใช้บังคับกับกรณีการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งจะได้กล่าวต่อไปในหัวข้อ 4.3 ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ต่อการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

การกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น เมื่อพิจารณาถึงวิธีการกระทำความผิดแล้ว ย่อมเห็นได้ชัดว่า การกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบน

อินเทอร์เน็ตนั้น ต้องมีการใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด ซึ่งโดยทั่วไปการพิจารณาว่าจะนำกฎหมายฉบับใดมาปรับใช้กับกรณีการกระทำความผิดใดๆ ที่เกิดขึ้นนั้น ย่อมต้องพิจารณาถึงฐานความผิดที่กฎหมายฉบับนั้นๆ กำหนดไว้ ซึ่งตามความเข้าใจโดยทั่วไป เมื่อมีการใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดนั้น ย่อมเป็นที่เข้าใจว่าก็ต้องนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาใช้บังคับ เพราะเป็นกฎหมายที่ใช้ควบคุมกำกับดูแล การกระทำความผิดที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด

แต่เมื่อพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มิได้มีการบัญญัติความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตไว้ให้เป็นหนึ่งในฐานความผิดแล้วนั้น ย่อมไม่สามารถนำพระราชบัญญัติฉบับนี้มาบังคับใช้กับการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้ ดังนั้น มาตรการพิเศษต่างๆ ที่ได้มีการบัญญัติเอาไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ ย่อมไม่สามารถนำมาปรับใช้ด้วยเช่นกัน ซึ่งมาตรการพิเศษต่างๆ เหล่านี้ได้มีการบัญญัติไว้เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้มีเครื่องมือพิเศษในการต่อกรกับเหล่าอาชญากรไซเบอร์ทั้งหลาย ได้แก่

ก. กำหนดให้มีพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหลักตามมาตรา 18⁴⁸ แบ่งเป็น

⁴⁸ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 18 บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับมาตรา 19 เพื่อประโยชน์ในการสืบสวนและสอบสวนในกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่ามีการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ เฉพาะที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการใช้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิด และหาตัวผู้กระทำความผิด

(1) มีหนังสือสอบถามหรือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้มาเพื่อ ให้ถ้อยคำ ส่งคำชี้แจงเป็นหนังสือ หรือส่งเอกสาร ข้อมูล หรือหลักฐานอื่นใดที่อยู่ในรูปแบบที่สามารถเข้าใจได้

(2) เรียกข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์จากผู้ให้บริการเกี่ยวกับการติดต่อสื่อสารผ่านระบบคอมพิวเตอร์หรือจากบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง

(1) กรณีที่ไม่ต้องขออนุญาตจากศาลก่อน ได้แก่ มีหนังสือสอบถามหรือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาเพื่อให้ถ้อยคำ, เรียกข้อมูลจรรยาบรรณทางคอมพิวเตอร์จากผู้ให้บริการ, สั่งให้ผู้ให้บริการส่งมอบข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้บริการที่ต้องเก็บ หรือที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมของผู้ให้บริการให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ (มาตรา 18 (1) – (3))

(2) กรณีที่ต้องขออนุญาตจากศาลก่อน ได้แก่ ทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจรรยาบรรณทางคอมพิวเตอร์, สั่งให้บุคคลซึ่งครอบครองหรือควบคุมข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ ส่งมอบข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ดังกล่าวให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่, ตรวจสอบหรือเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจรรยาบรรณทางคอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ของบุคคลใด, ถอดรหัสลับของข้อมูล

(3) สั่งให้ผู้ให้บริการส่งมอบข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้บริการที่ต้องเก็บตามมาตรา 26 หรือที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมของผู้ให้บริการให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่

(4) ทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจรรยาบรรณทางคอมพิวเตอร์ จากระบบคอมพิวเตอร์ที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีที่ระบบคอมพิวเตอร์นั้นยังมีได้อยู่ในความครอบครองของพนักงานเจ้าหน้าที่

(5) สั่งให้บุคคลซึ่งครอบครองหรือควบคุมข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ ส่งมอบข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ดังกล่าวให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่

(6) ตรวจสอบหรือเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจรรยาบรรณทางคอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ของบุคคลใด อันเป็นหลักฐานหรืออาจใช้เป็นหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิด หรือเพื่อสืบสวนหาตัวผู้กระทำความผิดและสั่งให้บุคคลนั้นส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ข้อมูลจรรยาบรรณทางคอมพิวเตอร์ ที่เกี่ยวข้องเท่าที่จำเป็นให้ด้วยก็ได้

(7) ถอดรหัสลับของข้อมูลคอมพิวเตอร์ของบุคคลใด หรือสั่งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องกับการเข้ารหัสลับของข้อมูลคอมพิวเตอร์ ทำการถอดรหัสลับ หรือให้ความร่วมมือกับพนักงานเจ้าหน้าที่ในการถอดรหัสลับดังกล่าว

(8) ยึดหรืออายัดระบบคอมพิวเตอร์เท่าที่จำเป็นเฉพาะเพื่อประโยชน์ในการทราบรายละเอียดแห่งความผิดและผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้”

คอมพิวเตอร์ของบุคคลใด, ยึดหรืออายัดระบบคอมพิวเตอร์ (มาตรา 18 (4) –(8)) ซึ่งมาตรการพิเศษต่างๆ ในกรณีที่ต้องมีการขออนุญาตจากศาลก่อนนั้น แม้การดำเนินการของพนักงานสอบสวนดูเหมือนจะไม่ต่างไปจากขั้นตอนปกติ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาก็ตาม แต่ตามสถิติที่เว็บไซต์ประชาไทยได้รวบรวมมานั้น กรณีที่ต้องมีการขออนุญาตจากศาลก่อนตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยมากศาลจะใช้เวลารวดเร็วในการพิจารณาคำร้องวันต่อวัน ก่อนสั่งปิดกั้นการเข้าถึงเว็บไซต์ จากคำสั่งศาล 117 ฉบับ มีถึง 104 ฉบับที่ศาลมีคำสั่งในวันเดียวกับวันที่มีการยื่นคำขอ ซึ่งมีผลปิดกั้นเว็บไซต์ทั้งหมด 71,765 ยูอาร์แอล เฉลี่ยแล้วเท่ากับสั่งปิดกั้นวันละ 690 ยูอาร์แอล นอกจากนี้ยังพบว่า จำนวนเว็บไซต์ที่ถูกสั่งปิดกั้นจะเพิ่มขึ้นแบบทวีคูณในช่วงที่มีการชุมนุม เรียกร้องทางการเมือง⁴⁹

ข. กำหนดให้มีการใช้มาตรการพิเศษ เพื่อประโยชน์ในการสืบสวนและสอบสวนได้กำหนดให้เพิ่มมาตรการเหล่านั้นนอกเหนือจากที่บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา คือ

(1) การปิดกั้น (Block) เว็บไซต์ (มาตรา 20) เป็นกรณีที่ให้ศาลมีอำนาจมีคำสั่งระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือภาษาสามัญคือการบล็อกไม่ให้ระบบคอมพิวเตอร์เผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นความผิดดังกล่าวในระบบคอมพิวเตอร์อีกต่อไป การที่ศาลจะใช้อำนาจตามข้อนี้ต้องเป็นเรื่องที่พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการโดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีก่อนแล้วจึงยื่นคำร้องพร้อมแสดงพยานหลักฐานต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้น ศาลที่มีเขตอำนาจในคดีความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ที่มีการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเข้าองค์ประกอบตามมาตรา 20

(2) การห้ามจำหน่ายหรือเผยแพร่ชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์ (มาตรา 21) มาตรการนี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อขอให้มีคำสั่งห้ามจำหน่าย หรือเผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่มีชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์ ศาลที่มีเขตอำนาจตามมาตรานี้น่าจะหมายถึง ศาลที่มีอำนาจพิจารณาคดีอาญาที่เจ้าของหรือผู้ครอบครองข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นอยู่ในเขตอำนาจ

⁴⁹ <http://www.prachatai.com/journal/2010/12/32238>

(3) กำหนดให้รับฟังพยานหลักฐานอิเล็กทรอนิกส์ได้ (มาตรา 25⁵⁰) หลักการที่สำคัญของมาตรานี้ คือ ข้อมูล ข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์นั้นจะต้องเป็นข้อมูลที่พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้มาโดยอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 18 ประกอบมาตรา 19 หากไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องก็ไม่สามารถอ้างและรับฟังเป็นพยานหลักฐานได้ อย่างไรก็ตามบทบัญญัตินี้เป็นการควบคุมการได้มาซึ่งพยานหลักฐานของพนักงานเจ้าหน้าที่เท่านั้น จำเลยจึงอาจอ้างพยานหลักฐานที่เป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์นำสืบต่อผู้ได้โดยไม่อยู่ในบังคับของมาตรา 25 แต่พยานหลักฐานของจำเลยที่เป็นข้อมูลคอมพิวเตอร์ก็ยังคงอยู่ในบังคับของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 อยู่ดี

(4) การให้ผู้ให้บริการมีหน้าที่ในการเก็บข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ (มาตรา 26⁵¹) มาตรานี้กำหนดหน้าที่และความรับผิดชอบ กล่าวคือผู้ให้บริการมีหน้าที่ต้องเก็บรักษาข้อมูล 2 ประการ คือ

⁵⁰ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 25 บัญญัติว่า “ข้อมูล ข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้มาตามพระราชบัญญัตินี้ ให้อ้างและรับฟังเป็นพยานหลักฐานตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาหรือกฎหมายอื่นอันว่าด้วยการสืบพยานได้ แต่ต้องเป็นชนิดที่มีได้เกิดขึ้นจากการจงใจมีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่น”

⁵¹ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 มาตรา 26 บัญญัติว่า “ผู้ให้บริการต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ แต่ในกรณีจำเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่จะสั่งให้ผู้ให้บริการผู้ใดเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้เกินเก้าสิบวันแต่ไม่เกินหนึ่งปีเป็นกรณีพิเศษเฉพาะรายและเฉพาะคราวก็ได้

ผู้ให้บริการจะต้องเก็บรักษาข้อมูลของผู้ใช้บริการเท่าที่จำเป็นเพื่อให้สามารถระบุตัวผู้ให้บริการนับตั้งแต่เริ่มใช้บริการและต้องเก็บรักษาไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับตั้งแต่การใช้บริการสิ้นสุดลง

1. ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ โดยผู้ให้บริการจะต้องเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้ไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อมูลนั้นเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์แต่อาจขยายออกไปได้กรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่สั่งให้เก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้เกินเก้าสิบวันแต่ไม่เกินหนึ่งปีเป็นกรณีพิเศษเฉพาะรายและเฉพาะคราวก็ได้

2. ข้อมูลผู้ใช้บริการ หมายถึง ข้อมูลที่บันทึกถึงตัวตนของบุคคลในการเข้าใช้บริการทางเครือข่ายของผู้ให้บริการ ไม่ว่าจะเป็นชื่อ สกุล รหัสเลขประจำตัว user name หรือ pin code ใดๆ ผู้ให้บริการมีหน้าที่เก็บรักษาข้อมูลของผู้ใช้บริการนับตั้งแต่เริ่มใช้บริการและต้องเก็บรักษาไว้เป็นเวลาไม่น้อยกว่าเก้าสิบวันนับตั้งแต่การให้บริการสิ้นสุดลง ผู้ให้บริการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 26 คือไม่เก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หรือข้อมูลผู้ใช้บริการจะต้องระวางโทษตามวรรคสี่ คือปรับไม่เกินห้าแสนบาท

จากมาตรการต่างๆ ที่กล่าวมา จะเห็นได้ชัดว่า หากความผิดฐานการค้าประเวณี ถูกบัญญัติให้เป็นหนึ่งในฐานความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 นั้น การป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตย่อมเป็นไปได้โดยมีประสิทธิภาพ ดังจะเห็นได้ว่าในปัจจุบัน การกำกับควบคุมดูแล และปราบปรามการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องใช้เวลานานมากกว่าจะสามารถดำเนินการจับกุมตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้ เช่น ตามกรณีที่เป็นข่าวใหญ่ไปเมื่อไม่นานมานี้ เกี่ยวกับการจับกุมเจ้าของเว็บไซต์ www.siamside.com , www.sidelinethai.com และ www.sidlinehot.com ที่กว่าพนักงานเจ้าหน้าที่จะดำเนินการจับกุมผู้กระทำความผิดได้นั้น เว็บไซต์แห่งนี้ก็ได้มีการดำเนินการกิจการมากกว่า 2 ปี แล้ว โดยการให้มีการสมัครสมาชิก และจ่ายค่าสมาชิกเป็นรายเดือน แล้วสมาชิกจึงสามารถนัดพบกับหญิงสาวเพื่อมีเพศสัมพันธ์กันไป เป็นต้น

ความในวรรคหนึ่งจะใช้กับผู้ให้บริการประเภทใด อย่างไร และเมื่อใด ให้เป็นไปตามที่รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ผู้ให้บริการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรานี้ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินห้าแสนบาท”

จากกรณีตามข่าวดังกล่าว หากตัวผู้กระทำความผิดเป็นผู้ที่มีความชำนาญในการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ซึ่งส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดจะเป็นเช่นนั้น การดำเนินการสืบสวนและสอบสวนของพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเวลานานๆ โดยไม่ให้ผู้กระทำความผิดไหวตัวทันนั้น ย่อมเป็นไปได้ยาก เพราะส่วนใหญ่ผู้กระทำความผิดมักจะรู้ตัว หรือไหวตัวทัน ก่อนที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะดำเนินการเข้าจับกุมเสมอ ดังจะเห็นได้จากจำนวนการจับกุมที่เป็นข่าว กับจำนวนการคำประเวณีบนอินเทอร์เน็ตอย่างโจ่งแจ้งที่ยังคงมีให้เห็นกันอย่างมากมายในปัจจุบัน เช่น www.mahagig.com (มาหากิ๊ก ดอทคอม), www.siamplayboy.net, www.108get.com เป็นต้น

ซึ่ง การนำมาตรการพิเศษ เช่น มีหนังสือสอบถามหรือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมา เพื่อให้ถ้อยคำ, เรียกข้อมูลจรรยาบรรณทางคอมพิวเตอร์จากผู้ให้บริการ, สั่งให้ผู้ให้บริการส่งมอบข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้บริการที่ต้องเก็บ หรือที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมของผู้ให้บริการให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ โดยไม่ต้องอนุญาตจากศาลก่อน หรือ การปิดกั้น (Block) เว็บไซต์ โดยให้ศาลมีอำนาจมีคำสั่งระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือภาษาสามัญคือ การบล็อกไม่ให้ระบบคอมพิวเตอร์เผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่เป็นความผิดดังกล่าวในระบบคอมพิวเตอร์อีกต่อไป เป็นต้น ตามมาตรา 18, 20, 21, 25 และ 26 ข้างต้น ที่ได้มีการบัญญัติให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 เพิ่มเติมจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาทั่วไปนั้น จะสามารถนำมาใช้ได้ก็ต่อเมื่อ การกระทำความผิดดังกล่าวเป็นการกระทำความผิดภายใต้กรอบฐานความผิดทั้ง 12 ฐาน ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550

ดังนั้น การกระทำความผิดอาญาอื่นใดตามประมวลกฎหมายอาญา หรือพระราชบัญญัติอื่นนอกเหนือจากที่บัญญัติเอาไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 นั้น แม้จะได้กระทำความผิดโดยใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดก็ตาม แต่การดำเนินการตามกระบวนการยุติธรรมเกี่ยวกับการกระทำความผิดนั้นๆ ย่อมไม่สามารถนำมาตรการพิเศษดังกล่าวมาบังคับใช้ได้ กรณีนี้หมายความว่า การกระทำความผิดฐานการคำประเวณีบนอินเทอร์เน็ต ด้วยเช่นกัน เพราะการใช้คอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตในการกระทำความผิดฐานการคำประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น มิได้ถูกระบุไว้ให้เป็นหนึ่งในฐานความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.

2550 ซึ่งฐานความผิดที่ใกล้เคียงที่สุดกับการค้าประเวณีที่ได้มีการบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ "การนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและข้อมูล คอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้" ตามมาตรา 14 (4) เป็นผลให้ การดำเนินการสืบสวนและสอบสวน และการออกหมายต่างๆ ที่เกี่ยวกับการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต ต้องดำเนินการโดยใช้วิธีการตามปกติที่ได้บัญญัติไว้ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งกว่าจะสามารถจับกุมตัวผู้กระทำความผิดได้นั้น มักจะต้องใช้เวลาในการดำเนินการนานเป็นเดือนหรือหลายเดือน เพราะเมื่อผู้กระทำความผิดรู้ตัวว่ากำลังถูกพนักงานเจ้าหน้าที่ทำการสืบสวนและสอบสวนอยู่ ผู้กระทำความผิดที่เชี่ยวชาญการใช้คอมพิวเตอร์ก็เพียงแต่ลบข้อมูลการกระทำความผิดของตนเองให้หมด เพียงเท่านั้น พนักงานเจ้าหน้าที่ก็ไม่สามารถเอาผิดกับผู้กระทำความผิดเหล่านั้นได้อีกต่อไป

4.1.1.2 แนวทางในการแก้ไข

จากการวิเคราะห์ถึงสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นอยู่ในปัจจุบัน ที่พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ไม่สามารถแก้ไขปัญหาการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้เขียนมีความเห็นว่า ควรที่จะมีการพิจารณาแก้ไขและปรับปรุงพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ดังต่อไปนี้

เมื่อพิจารณาฐานความผิดทั้ง 12 ฐาน ที่ได้มีการบัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติฉบับนี้ ผู้เขียนเห็นว่า ฐานความผิดที่มีความใกล้เคียงกับปัญหาการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น ได้แก่ การนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามก และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้ ตามที่ได้มีการบัญญัติไว้ในมาตรา 14(4)

ดังนั้น ผู้เขียนเห็นว่า การแก้ไขฐานความผิดตาม มาตรา 14(4) จะเป็นหนทางในการแก้ไขปัญหามีประสิทธิภาพมากที่สุด กล่าวคือ แก้ไขข้อความจากเดิมที่บัญญัติว่า

"นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามก และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้" เป็น

"นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามก หรือ ผู้ใดโฆษณาหรือรับโฆษณา เข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม ครอบงำ หรือกระทำให้แพร่หลาย ด้วยวิธีใดไปยังสาธารณะ เพื่อการค้าประเพณีอันเป็นการเปิดเผยและนำอับอายหรือเป็นที่เดือน ร้อนรำคาญแก่สาธารณชน ในลักษณะที่เห็นได้ชัด เป็นการเรียกร้องหรือการติดต่อเพื่อการค้า ประเพณีของตนเอง และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้"

ผู้เขียนเชื่อว่า หากได้มีการแก้ไขบทบัญญัติมาตรา 14(4) ตามที่ได้เสนอแนะ แนวทางแก้ไขข้างต้นนั้น จะทำให้การกระทำความผิดฐานการค้าประเพณีบนอินเทอร์เน็ต กลายเป็นหนึ่งในฐานความผิดของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ด้วย ซึ่งย่อมจะส่งผลให้ พนักงานเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องสามารถนำ มาตราการพิเศษต่างๆ ดังที่ได้อธิบายไว้ข้างต้นมาปรับใช้ได้ และสามารถดำเนินการสืบสวนและ สอบสวนได้อย่างเหมาะสม และทันท่วงทีต่อการกระทำความผิดฐานการค้าประเพณีบน อินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

4.1.2 ปัญหาเกี่ยวกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 กับการกระทำความผิดฐานการค้าประเพณีบน อินเทอร์เน็ต

เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ซึ่งได้กำหนดหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการรักษาการพระราชบัญญัติฉบับนี้ เอาไว้ในมาตรา 4 ซึ่ง บัญญัติว่า "ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารรักษาการตาม พระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้" ดังนั้น หน่วยงานที่มีหน้าที่ในการดูแลการบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้โดยตรง ได้แก่ กระทรวง เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร หรือ กระทรวง ICT

ในหัวข้อนี้ ผู้เขียนได้ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับบทบาทของกระทรวงเทคโนโลยี สารสนเทศและการสื่อสาร ในการบังคับใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ต่อปัญหาการกระทำความผิด ฐานการค้าประเพณีบนอินเทอร์เน็ตแล้ว เห็นว่า การบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ของกระทรวง

เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ต่อปัญหาการกระทำคามผิดฐานการค้าประเวณีบน อินเทอร์เน็ตนั้น ปัญหาที่ผู้เขียนเห็นว่า สำคัญที่สุดได้แก่ ปัญหาเกี่ยวกับความรู้ความสามารถของ พนักงานเจ้าหน้าที่ ที่เกี่ยวข้องกับกรกระทำคามผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

พระราชบัญญัติว่าด้วยกรกระทำคามผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ได้มีการ กำหนดให้มีการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ตามมาตรา 28 และ 29 เพื่อมี อำนาจหน้าที่ในการดำเนินการเกี่ยวกับการสืบสวนและสอบสวนในเรื่องพยานหลักฐานจากระบบ คอมพิวเตอร์เป็นสำคัญ และสามารถดำเนินการตามมาตรการพิเศษต่างๆ ทางกฎหมายตาม พระราชบัญญัตินี้ ดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น ซึ่งได้มีการให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ตาม พระราชบัญญัตินี้ เพิ่มเติมจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาทั่วไป

4.1.2.1 สภาพปัญหา

ดังที่ได้กล่าวมาในตอนต้นแล้วว่า ปัจจุบันนี้ คอมพิวเตอร์และเครือข่าย อินเทอร์เน็ตได้ก้าวเข้ามามีบทบาทอย่างมากในการดำเนินชีวิตของสังคมสมัยใหม่ แทบทุก คราวเรือนมักจะต้องมีคอมพิวเตอร์ไว้ใช้งานอย่างน้อย 1 เครื่อง ซึ่งคอมพิวเตอร์นั้น ได้สร้างความ เจริญต่างๆ มากมายให้กับโลกใบนี้ อาทิเช่น ทำให้การทำธุรกิจข้ามประเทศเกิดขึ้นได้อย่าง ง่ายดายโดยไม่ต้องเสียเงินเสียเวลาในการเดินทางไปเจรจา ซึ่งทำให้ธุรกิจหลายๆ อย่างสามารถ ลดต้นทุนของผลิตภัณฑ์ไปได้อย่างมหาศาล ทำให้คนนับล้านคนรู้จักกันเป็นเพื่อนกันหรือ แม้กระทั่งแต่งงานกันโดยใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นหนทางในการเชื่อมถึงกัน หรือที่เรียกว่า Social Network

แต่ทุกสิ่งทุกอย่างบนโลกใบนี้ เมื่อมีข้อดี ย่อมต้องมีข้อเสีย เมื่อมีด้านบวก ย่อม ต้องมีด้านลบเป็นเรื่องธรรมดา ดังนั้น แม้วัตถุประสงค์หลักในการคิดค้นสร้างคอมพิวเตอร์และ เครือข่ายอินเทอร์เน็ตขึ้นมา นั้น จะเป็นความตั้งใจที่จะสร้างเพื่อใช้คอมพิวเตอร์ในการพัฒนาโลก ใบนี้ให้ก้าวหน้าสู่ความเจริญก็ตาม แต่เมื่ออาชญากรทั้งหลายที่ได้มีการพัฒนาวิธีการประกอบ อาชญากรรมตลอดเวลา จึงเห็นชัดได้ชัดว่า ปัจจุบันนี้ การใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่าย อินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการประกอบอาชญากรรมนั้น มีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างน่าตกใจ

จากข้อมูลสถิติการกระทำผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ในเว็บไซต์ประชาไท ระบุว่านับแต่ประกาศใช้พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับ คอมพิวเตอร์ ในเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2550 ถึงเดือนกรกฎาคม พ.ศ. 2553 พบว่า มีการดำเนินคดีตามกฎหมายนี้แล้วทั้งสิ้น 185 คดี และมีคำสั่งศาลให้ปิดกั้นการเข้าถึงเว็บไซต์ 117 ฉบับ เพื่อปิดกั้นการเข้าถึง 74,686 ยูอาร์แอล

สถิติการดำเนินคดีจากคดีความทั้งหมด 185 คดี พบว่าส่วนใหญ่เป็นการฟ้องร้องจาก "เนื้อหา" ในอินเทอร์เน็ต เช่น การด่าทอ การหลอกลวง การดูหมิ่นพระมหากษัตริย์ ฯลฯ ซึ่งเป็นความผิดตามมาตรา 14 - 16 มีจำนวนทั้งสิ้น 128 คดี ขณะที่คดีอื่นเกี่ยวกับ "ระบบ" เช่น การเข้าสู่ระบบโดยมิชอบ การขโมยโดยใช้ระบบคอมพิวเตอร์ การเผยแพร่โปรแกรมที่ผิดกฎหมาย ซึ่งเป็นความผิดตามมาตรา 5-13 มีจำนวนทั้งสิ้น 45 คดี และไม่ทราบข้อมูลจำนวน 12 คดี

หากลองจัดหมวดหมู่ความผิด สามารถเรียงลำดับจากมากไปน้อยได้ดังนี้ หนึ่ง การหมิ่นประมาทบุคคล 54 คดี สอง การขโมย 38 คดี สาม การดูหมิ่นพระมหากษัตริย์ฯ 31 คดี สี่ การเผยแพร่สิ่งลามก 12 คดี ห้า การขายโปรแกรมที่ผิดกฎหมาย 10 คดี หก ความผิดในแง่ตัวระบบคอมพิวเตอร์โดยตรง 8 คดี เจ็ด เนื้อหาเกี่ยวกับความมั่นคง 6 คดี และแปด เรื่องอื่นๆ และเรื่องที่ไม่สามารถระบุได้อีก 26 คดี⁵²

4.1.2.2 แนวทางในการแก้ไข

มาตรา 28 บัญญัติว่า "การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้และความชำนาญเกี่ยวกับระบบคอมพิวเตอร์และมีคุณสมบัติตามที่รัฐมนตรีกำหนด"

มาตรานี้ค่อนข้างจะเปิดกว้างสำหรับคุณสมบัติของพนักงานเจ้าหน้าที่ คือเพียงแต่มีความรู้และความชำนาญเกี่ยวกับระบบคอมพิวเตอร์ก็เพียงพอ ดังนั้นจึงอาจมีการฝึกอบรมเจ้าพนักงานตำรวจให้มีความรู้เกี่ยวกับระบบคอมพิวเตอร์แล้วแต่งตั้งให้เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ได้

⁵² <http://www.prachatai.com/journal/2010/12/32238>

กฎหมายไม่ได้บังคับว่าจะต้องแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่จากข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ อย่างไรก็ตาม รัฐมนตรีมีอำนาจกำหนดคุณสมบัติของพนักงานเจ้าหน้าที่เพิ่มเติมได้อีก

จากการศึกษามาตรา 28 ผู้เขียนเห็นว่า การที่กฎหมายฉบับนี้เปิดกว้างให้อำนาจรัฐมนตรีกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารในการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่จากผู้ที่มีความรู้ความสามารถและชำนาญการใช้คอมพิวเตอร์โดยมิได้มีการกำหนดว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ที่จะได้รับการแต่งตั้งนั้น จะต้องเป็นข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐแต่อย่างใด เนื่องจาก ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐในปัจจุบัน ยังขาดการพัฒนาทักษะเกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์อยู่มาก ทำให้การปฏิบัติหน้าที่ที่ต้องมีการใช้คอมพิวเตอร์เป็นไปโดยไม่มีประสิทธิภาพ และขาดความคล่องแคล่วว่องไว

จากที่ได้วิเคราะห์ไปแล้วในข้อ 4.1.1.2 ว่า หากมิได้มีการบัญญัติให้การค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต เป็นฐานความผิดในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 แล้วนั้น พนักงานสอบสวนย่อมไม่สามารถนำมาตราการพิเศษตามมาตรา 18, 20, 21, 25 และ 26 มาใช้บังคับได้ เช่นเดียวกัน เมื่อการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต ยังไม่ถูกบัญญัติให้เป็นหนึ่งในฐานความผิดของพระราชบัญญัติฉบับนี้ การดำเนินการสืบสวนและสอบสวนการกระทำความผิดดังกล่าว ย่อมต้องดำเนินการโดยพนักงานสอบสวนทั่วไป มิใช่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่มีความรู้ความสามารถและความชำนาญในการใช้คอมพิวเตอร์โดยเฉพาะ ดังนั้น การดำเนินการสืบสวนและสอบสวนโดยพนักงานสอบสวนปกติ ที่อาจไม่มีความรู้ความสามารถและความชำนาญในการใช้คอมพิวเตอร์ รวมถึงเครือข่ายอินเทอร์เน็ตอย่างเพียงพอ นั้น ย่อมส่งผลให้ดำเนินการสืบสวนและสอบสวน เพื่อจับกุมตัวผู้กระทำความผิดค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น เป็นไปโดยไม่มีประสิทธิภาพ

มาตรา 29 บัญญัติว่า "ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามีอำนาจรับคำร้องทุกข์หรือรับคำกล่าวโทษ และมีอำนาจในการสืบสวนและสอบสวนเฉพาะความผิดตามพระราชบัญญัตินี้"

ในการจับ ควบคุม คั่น การทำสำนวนสอบสวนและดำเนินคดีผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ บรรดาที่เป็นอำนาจของพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ หรือพนักงานสอบสวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประสานงานกับพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไป

ให้นายกรัฐมนตรีในฐานะผู้กำกับดูแลสำนักงานตำรวจแห่งชาติและรัฐมนตรีมีอำนาจร่วมกันกำหนดระเบียบเกี่ยวกับแนวทางและวิธีปฏิบัติในการดำเนินการตามวรรคสอง"

“พนักงานเจ้าหน้าที่” มีอำนาจทุกอย่างตามที่พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามี แต่มีอำนาจสืบสวนและสอบสวนเฉพาะความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เท่านั้น

อำนาจหน้าที่ ที่กำหนดไว้โดยเฉพาะสำหรับพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ คือ

(1) อำนาจในการสืบสวนและสอบสวนเพื่อรวบรวมพยานหลักฐานเกี่ยวกับการกระทำความผิดและหาตัวผู้กระทำความผิดตามมาตรา 18

(2) อำนาจในการยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อดำเนินการตามมาตรา 18 (4) (5) (6) (7) และ (8) ซึ่งมาตรา 19 กำหนดว่าจะต้องได้รับอนุญาตจากศาลก่อนที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะดำเนินการ

(3) อำนาจในการยื่นคำร้อง (ซึ่งได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี) ต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อขอให้มีการสั่งระงับการทำให้แพร่หลายซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ที่อาจกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงแห่งราชอาณาจักรหรือที่มีลักษณะขัดต่อความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนตามมาตรา 20

(4) อำนาจในการยื่นคำร้องต่อศาลที่มีเขตอำนาจเพื่อขอให้มีคำสั่งห้ามจำหน่ายหรือเผยแพร่ชุดคำสั่งไม่พึงประสงค์ตามมาตรา 21

(5) อำนาจในการสั่งให้ผู้ให้บริการเก็บรักษาข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ไว้เกินเก้าสิบวันแต่ไม่เกินหนึ่งปีเป็นกรณีพิเศษเฉพาะรายตามมาตรา 26

ทั้งนี้ ต้องอย่าลืมว่าถึงแม้กฎหมายฉบับนี้จะกำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเช่นเดียวกับพนักงานฝ่ายปกครองและตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา แต่ก็จะต้องเป็นเรื่องความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เท่านั้น

จากการศึกษามาตรา 29 พบว่า กฎหมายกำหนดให้ พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีอำนาจดำเนินการเฉพาะคดีที่เกี่ยวข้องกับความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เท่านั้น ดังนั้น เมื่อการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต ยังไม่ถูกบัญญัติให้เป็นหนึ่งในฐานความผิดของพระราชบัญญัติฉบับนี้ พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ซึ่งได้รับการแต่งตั้งตามมาตรา 28 ก็ไม่สามารถที่จะดำเนินการสืบสวนและสอบสวน การกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้ เป็นเหตุให้การดำเนินการสืบสวนและสอบสวนการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต ต้องถูกดำเนินการโดยพนักงานสอบสวนทั่วไป ดังที่ได้วิเคราะห์ไปแล้วในมาตรา 28

ดังนั้น จากการศึกษามาตรา 28 และ 29 ผู้เขียนเห็นว่า ควรที่จะมีการแก้ไขพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 กล่าวคือ ควรจะมีการแก้ไขเพื่อเพิ่มเติมให้การกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตเป็นหนึ่งในฐานความผิดของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 โดยผู้เขียนเห็นว่า แนวทางการแก้ไขควรจะเป็นแนวทางเดียวกันกับข้อ 4.1.1.2

4.2 ปัญหาการบังคับใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ต่อการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 เป็นกฎหมายที่ตราขึ้นมาใช้แทนพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 เพื่อให้มาตรการป้องกันและปราบปรามการ

คำประเวณีมีประสิทธิภาพมากขึ้นและให้เหมาะสมกับสภาพสังคมในปัจจุบัน กล่าวคือ ตามพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 นั้น การค้าประเวณี มีองค์ประกอบการกระทำ ความผิดที่สำคัญคือต้องมีการร่วมเพศกันจริงๆ และรับสินจ้างเป็นค่าตอบแทน จึงจะถือว่าเป็นการ กระทำความผิดฐานค้าประเวณี ดังจะเห็นได้ว่าในสมัยก่อน เวลาพนักงานเจ้าหน้าที่จะดำเนินการ เพื่อจับกุมผู้กระทำความผิดฐานค้าประเวณีนั้น จำเป็นต้องถ่ายสำเนาธนบัตรที่จ่ายไปเพื่อเป็น ค่าตอบแทนในการร่วมประเวณี และก็ต้องมีการร่วมประเวณีกันจริงๆ ก่อน จึงได้แสดงตัวเข้า จับกุมผู้กระทำความผิดฐานค้าประเวณี

ซึ่งแตกต่างกับความหมายของคำว่า "การค้าประเวณี" ตามพระราชบัญญัติป้องกันและ ปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 อย่างสิ้นเชิง ซึ่งให้นิยามของ "การค้าประเวณี" ไว้ดังนี้ "การค้าประเวณี" หมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเราหรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือ การกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามรมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการลำสอนเพื่อสินจ้างหรือ ประโยชน์อื่นใด ทั้งนี้ ไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำและผู้กระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละ เพศ ซึ่งหมายความว่า การกระทำชำเราระหว่างชายหญิงตามธรรมชาติดั้งเดิม เป็นอันล้มล้าง เสียแล้ว เพราะการใช้ปากหรือทวารหนักสำเร็จความใคร่ในทางกามรมณ์กำลังเป็นที่นิยมของคนรุ่น ใหม่ การใช้ลิ้นสัมผัสหรือเลียตามร่างกายของเพศตรงข้ามหรือเพศเดียวกัน ซึ่งอาจเป็นเพียงการ กระทำอนาจารตามกฎหมายอาญาแต่จะเป็นความผิดตามกฎหมายนี้ ถ้าหากทำให้สำเร็จความ ใคร่ในทางกามรมณ์ได้ เติมาห้วงอาจไม่มีเรียวแรงชำเราหรือเล่นเพื่อนกับบุคคลวัยเดียวกันหรือ อ่อนวัยกว่าได้ แต่อาจใช้มือลูบโลมกอดรัดเด็ก วัยอ่อนกว่าสิบขวบจนสำเร็จความใคร่ในทางกาม รมณ์ได้ ก็มีผิดตามกฎหมายนี้ฐานกระทำชำเราหรือกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของตนเองแก่ บุคคลอายุ ไม่เกินสิบห้าปีตามมาตรา 8 ได้

จากการศึกษาถึงคำนิยามและการตีความความหมายของคำว่า "การค้าประเวณี" ของ พระราชบัญญัติป้องกันและปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 นี้ ผู้เขียนเห็นว่า กฎหมายฉบับ นี้ ถือได้ว่าเป็นกฎหมายที่มีความทันสมัยมาก เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้ ได้มีการนิยามความหมาย ของคำว่า "การค้าประเวณี" ให้กินความหมายอย่างกว้าง เพื่อให้สามารถนำกฎหมายฉบับนี้ไปปรับ ใช้กับกรณีการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณีได้อย่างหลากหลาย และครอบคลุมการ คำประเวณีแทบทุกประเภท และทุกวิธีการ

ตัวอย่างเช่น การสนทนาแบบเห็นหน้ากันผ่านโปรแกรมชื่อว่า "แคมฟร็อก" (Camfrog) ซึ่งถึงแม้จุดประสงค์หลักของโปรแกรมนี้ จะมีไว้เพื่อให้ผู้คนซึ่งอยู่ห่างไกลกัน สามารถติดต่อสื่อสารกันได้ เหมือนอยู่ใกล้ชิดกัน แต่เนื่องจากได้มีอาชญากรที่เป็นผู้มีความรู้ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์และโปรแกรกดังกล่าว ได้เล็งเห็นถึงหนทางในประกอบอาชญากรรม ซึ่งส่วนใหญ่อาชญากรในกรณีนี้มักจะเป็นหญิงสาววัยรุ่นหน้าตาดี (กรณีเป็นชายหนุ่มก็มี สำหรับผู้ที่ชื่นชอบเพศชายด้วยกัน หรือที่เรียกว่า ชายรักชาย) ที่ต้องการหาเงินใช้ง่าย ๆ โดยไม่สนใจว่าจะเป็นวิธีที่ไม่เหมาะสมหรือผิดกฎหมายหรือไม่ อย่างไร โดยการที่ผู้หญิงวัยรุ่นสาวสวยหุ่นดีเปิดห้องสนทนาให้คนทั่วไปไม่ว่าจะชายแท้ ชายเทียมหรือแม้กระทั่งผู้หญิงแท้ที่ชอบดูผู้หญิงด้วยกัน เข้ามาดูตนเองเดินโชว์เข้ายวอนผ่านกล้องเว็บแคม (Webcam) หรือที่เรียกว่า "วิว" (View) และเมื่อมีจำนวนผู้ชมมากขึ้น หญิงสาวเหล่านั้นก็จะเริ่มค่อย ๆ ถอดเสื้อผ้าออกทีละชิ้น เพื่อเป็นการเรียกคะแนนความนิยมจากผู้ชม จนท้ายที่สุด เมื่อมีผู้ชมที่เกิดความต้องการทางเพศมากๆ หรือต้องการดูหญิงสาววัยรุ่นเหล่านั้นไปเปลือย ก็จะมีการเรียกร้องให้หญิงสาวเหล่านั้นถอดเสื้อผ้าออกให้หมด เมื่อถึงจุดนี้ หญิงสาวเหล่านั้นก็จะมีการเสนอให้ผู้ชมที่เรียกร้องให้ถอดเสื้อผ้าให้หมดดังกล่าว จ่ายค่าชมการแสดงของพวกเขา โดยค่าชมการแสดงนั้น อาจจะเป็นการโอนเงินให้หญิงสาวเหล่านั้นผ่านทางธนาคารออนไลน์ หรืออาจจะเป็นการเติมเงินมือถือให้กับหญิงสาวเหล่านั้นเพื่อเป็นการแลกวิว หรือแม้กระทั่งการโอนเงินที่เอาไว้สำหรับใช้ซื้อของในเกมออนไลน์ กรณีนี้มักจะมีกับหญิงสาววัยรุ่นที่มีการติดเกมอย่างหนัก และในส่วนของผู้ชม ซึ่งมีจำนวนไม่น้อย ที่ผู้ชมการแสดงมักจะมีการแสดงการช่วยตัวเองเป็นการตอบแทนต่อการแสดงของหญิงสาวด้วย

จากกรณีตัวอย่างข้างต้น และตามมาตรา 7 บัญญัติว่า "ผู้ใดโฆษณาหรือรับโฆษณา ชักชวนหรือแนะนำด้วยเอกสาร สิ่งพิมพ์ หรือกระทำให้แพร่หลายด้วยวิธีใดไปยังสาธารณะ ในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องหรือการติดต่อเพื่อการค้าประเวณีของตนเองหรือผู้อื่น ต้อง ระวังโทษจำคุกตั้งแต่หกเดือนถึงสองปี หรือปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ" ผู้เขียนเห็นว่า การกระทำความผิดดังกล่าวของหญิงสาวหน้าตาดี หรือแม้ว่าจะเป็นชายหนุ่มก็ตาม ถือได้ว่าเป็นการโฆษณา ชักชวน หรือกระทำให้แพร่หลายด้วยวิธีใดไปยังสาธารณะ โดยผู้เขียนเห็นว่า อินเทอร์เน็ตถือว่าเป็นที่สาธารณะ เนื่องจากใครๆ ก็สามารถเข้าไปใช้งานได้ ขอแค่มีคอมพิวเตอร์ และมีเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในการเชื่อมต่อ อีกทั้งห้องสนทนาดังกล่าวก็มิได้มีการตั้งรหัสผ่านในการเข้าใช้แต่อย่างใด ซึ่งการเดินเข้ายวอนดังกล่าวเพื่อให้ผู้ชมเกิดอารมณ์ความต้องการทางเพศนั้นก็ชัดเจนอยู่ในตัวเองว่าเป็นการจงใจกระทำการอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของผู้อื่น อันเป็นการลำ

สอนเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใด การกระทำดังกล่าว จึงถือได้ว่าเป็นการกระทำผิด ตาม มาตรา 7

ผู้เขียนเห็นว่า การกระทำผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น เป็นความผิดฐานการค้าประเวณีตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ด้วยเช่นกัน ดังนั้น การดำเนินการสืบสวนและสอบสวน เกี่ยวกับการกระทำผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น ต้องใช้วิธีการตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายฉบับนี้เป็นหลัก เนื่องจากว่าเป็นกฎหมายเฉพาะ หากการกระทำผิดนั้นๆ ไม่สามารถปรับใช้โดยกฎหมายเฉพาะได้แล้ว จึงนำกฎหมายทั่วไปมาบังคับใช้ต่อไป

ทั้งนี้เพราะว่าคำจำกัดความคำว่า "การค้าประเวณี" ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ให้มีได้ทั้งการยอมรับการกระทำและการกระทำตามที่ยอมรับ ซึ่งการยอมรับการกระทำให้รวมทั้งการกระทำซ้ำเราและการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามรมณ์ของผู้อื่น การกระทำซ้ำเราตามธรรมชาติดั้งเดิมระหว่างชายหญิง หรือการใช้ปากหรือลิ้นหรือทวารหนักเพื่อสำเร็จความใคร่ของชายหรือหญิง หรือของหญิงด้วยกัน หรือชายด้วยกัน หรือแม้กระทั่งการกระทำอื่นใด ถ้าหากได้กระทำไปเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามรมณ์ของผู้อื่น ก็เป็นการค้าประเวณีตามความหมายของพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ เช่น เฉ่าหัวจุกอาจไม่มีเรี่ยวแรงซ้ำเราหรือเล่นเพื่อนกับบุคคลวัยเดียวกันหรืออ่อนวัยกว่าได้ แต่อาจใช้มือลูบโลกอตรัดเด็ก วัยอ่อนกว่าสืบขบจนสำเร็จความใคร่ในทางกามรมณ์ได้ ก็มีผิดตามกฎหมายนี้ ฐานกระทำซ้ำเราหรือกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ของตนเองแก่บุคคลอายุ ไม่เกินสิบห้าปีตามมาตรา 8 ได้ หรือการเดินโชว์โป๊เปลือยบนอินเทอร์เน็ตผ่านโปรแกรมแคมพรีค เพื่อแลกกับค่าตอบแทนนั้น ก็มีผิดตามกฎหมายนี้ ฐานโฆษณา ชักชวน หรือกระทำให้แพร่หลายด้วยวิธีใดไปยังสาธารณะ ในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องหรือการติดต่อเพื่อการค้าประเวณีของตนเอง ตามมาตรา 7

4.2.1 สภาพปัญหา

เนื่องจากในปัจจุบัน สภาพสังคมได้มีการเปลี่ยนแปลง และพัฒนาก้าวไกลไปกว่าสมัยก่อนมาก การกระทำผิดต่างๆ จึงได้มีการเปลี่ยนแปลง และพัฒนาตามไปด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะในปัจจุบันคอมพิวเตอร์ซึ่งถือเป็นเครื่องมือหลักๆ ในการดำรงชีวิตของประชาชนทั่วไป

จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ผู้กระทำความผิดในปัจจุบันหันมาใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด เช่น การเจาะระบบคอมพิวเตอร์ของธนาคารเพื่อโอนเงินเข้าบัญชีตนเอง ,การปลอมเอกสารราชการต่างๆ ,การเขียนโปรแกรมไวรัสเพื่อส่งไปทำลายฐานข้อมูลขององค์กรต่างๆ เป็นต้น ซึ่งการกระทำความผิดเหล่านี้ได้มีพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 บัญญัติไว้เรียบร้อยแล้ว แม้ในปัจจุบันจะยังไม่สามารถกำกับดูแลได้อย่างทั่วถึงเท่าที่ควรก็ตาม เนื่องจากยังมีการเจาะระบบ การละเมิดการใช้โปรแกรมให้เห็นกันอยู่โดยทั่วไป

การใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในการกระทำความผิดนั้น นอกจากจะใช้เพื่อกระทำความผิดต่อคอมพิวเตอร์ หรือระบบคอมพิวเตอร์ หรือระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ขององค์กรต่างๆนั้น คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตยังสามารถใช้เพื่อกระทำความผิดต่อตัวบุคคลได้อีกด้วย ดังจะเห็นได้จากมาตรา 14 (4) ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550 ที่ได้บัญญัติฐานความผิดที่ได้ใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด ซึ่งผลของการกระทำความผิดตามมาตรา 14(4) นั้น กระทบต่อตัวบุคคลโดยตรง เช่น ความผิดฐาน ดูหมิ่น หมิ่นประมาทหรือเผยแพร่ภาพลามก เป็นต้น

ดังนั้น ตามที่ได้กล่าวมาข้างต้น จึงไม่ใช่เรื่องแปลกเลยที่จะมีการใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต เนื่องจากตามนิยามของคำว่า "การค้าประเวณี" ในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 นั้น ได้มีการบัญญัติไว้ให้กินความหมายกว้างแต่ก่อนมาก ดังนั้น หากผู้ใดการกระทำใดๆ เพื่อสำเร็จความใคร่ของบุคคลอื่น แม้ไม่ได้เจอตัวกัน หรือสัมผัสตัวกัน แต่หากการกระทำนั้นเป็นการล่าสอนเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใด ย่อมถือเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้แล้ว เช่น การแสดงเต้นโชว์เปลือยใน www.camfrog.com ที่มีการจ่ายตอบแทนการแก้ผ้าแล้วเต้นโชว์ให้ดูนั้น เห็นได้ชัดว่าผู้สมัครใจจ่ายเงินเพื่อดูหญิงสาวแก้ผ้าเต้นโชว์ยั่วยวนให้ดูนั้น ทำไปเพื่อสนองความใคร่ของตนเองในทางกามรมณ์ ย่อมถือเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้เช่นกัน นอกจากนี้ ยังมี การประกาศโฆษณาบนอินเทอร์เน็ตเพื่อการค้าประเวณีโดยตรง ซึ่งมีให้เห็นกันอย่างดาษดื่น เช่น www.facebook.com, www.mahagig.com, www.siamplayboy.net, slmeet.forums9.com, sidelinethai.blogspot.com เป็นต้น

4.2.1.1 ปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติในเรื่องมาตรการพิเศษของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ต่อการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

แม้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 จะสามารถใช้บังคับกับกรณีการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้ ตามที่ได้วิเคราะห์ไปแล้วข้างต้น แต่จากข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันว่า หากผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั่วไปทำการค้นหาในเว็บไซต์เสิร์ชเอนจิน (Search engine) อย่างเช่น www.google.com แล้วค้นหาด้วยคำว่า "นักศึกษา 'ไซด์ไลน์'" หรือ "สาวสวย หารายได้พิเศษ" เป็นต้น ก็จะปรากฏเว็บไซต์มากมายที่มีการประกาศโฆษณา เติญชวน อย่างโจ่งแจ้งให้สมัครสมาชิกเพื่อที่จะสามารถเลือกใช้บริการทางเพศจากหญิงสาวสวยมากมาย โดยการเลือกหญิงสาวจากการดูรูปที่หญิงสาวเหล่านั้น นำมาโพสต์ทิ้งไว้ซึ่งหากยังไม่มีการสมัครสมาชิกก็จะสามารถดูได้แค่รูปถ่ายธรรมดาเท่านั้น แต่หากสมัครสมาชิกไปแล้วนั้น จะสามารถดูรูปได้มากขึ้น เพื่อการตัดสินใจ เช่น รูปหญิงสาวในชุดชั้นใน หรือ ไม่ใส่เสื้อผ้าเลย เป็นต้น

จากสภาพปัญหาข้างต้น ผู้เขียนได้ทำการศึกษาพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 พบว่า มาตรการส่วนใหญ่ในกฎหมายฉบับนี้ มุ่งเน้นการบำบัดฟื้นฟูตัวผู้กระทำความผิดฐานการค้าประเวณีเป็นหลัก ดังจะเห็นได้จาก ตามมาตรา 13 14 15 16 17 24 และ 25 เป็นต้น แต่มาตรการพิเศษที่บัญญัติไว้เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้เป็นเครื่องมือในการดำเนินสืบสวนและสอบสวนต่อกรณีการกระทำความผิดค้าประเวณีนั้น มีเพียงมาตราเดียว ได้แก่

มาตรา 39 บัญญัติว่า "ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(1) เข้าไปในสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการใน เวลากลางวันและกลางคืน เพื่อตรวจตราการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้

(2) นำผู้ถูกล่อลวงหรือถูกบังคับให้ทำการค้าประเวณีซึ่งยินยอม ให้นำตัวไปรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ ส่งพนักงานสอบสวนเพื่อพิจารณา ดำเนินการหาตัวผู้กระทำ

ความผิดมาดำเนินการต่อไป ทั้งนี้ โดยให้นำความ ในมาตรา 33 มาใช้บังคับกับการส่งตัวผู้
 คำประเวณีไปรับการดูแลในสถาน แรกรับด้วยโดยอนุโลม"

มาตรา 39 เป็นมาตราเดียวที่ได้มีให้อำนาจพิเศษแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตาม
 พระราชบัญญัติฉบับนี้ เพื่อนำไปใช้ในการดำเนินการกับกรณีการกระทำความผิดฐานการ
 คำประเวณี ได้แก่

1. การเข้าไปตรวจตราสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการใน เวลา
 กลางวันและกลางคืน ซึ่งปกติ การจะเข้าไปตรวจตราสถานบริการนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่นั้นๆ
 จำเป็นต้องมีการขอออกหมายค้นไปแสดงด้วย จึงจะสามารถเข้าตรวจค้นได้โดยชอบด้วยกฎหมาย
 และอีกมาตรการหนึ่งได้แก่

2. หากพนักงานเจ้าหน้าที่ได้รับความยินยอมจากผู้ถูกหลอกลวงหรือถูกบังคับให้
 กระทำความผิดฐานการคำประเวณี พนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าวสามารถนำผู้ถูกหลอกลวงหรือถูก
 บังคับให้กระทำความผิดฐานการคำประเวณีไปรับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ

การศึกษามาตรา 39 ผู้เขียนเห็นว่า มาตรการดังกล่าวที่บัญญัติไว้ในมาตรา 39
 นั้น ไม่ใช่มาตรการเชิงรุก เพื่อการจับกุมตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษแต่อย่างใด แต่เป็น
 มาตรการที่มีไว้เพื่อรองรับมาตรการเกี่ยวกับการบำบัดฟื้นฟูผู้กระทำความผิดมากกว่า ซึ่งเมื่อ
 พิจารณาถึงการกระทำความผิดฐานการคำประเวณีบนอินเทอร์เน็ตแล้วนั้น แม้พระราชบัญญัติ
 ป้องกันและปราบปรามการคำประเวณี พ.ศ.2539 นี้ จะสามารถเอาผิดกับตัวผู้กระทำความผิดได้
 ก็ตาม แต่กฎหมายฉบับนี้ กลับไม่ให้เครื่องมือพิเศษใดๆ แก่พนักงานเจ้าหน้าที่เลย เป็นผลให้
 พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ไม่สามารถดำเนินการสืบสวนและสอบสวนต่อกรณี
 การกระทำความผิดฐานการคำประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ผู้เขียน เห็น
 ว่า ควรจะได้มีการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการคำประเวณี พ.ศ.2539
 ให้มีมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมและเท่าทันกับการกระทำความผิดฐานการคำประเวณีใน
 ปัจจุบัน ที่มีความก้าวหน้าและวิธีการที่ซับซ้อนมากขึ้นตามสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป

4.2.1.2 ปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติในเรื่องความรู้ความสามารถของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ต่อการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ได้กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ตามมาตรา 45 โดยคณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ (ก.ค.อ) เป็นผู้เสนอแนะเกี่ยวกับการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าว ตามมาตรา 15 (4)

จากการศึกษาเกี่ยวกับการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ดังกล่าวข้างต้น ปรากฏว่าเงื่อนไขการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้น มิได้มีการกำหนดเงื่อนไขในเรื่องเกี่ยวกับความรู้ความสามารถของพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าจะต้องเป็นผู้มีความรู้ความสามารถหรือความชำนาญในด้านใดเป็นพิเศษหรือไม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งความรู้ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เนื่องจากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้มีหน้าที่หลักเกี่ยวกับการบำบัดและฟื้นฟูตัวผู้กระทำความผิดมากกว่าการดำเนินการสืบสวนและสอบสวนเพื่อจับกุมตัวผู้กระทำความผิด

ดังนั้น เมื่อการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ มิได้มุ่งเน้นแต่งตั้งตัวบุคคลที่มีความรู้ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตแล้วนั้น การดำเนินการต่อกรณีการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตย่อมเป็นไปได้โดยไม่มีประสิทธิภาพเต็มที่ เนื่องจากการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น ผู้กระทำความผิดมักเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นอย่างดี ซึ่งหากพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ เป็นผู้ที่ไม่มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่เพียงพอ และเท่าทันความก้าวหน้าของเทคโนโลยีในปัจจุบันแล้วนั้น การดำเนินการเพื่อจับกุมตัวผู้กระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตย่อมเป็นไปได้ยาก ดังนั้น ผู้เขียนเห็นว่า ควรจะได้มีการปรับปรุงแก้ไขพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ในส่วนของเงื่อนไขการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพื่อให้ได้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์อย่างเพียงพอต่อการดำเนินการเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

4.2.2 แนวทางการแก้ไข

4.2.2.1 แนวทางการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติในเรื่องมาตรการพิเศษของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ต่อการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

เนื่องจาก พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 นั้น ได้มีการกำหนดมาตรการพิเศษไว้เฉพาะในส่วนการดำเนินคดีในชั้นศาล และมาตรการช่วยเหลือและฟื้นฟูผู้ค้าประเวณีเท่านั้น แต่ไม่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสม ต่อการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งเมื่อไม่มีการกำหนดมาตรการพิเศษให้อำนาจแก่พนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อดำเนินการสืบสวนและสอบสวน และจับกุมผู้กระทำความผิดสำหรับกรณีการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต การดำเนินการสืบสวนและสอบสวนก็ต้องใช้วิธีการตามขั้นตอนทั่วไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งมีขั้นตอนมากและต้องใช้เวลามากในการดำเนินการแต่ละขั้นตอนกว่าจะถึงขั้นตอนการออกหมายเรียก หมายค้น หรือหมายจับ ดังนั้น การปรับใช้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 เพื่อควบคุมการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตย่อมเป็นไปได้ยาก เนื่องจากผู้กระทำความผิดนั้น สามารถหลบหนีได้โดยง่าย และยากต่อการติดตามตัวมาลงโทษ ดังนั้น ผู้เขียนมีความเห็นว่า ควรจะได้มีการเพิ่มบทบัญญัติในส่วนของมาตรการพิเศษ เพื่อเพิ่มอำนาจให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ เพื่อที่จะได้สามารถดำเนินการสืบสวนและสอบสวนกรณีการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสมต่อความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยีในปัจจุบัน

ซึ่งมาตรการพิเศษที่ควรจะต้องกำหนดเพิ่มเติมเพื่อเพิ่มอำนาจในการสืบสวนและสอบสวนแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้น ผู้เขียนเห็นว่า ควรจะนำมาตรการพิเศษที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 18, 20, 21, 25 และ 26 มาเป็นแบบอย่างในการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายฉบับนี้ เพื่อให้กฎหมายฉบับนี้มีความทันสมัยต่อพัฒนาการของอาชญากรในปัจจุบัน

หรืออีกแนวทางหนึ่ง ในการที่จะทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ สามารถนำมาตรการพิเศษของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้กับกรณีการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพได้ กล่าวคือ โดยการเพิ่มบทบัญญัติอีกหนึ่งมาตรา เสริมขึ้นมาเพื่อให้พระราชบัญญัตินี้ เชื่อมโยงกับพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 โดยผู้เขียนเห็นว่าควรเพิ่มบทบัญญัติใหม่เป็นมาตรา 14 ซึ่งอยู่ในส่วนท้ายสุดของบททั่วไป ดังนี้

มาตรา 14 "ให้ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เป็นฐานความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550"

โดยแนวทางการแก้ไขนี้ เทียบเคียงมาจาก พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 ที่ได้มีการบัญญัติให้ ความผิดฐานการค้ามนุษย์ เป็นความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542

หรือ ถ้าหากวิธีการแก้ไข ปรับปรุง เพิ่มเติม กฎหมายระดับพระราชบัญญัตินั้น มีความยุ่งยากและอาจใช้เวลามากเกินไป ซึ่งอาจจะไม่ทันการณ์ ต่อสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว โดยปัจจุบันนี้ คนหลายกลุ่มเริ่มเห็นว่า การค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตเป็นเรื่องส่วนบุคคล ผู้ค้าประเวณีเอง หรือผู้เป็นธุระจัดหาไม่ได้ไปก่ออาชญากรรมร้ายแรง เช่น ลัก ทรัพย์ ปล้น ทำร้ายร่างกาย หรือ ฆ่าใคร

ใครอยากค้าประเวณีก็ค้าไป ใครอยากซื้อบริการทางเพศก็ซื้อไป คนที่ไม่ซื้อบริการทางเพศ ก็ไม่ต้องไปเดือดร้อน แต่ในความเป็นจริงแล้วนั้น สังคมไทยเรายังคงเป็นสังคมที่ยึดถือเรื่องศีลธรรมอันดีเป็นเรื่องสำคัญ ดังนั้น การค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องที่ผิดศีลธรรมสำหรับสังคมไทย ผู้เขียนเห็นว่า การกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต เป็นเรื่องสำคัญที่ควรจะได้รับแก้ไขอย่างทันท่วงที มิฉะนั้น หากปล่อยให้ปัญหานี้ยังคงดำรงอยู่ต่อไป จนเปลี่ยนแนวความคิดของคนในสังคมว่าการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตเป็นเรื่องปกติแล้วนั้น การแก้ไขปัญหานี้ก็จะกระทำได้อย่างยิ่งขึ้นไปอีก

ดังนั้น หากจะไม่มี การแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 โดยตรง เพราะการแก้ไขกฎหมายระดับพระราชบัญญัตินั้น มักจะใช้เวลานานหลายปี ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า อาจจะไม่ต้องการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ แต่ให้มีการนำมาตรการพิเศษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 18 มาตรา 20 มาตรา 21 มาตรา 25 และมาตรา 26 มาใช้บังคับ โดยออกเป็นกฎกระทรวง แล้วจัดทำบันทึกเพื่อความเข้าใจ (MOU) ระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อเพิ่มความเข้าใจในการปฏิบัติงาน และเพื่อให้การทำงานสอดคล้องกันในทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิเช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานอัยการ ศาล กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม และ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร หรือ กระทรวง ICT เป็นต้น

4.2.2.2 แนวทางการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับบทบัญญัติในเรื่องความรู้ความสามารถของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ต่อการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

จากการศึกษาบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา 15(4) และ 45 นั้น ผู้เขียนพบว่า บทบัญญัติมาตราดังกล่าวไม่ได้มีการกำหนดเงื่อนไขเกี่ยวกับความรู้ความสามารถของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ไว้แต่อย่างใด มีแต่เพียงแค่ให้คณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ (ก.ค.อ.) เป็นผู้ที่มีหน้าที่เสนอแนะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ แล้วรัฐมนตรีจึงค่อยมีความเห็นสั่งแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่อีกชั้นหนึ่งเท่านั้น ซึ่งในส่วนนี้ ผู้เขียนเห็นว่า ควรจะได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติให้มีการกำหนดเงื่อนไขในส่วนที่เกี่ยวกับคุณสมบัติของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ โดยการแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 15(4) จากเดิม

"เสนอแนะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ และ การจัดตั้งสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพของทางราชการ" เป็น

"เสนอแนะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับความผิดฐานการค้าประเวณี และองค์ความรู้อื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง และ การจัดตั้งสถานแรกรับหรือสถานคุ้มครองและพัฒนาอาชีพของทางราชการ"

ซึ่งหากได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539 ในส่วนดังกล่าวแล้ว ผู้เขียนเชื่อว่า การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ตามพระราชบัญญัตินี้ จะทำให้ได้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีประสิทธิภาพ และเหมาะสมกับงานที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งในกรณีการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีความรู้เกี่ยวกับความผิดฐานการค้าประเวณี ประกอบกับมีองค์ความรู้เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตด้วยนั้น ย่อมส่งผลให้การดำเนินการสืบสวนและสอบสวนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพเต็มที่

4.3 ประมวลกฎหมายอาญา กับ การกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

ประมวลกฎหมายอาญา มีบทบัญญัติความผิดเกี่ยวกับเพศ ทั้งหมด 7 มาตรา ได้แก่ มาตรา 282 282 284 285 286 287 และ 312 ตรี โดยกฎหมายอาญาในส่วนความผิดเกี่ยวกับเพศนั้น มุ่งเน้นที่จะเอาผิด เฉพาะผู้อยู่เบื้องหลังในการกระทำความผิด แต่มิได้บัญญัติให้เป็นความผิดสำหรับผู้ค้าประเวณี เช่น ผู้เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการค้าประเวณี ซึ่งชายหรือหญิงและเด็ก ตลอดถึงผู้ที่ดำรงชีพอยู่ด้วยรายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี เป็นต้น ซึ่งบทบัญญัติในประมวลกฎหมายอาญาที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับความผิดฐานการค้าประเวณีได้แก่ มาตรา 282 283 และ 286

มาตรา 282 "ผู้ใดเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งชายหรือหญิง แม้ผู้นั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษ จำคุก ตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่บุคคลอายุเกิน สิบห้าปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สามปีถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หกพันบาทถึงสามหมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำแก่เด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

ผู้ใดเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น รับตัวบุคคลซึ่งมีผู้จัดหา ล่อไป หรือ พาไปตามวรรคแรก วรรคสอง หรือวรรคสาม หรือสนับสนุนในการกระทำ ความผิดดังกล่าว ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก วรรคสอง หรือ วรรคสาม แล้วแต่กรณี"

มาตรา 283 "ผู้ใดเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งชายหรือหญิง โดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจ ด้วยประการอื่นใด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่บุคคลอายุเกิน สิบห้าปีแต่อายุยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึง ยี่สิบปีและปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคแรก เป็นการกระทำแก่เด็กอายุ ยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับ ตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต

ผู้ใดเพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น รับตัวบุคคลซึ่งมีผู้จัดหา ล่อไป หรือ พาไปตามวรรคแรก วรรคสอง หรือวรรคสาม หรือสนับสนุนในการกระทำ ความผิดดังกล่าว ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก วรรคสอง หรือ วรรคสาม แล้วแต่กรณี"

มาตรา 286 "ผู้ใดอายุกว่าสิบหกปีดำรงชีพอยู่แม้เพียงบางส่วนจาก รายได้ของหญิงซึ่งค้าประเวณี ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และ ปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต

ผู้ใดไม่มีปัจจัยอย่างอื่นอันปรากฏสำหรับดำรงชีพ หรือไม่มีปัจจัยอันพอเพียงสำหรับดำรงชีพ และ

(1) ปรากฏว่าอยู่ร่วมกับหญิงซึ่งค้าประเวณี หรือสมาคมกับหญิงซึ่ง ค้าประเวณีคนเดียวหรือหลายคนเป็นอาจิดน

(2) กินอยู่หลับนอน หรือรับเงิน หรือประโยชน์อย่างอื่น โดยหญิง ซึ่งค้าประเวณีเป็นผู้จัดให้ หรือ

(3) เข้าแทรกแซงเพื่อช่วยหญิงซึ่งค้าประเวณีในการทะเลาะวิวาท กับผู้ที่คบค้ากับหญิงซึ่ง ค้าประเวณีนั้น ให้ถือว่าผู้นั้นดำรงชีพอยู่จากรายได้ของ หญิงในการค้าประเวณี เว้นแต่จะพิสูจน์ให้ เป็นที่พอใจได้ว่ามิได้เป็นเช่นนั้น

บทบัญญัติแห่งมาตรานี้ มิให้ใช้บังคับแก่ผู้รับค่าเลี้ยงดูจากหญิงซึ่ง ค้าประเวณี ซึ่งพึงให้ค่า เลี้ยงดูนั้นตามกฎหมายหรือตามธรรมเนียม

เมื่อพิจารณามาตรา 282 และ 283 จะพบว่า ทั้งสองมาตรานี้ มีเนื้อความเดียวกับ มาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539

มาตรา 9 ผู้ใดเป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปซึ่งบุคคลใด เพื่อให้บุคคลนั้นกระทำการ ค้าประเวณีแม้บุคคลนั้นจะยินยอมก็ตาม และไม่ว่า การกระทำต่าง ๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้น จะได้กระทำภายในหรือนอก ราชอาณาจักร ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่ สองหมื่นบาทถึงสองแสนบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำแก่บุคคลอายุ กว่าสิบห้าปีแต่ยังไม่เกิน สิบแปดปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปี ถึงสิบห้าปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงสาม แสนบาท

ถ้าการกระทำผิดตามวรรคหนึ่ง เป็นการกระทำแก่เด็กอายุ ยังไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับ ตั้งแต่สองแสนบาทถึงสี่แสนบาท

ถ้าการกระทำผิดตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรคสาม เป็นการกระทำโดยใช้อุบาย หลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจ ครอบงำผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขู่ใจด้วย ประการใด ๆ ผู้กระทำต้อง ระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่ง วรรคสอง หรือวรรคสาม หนึ่งในสาม แล้วแต่กรณี

ผู้ใดเพื่อให้มีการกระทำการค้าประเวณี รับตัวบุคคลซึ่งตนรู้หรือว่ามี ผู้จัดหา ล่อไป หรือชักพา ไปตามวรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม หรือวรรคสี่ หรือสนับสนุนในการกระทำความผิดดังกล่าว ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ ในวรรคหนึ่ง วรรคสอง วรรคสาม หรือวรรคสี่ แล้วแต่กรณี

ซึ่งมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เป็นกฎหมายเฉพาะเกี่ยวกับกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีโดยตรง และโดยทั่วไป เมื่อการกระทำความผิดได้มีกฎหมายเฉพาะสำหรับกรณีดังกล่าวแล้วนั้น เวลานำกฎหมายมาปรับ ใช้ก็จะนำกฎหมายเฉพาะมาปรับใช้ก่อน หากกฎหมายเฉพาะสำหรับเรื่องนั้นๆ ไม่สามารถนำไป ปรับใช้ได้ จึงจะนำกฎหมายหลักมาปรับใช้ต่อไป ดังนั้น ในกรณีความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี ซึ่งมีพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เป็นกฎหมายเฉพาะอยู่ แล้ว โดยปกติจึงไม่ได้ปรับใช้ประมวลกฎหมายอาญาในส่วนความผิดเกี่ยวเพศ กับกรณีการกระทำ ความผิดฐานการค้าประเวณีอีก

ในส่วนของมาตรา 286 นั้น เป็นบทบัญญัติที่มุ่งเอาผิดต่อตัวผู้ที่ได้วางชีพด้วยการอาศัยอยู่กิน หรือรับประโยชน์จากผู้ค้าประเวณี หรือที่เรียกกันในภาษาสามัญว่า "แมงดา" ซึ่งในกรณีนี้ กฎหมายไม่ได้มุ่งเน้นว่าการค้าประเวณีดังกล่าว จะต้องเป็นการค้าประเวณีแบบไหน อย่างไร แต่ มุ่งเน้นในการเอาผิดกับตัวผู้ที่หาประโยชน์จากผู้ค้าประเวณีอีกทอดหนึ่งเท่านั้น

การบังคับใช้ประมวลกฎหมายอาญาข้างต้น ต่อความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต นั้น ด้วยเหตุที่ว่าประมวลกฎหมายอาญาของประเทศไทยนั้น การนำไปปรับใช้จะต้องมีการตีความ โดยเคร่งครัด กล่าวคือเป็นการตีความตามตัวอักษร ไม่สามารถตีความให้ขยายความไปเป็นโทษ

แก่ผู้กระทำความผิดได้ อีกทั้ง ประมวลกฎหมายอาญานั้น มิได้มีการบัญญัติมาตรการพิเศษเพิ่มเติมให้อำนาจในการปฏิบัติหน้าที่แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ เป็นเหตุให้พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่สามารถดำเนินการสืบสวนและสอบสวนเพื่อจับกุมตัวผู้กระทำความผิดได้อย่างรวดเร็วเท่าที่ควร เหตุเพราะตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญานั้น มีขั้นตอนและกระบวนการในการดำเนินการค่อนข้างมาก ซึ่งเมื่อเทียบกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีในปัจจุบัน ที่มีการนำคอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตมาใช้ในการกระทำความผิดแล้วนั้น ย่อมเป็นไปได้ยากที่พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ต้องดำเนินการตามขั้นตอนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญานั้น จะสามารถดำเนินการสืบสวนและสอบสวนและจับกุมผู้กระทำความผิดได้อย่างทัน่วงที

นอกจากนี้ เนื่องจากเทคโนโลยีในปัจจุบันมีความก้าวหน้าและพัฒนาเพิ่มมากขึ้นทุกวัน ซึ่งผู้กระทำความผิดในปัจจุบันเอง มักจะเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถเฉพาะทาง โดยเฉพาะความรู้ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ดังนั้น หากพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่มีความรู้ความสามารถเพียงพอเกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ย่อมเป็นไปได้ยากที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะตามทันวิธีการการกระทำความผิดที่ซับซ้อนมากขึ้นของผู้กระทำความผิด

4.4 มาตรการกฎหมายของต่างประเทศเกี่ยวกับ การกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต

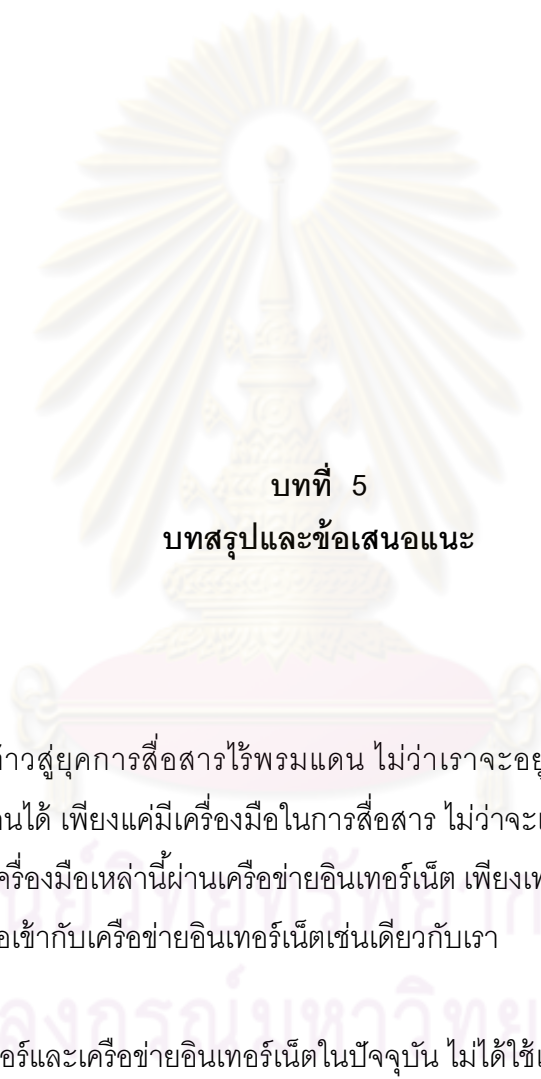
จากที่ผู้เขียนได้ศึกษาวิจัยมาตรการทางกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย และสิงคโปร์ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ 3 พบว่าในแต่ละประเทศได้มีการบัญญัติกฎหมายเพื่อควบคุมการใช้อินเทอร์เน็ตอย่างไม่เหมาะสมทุกประเทศ แต่ไม่มีประเทศใดเลยที่มีการบัญญัติกฎหมายเกี่ยวกับการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตโดยเฉพาะ ที่ใกล้เคียงที่สุดได้แก่ประเทศสหรัฐอเมริกาที่เคยออกกฎหมายควบคุมสื่อลามกและซอร์นแรงบนอินเทอร์เน็ต โดยเน้นคุ้มครองและควบคุมการใช้อินเทอร์เน็ตของเด็กเป็นหลัก แต่สุดท้ายกฎหมายฉบับนี้ก็ป็นอันยกเลิกไปเนื่องจากประเทศสหรัฐอเมริกา เป็นประเทศที่ให้ความสำคัญในเรื่องเสรีภาพอย่างมาก

ซึ่งในทุกประเทศที่กล่าวมานั้น แม้จะไม่สามารถควบคุม และจัดการกับปัญหาการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างเต็มที่ก็ตาม กล่าวคือ ยังมีมีการกระทำความผิดให้เห็นในอินเทอร์เน็ตอยู่บ้าง แต่อย่างไรก็ดี ประเทศเหล่านี้ก็ยังสามารถควบคุมปัญหาการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้

มากกว่าประเทศไทย เนื่องจาก การดำเนินการสืบสวนและสอบสวนที่รวดเร็วและเด็ดขาดของ พนักงานเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทำให้ผู้ค้าประเวณีเลือกที่จะไปค้าประเวณีในยังประเทศที่กำหนดให้การ ค้าประเวณีไม่เป็นเรื่องผิดกฎหมาย หรือในมลรัฐที่กำหนดให้การค้าประเวณีไม่ผิดกฎหมาย อาทิ เช่น ในสหรัฐอเมริกา ผู้ค้าประเวณีส่วนใหญ่เลือกที่จะไปค้าประเวณียังมลรัฐที่อนุญาตให้มีการ ค้าประเวณีได้ อย่างเช่น มลรัฐเนวาด้า เป็นต้น ส่วนมลรัฐแคลิฟอร์เนีย การค้าประเวณี นั้นถือเป็น เรื่องผิดกฎหมายเด็ดขาด ไม่มีการอนุญาตให้ค้าประเวณีไม่ว่ากรณีใดๆ ก็ตาม

ดังที่ได้กล่าวข้างต้น ทั้ง 3 ประเทศ ที่กล่าวถึงนั้น ไม่มีประเทศใด มีกฎหมายป้องกันและ ปราบปรามการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตโดยเฉพาะ ใช้เพียงประมวลกฎหมายอาญา หรือ กฎหมายป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีทั่วไป มาบังคับใช้กับการค้าประเวณีบน อินเทอร์เน็ต ซึ่งประเทศเหล่านี้ก็สามารถจัดการกับปัญหาการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างมี ประสิทธิภาพ

ดังนั้น เมื่อพิจารณากฎหมายภายในของประเทศไทยในปัจจุบัน ที่มีพระราชบัญญัติป้องกัน และ ปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เป็นกฎหมายหลัก เอาไว้ใช้สำหรับควบคุมดูแลปัญหา การค้าประเวณีโดยเฉพาะ ซึ่งเมื่อผู้เขียนได้ศึกษาวิจัยพระราชบัญญัติฉบับนี้ ผู้เขียนเห็นว่า กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดนิยามของคำว่า "การค้าประเวณี" ไว้กว้างมาก ซึ่งต่างกับคำนิยามของ คำว่า "การค้าประเวณี" ในพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2503 เดิมที่ถูกยกเลิกโดยผล ของกฎหมายฉบับนี้ และ "การค้าประเวณี" ในกฎหมายฉบับนี้ ผู้เขียนเห็นว่า มีความหมายครอบคลุม ถึงการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตด้วยเช่นกัน ดังนั้น จึงไม่มีความจำเป็นต้องตรากฎหมายใหม่ เพื่อการควบคุมการกระทำความผิดฐานค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตแต่อย่างใด เนื่องจากกฎหมาย ฉบับนี้ สามารถเอาผิดกับผู้ค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อยู่แล้ว เพียงแต่ต้องมีการนำมาตรการ พิเศษที่บัญญัติไว้ เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่ มีอำนาจในการดำเนินการสืบสวนและสอบสวน เพิ่มเติมจากอำนาจหน้าที่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาทั่วไป ซึ่งมาตรการพิเศษ เหล่านี้บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งหากได้มีการนำมาตรการพิเศษเหล่านี้มาใช้ประกอบในการดำเนินการสืบสวนและสอบสวนกับ กรณีการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตแล้วนั้น ผู้เขียนเชื่อว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องจะ สามารถควบคุมดูแลปัญหาการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างมี ประสิทธิภาพอย่างแน่นอน

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ทุกวันนี้โลกได้ก้าวสู่ยุคการสื่อสารไร้พรมแดน ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหนในโลก เราก็สามารถติดต่อสื่อสารกับทุกคนได้ เพียงแค่มีเครื่องมือในการสื่อสาร ไม่ว่าจะเป็น มือถือ หรือ คอมพิวเตอร์ แล้วทำการเชื่อมต่อเครื่องมือเหล่านี้ผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ต เพียงเท่านี้เราก็จะสามารถติดต่อกับทุกคนที่กำลังเชื่อมต่อเข้ากับเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเช่นเดียวกับเรา

การใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในปัจจุบัน ไม่ได้ใช้เพียงเพื่อแค่การติดต่อสื่อสารกับคนอื่นเท่านั้น แต่คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ต ยังก้าวเข้ามามีบทบาทสำคัญในการดำรงชีวิตของมนุษย์ทุกคนอีกด้วย ไม่ว่าจะเป็น การใช้คอมพิวเตอร์เพื่อการศึกษาเล่าเรียนของนักเรียน นิสิต นักศึกษา เช่น การทำรายงาน ทำการบ้าน ทำวิทยานิพนธ์ การใช้คอมพิวเตอร์ในการทำงาน ดังจะเห็นได้ว่าทุกวันนี้ไม่มีสำนักงานไหน หรือส่วนราชการใดไม่มีคอมพิวเตอร์ ตรงกันข้ามแทบทุกคนต้องมีคอมพิวเตอร์เป็นของตัวเอง เพื่อความสะดวกในการทำงาน หรือการใช้คอมพิวเตอร์เพื่อความบันเทิงในบ้าน เช่น ดูหนัง ฟังเพลง เล่นเกมส์ เล่นอินเทอร์เน็ต เป็นต้น

ในช่วงเวลาที่ผ่านมาไม่เกิน 15 ปีที่แล้ว คอมพิวเตอร์ถือเป็นสิ่งใหม่มาก น้อยคนนักที่จะสามารถใช้เครื่องมือชิ้นนี้ได้อย่างคล่องแคล่ว แต่ด้วยการพัฒนาอย่างก้าวกระโดดของเทคโนโลยีทำให้คอมพิวเตอร์กลายเป็นอุปกรณ์ที่มีบทบาทสำคัญอย่างมากสำหรับผู้คนในยุคนี้ และการที่คอมพิวเตอร์กลายเป็นเครื่องมือที่สำคัญในการดำเนินชีวิตของสังคมมนุษย์ในปัจจุบันนี้เอง ทำให้มีบุคคลหรือกลุ่มคนที่คิดจะตัดวงจรประโยชน์ใส่ตัวโดยมิชอบ โดยการใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเพื่อหาประโยชน์ใส่ตน หรือใช้คอมพิวเตอร์เพื่อก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็นการฉ้อโกง การเจาะระบบคอมพิวเตอร์ เพื่อแก้ไขข้อมูล เพื่อขโมยข้อมูล เป็นต้น

นอกจากการนำคอมพิวเตอร์ไปใช้อย่างผิดวัตถุประสงค์ตามที่ได้กล่าวข้างต้น ปัจจุบันอาชญากรจำนวนไม่น้อยได้หันมาใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือและหนทางในการกระทำความผิดมากขึ้น ซึ่งการกระทำความผิดหนึ่งที่เราเห็นได้ชัดว่า ปัจจุบันนี้ได้มีการใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการกระทำความผิด ได้แก่ การกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต ซึ่งการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีนั้นโดยปกติ สมัยก่อนจะเป็นการกระทำความผิดอยู่ในสถานที่จำกัด หมายถึง ส่วนใหญ่มักจะมีสถานที่ที่รู้กันเป็นการเฉพาะในกลุ่มนักเที่ยว กับผู้ค้าประเวณี ว่าจะต้องไปที่ไหน เวลาใด จึงจะสามารถซื้อขายบริการทางเพศได้ ซึ่งแม้ปัจจุบันก็ยังคงมีสถานที่เช่นว่านั้นอยู่ เพียงแต่ว่า ทุกวันนี้ผู้คนเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้ง่ายมากขึ้น ดังนั้น ผู้กระทำความผิด จึงได้หันมาใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตเป็นเครื่องมือในการค้าประเวณีกันเป็นจำนวนมาก ดังจะเห็นได้จากการลองค้นหาในเว็บไซต์สำหรับค้นหาข้อมูล เช่น www.google.com แล้วพิมพ์คำว่า "นักศึกษา ไซด์ไลน์" หรือ "สาวสวยหารายได้พิเศษ" ก็จะมีเว็บไซต์มากมายที่มีการโฆษณาเกี่ยวกับการขายบริการทางเพศ อาทิ เช่น deksideline.smf2u.com, www.siamplayboy.com, www.job4pretty.com, www.wow18up.com เป็นต้น

กรณีการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น แม้ว่าปัจจุบันจะมีกฎหมายที่คอยควบคุมดูแลเกี่ยวกับเรื่องการค้าประเวณีโดยตรงอยู่แล้ว ได้แก่ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 แต่เมื่อผู้เขียนได้ศึกษาค้นคว้าวิจัยแล้ว พบว่า แม้การกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น เป็นความผิดตามกฎหมายฉบับนี้ แต่ในทางปฏิบัติ การดำเนินการสืบสวนและสอบสวนของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายฉบับนี้ ต่อ

การกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น กลับไม่สามารถดำเนินการสืบสวนและสอบสวนได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพราะวิธีการดำเนินการสืบสวนและสอบสวนของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่สอดคล้องกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ เนื่องจากกฎหมายฉบับนี้ มิได้มีการบัญญัติมาตรการพิเศษให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ในการดำเนินการเพื่อสืบสวนและสอบสวนในการจับกุมผู้กระทำความผิดแต่อย่างใด มีเพียงมาตรการพิเศษในการคุ้มครองและฟื้นฟูผู้ค้าประเวณีในมาตรา 39 ของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เป็นหลัก

เมื่อไม่มีมาตรการพิเศษในการดำเนินการสืบสวนและสอบสวนที่เหมาะสมแล้วนั้น พนักงานเจ้าหน้าที่ก็ต้องดำเนินการด้วยวิธีการปกติ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งมีขั้นตอนและระเบียบในการปฏิบัติมาก ซึ่งทำให้เกิดความล่าช้าในการดำเนินการสืบสวนและสอบสวนเพื่อจับกุมตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ก็ยังขาดการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ที่เหมาะสมกับกรณีการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต กล่าวคือ ตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 มาตรา 15 (4) และ มาตรา 45 ได้กำหนดการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ไว้เพียงว่า ให้ คณะกรรมการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ (ก.ค.อ) เป็นผู้เสนอแนะเกี่ยวกับการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน และสวัสดิการสังคม ส่วนอำนาจการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่นั้น เป็นของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม โดยมีได้มีการกำหนดไว้ในกฎหมายเลยว่า การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ จะต้องมีเงื่อนไขความรู้สามารถเป็นประการใด

เมื่อไม่ได้มีการกำหนดความรู้ความสามารถของพนักงานเจ้าหน้าที่ไว้แล้วนั้น จึงส่งผลให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ขาดความรู้ความสามารถเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์และการใช้เครือข่ายอินเทอร์เน็ตที่เพียงพอต่อการดำเนินการสืบสวนและสอบสวนเพื่อนำตัวผู้กระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตมาลงโทษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ดังนั้น เพื่อเป็นการควบคุมการใช้คอมพิวเตอร์และเครือข่ายอินเทอร์เน็ตให้เป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อยของสังคมและบ้านเมือง จึงได้มีการตราพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิด

เกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งเหตุผลในการตราพระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้ระบุเอาไว้ในตอนท้ายของพระราชบัญญัติว่า "เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากในปัจจุบันระบบคอมพิวเตอร์ได้เป็นส่วนสำคัญของการประกอบกิจการและการดำรงชีวิตของมนุษย์ หากมีผู้กระทำได้ด้วยประการใด ๆ ให้ระบบคอมพิวเตอร์ไม่สามารถทำงานตามคำสั่งที่กำหนดไว้หรือทำให้การทำงานผิดพลาดไปจากคำสั่งที่กำหนดไว้ หรือใช้วิธีการใด ๆ เข้าล่วงรู้ข้อมูล แก้ไข หรือทำลายข้อมูลของบุคคลอื่นในระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ หรือใช้ระบบคอมพิวเตอร์เพื่อเผยแพร่ข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จหรือมีลักษณะอันลามกอนาจาร ย่อมก่อให้เกิดความเสียหาย กระทบ กระเทือนต่อเศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของรัฐ รวมทั้งความสงบสุขและศีลธรรมอันดีของประชาชน สมควรกำหนดมาตรการเพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้"

ซึ่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้บัญญัติฐานความผิดเอาไว้ 12 ฐานความผิดด้วยกัน ถ้าหากผู้ใดกระทำความผิดตามที่ได้บัญญัติไว้ให้เป็นการผิดตามกฎหมายฉบับนี้ ผู้นั้นก็ต้องถูกลงโทษตามกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งมีทั้งโทษ จำคุก และปรับ โดยฐานความผิดทั้ง 12 ฐานมีดังต่อไปนี้

1. มาตรา 5 การเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ
2. มาตรา 6 ล่วงรู้มาตรการป้องกันการเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์และนำไปเปิดเผยโดยมิชอบ
3. มาตรา 7 การเข้าถึงข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ
4. มาตรา 8 การดักข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ
5. มาตรา 9 การ ทำลาย แก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือเพิ่มเติมข้อมูลคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ
6. มาตรา 10 การรบกวนระบบคอมพิวเตอร์โดยมิชอบ
7. มาตรา 11 การส่งข้อมูลคอมพิวเตอร์หรือ e-mail ไปรบกวนการใช้ระบบคอมพิวเตอร์

8. มาตรา 12 (1) การกระทำความผิดตามมาตรา 9 หรือ 10 แล้วก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประชาชน

มาตรา 12 (2) การกระทำความผิดตามมาตรา 9 หรือ 10 แล้วกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ

มาตรา 12 วรรค 2 การกระทำความผิดตาม (2) เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย

9. มาตรา 13 การจำหน่ายหรือเผยแพร่ชุดคำสั่งเพื่อนำไปใช้เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดตามมาตรา 5 ถึง มาตรา 11

10. มาตรา 14 (1) การนำเข้าข้อมูลคอมพิวเตอร์ปลอม อันอาจเกิดความเสียหายแก่ผู้อื่นหรือประชาชน

มาตรา 14 (2) การนำเข้าข้อมูลคอมพิวเตอร์อันเป็นเท็จ อันอาจเกิดความเสียหายต่อความมั่นคงของประเทศหรือก่อให้เกิดความตื่นตระหนกแก่ประชาชน

มาตรา 14 (3) การนำเข้าข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดๆ อันเป็นความผิดเกี่ยวกับความมั่นคงของประเทศหรือความผิดเกี่ยวกับการก่อการร้าย

มาตรา 14 (4) การนำเข้าข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามกและประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้

มาตรา 14 (5) การเผยแพร่หรือส่งต่อซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ตาม (1) (2) (3) หรือ (4)

11. มาตรา 15 กรณีผู้ให้บริการจงใจสนับสนุนหรือยินยอมให้มีการกระทำความผิดตามมาตรา 14 ในระบบคอมพิวเตอร์ที่อยู่ในความควบคุมของตน

12. มาตรา 16 การตัดต่อภาพของผู้อื่น

นอกจากนี้ พระราชบัญญัติฉบับนี้ ยังได้กำหนดมาตรการพิเศษให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในมาตรา 18 มาตรา 20 มาตรา 25 และมาตรา 26 ซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ประเภทหลักๆ ได้แก่ มาตรการที่ไม่ต้องขออนุญาตศาล เช่น มีหนังสือสอบถามหรือเรียกบุคคลที่เกี่ยวข้องมาเพื่อให้ถ้อยคำ, เรียกข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์จากผู้ให้บริการ, สั่งให้ผู้ให้บริการส่งมอบข้อมูลเกี่ยวกับผู้ใช้บริการที่ต้องเก็บ หรือที่อยู่ในความครอบครองหรือควบคุมของผู้ให้บริการให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ เป็นต้น กับ มาตรการที่ต้องขออนุญาตศาลก่อน เช่น ทำสำเนาข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์, สั่งให้บุคคลซึ่งครอบครองหรือควบคุมข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ ส่งมอบข้อมูลคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ดังกล่าวให้แก่พนักงานเจ้าหน้าที่, ตรวจสอบหรือเข้าถึงระบบคอมพิวเตอร์ ข้อมูลคอมพิวเตอร์ ข้อมูลจราจรทางคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์ที่ใช้เก็บข้อมูลคอมพิวเตอร์ของบุคคลใด, ถอดรหัสลับของข้อมูล คอมพิวเตอร์ของบุคคลใด, ยึดหรืออายัดระบบคอมพิวเตอร์ การปิดกั้นเว็บไซต์ เป็นต้น แต่ทั้งนี้ แม้หลายๆ มาตรการจะต้องมีการร้องขอต่อศาลก่อนจึงจะดำเนินการ แต่ในทางปฏิบัติขั้นตอนในการร้องขอต่อศาลสำหรับมาตรการเหล่านี้ ศาลจะดำเนินการพิจารณาอย่างรวดเร็ว ซึ่งส่วนใหญ่จะเสร็จสิ้นภายในเดียว เนื่องจาก ศาลเข้าใจว่าการดำเนินการเกี่ยวกับความผิดที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือนั้น จำเป็นต้องดำเนินการอย่างรวดเร็ว เพราะไม่เช่นนั้น ผู้กระทำความผิดก็มักจะหลบหนีได้ทันทั่วๆ ก่อนการดำเนินการเข้าจับกุมก่อนเสมอ

อีกทั้ง พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 นั้น เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการแต่งตั้ง โดยต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถในการใช้คอมพิวเตอร์ เนื่องจาก กฎหมายฉบับนี้ ได้กำหนดเงื่อนไขในการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ไว้ในมาตรา 28 ว่า "การแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้รัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้มีความรู้และความชำนาญเกี่ยวกับระบบคอมพิวเตอร์และมีคุณสมบัติตามที่รัฐมนตรีกำหนด"

ซึ่งผู้เขียนเห็นว่า พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 นั้น เป็นกฎหมายเฉพาะ ที่ตราขึ้นมาเพื่อควบคุมกำกับดูแลการกระทำความผิดที่ใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดโดยตรง อีกทั้ง ยังมีมาตรการพิเศษให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ที่เหมาะสมในการดำเนินการสืบสวนและสอบสวน ได้อย่างทันทั่วๆ ที่ต่อความก้าวหน้าของเทคโนโลยีในปัจจุบัน และในส่วนของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้น ก็เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถที่เหมาะสมในการดำเนินการสืบสวนและสอบสวนด้วยเช่นกัน

แต่จากการศึกษาและวิจัยของผู้เขียน พบว่า การกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น มิได้ถูกระบุให้เป็นฐานความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มีเพียงความผิดเกี่ยวกับการนำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใดๆ ที่มีลักษณะอันลามก ตามมาตรา 14 (4) เท่านั้น ที่เป็นฐานความผิดเกี่ยวกับความผิดทางเพศอย่างเดียวที่ถูกบัญญัติเอาไว้ในกฎหมายฉบับนี้ ซึ่งส่งผลให้ ไม่สามารถนำกฎหมายฉบับนี้มาใช้บังคับกับกรณีการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้

เมื่อไม่สามารถนำกฎหมายฉบับนี้มาใช้บังคับกับกรณีการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้นั้น มาตรการพิเศษต่างๆ ที่กล่าวไปข้างต้นก็ไม่สามารถนำมาใช้เพื่อให้การดำเนินการสืบสวนและสอบสวนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพได้เช่นกัน รวมถึงตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงาน เมื่อการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตไม่ใช่ความผิดตามกฎหมายฉบับนี้ พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่ดำเนินการสืบสวนและสอบสวนจึงไม่ใช่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ด้วยเช่นกัน

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น ผู้เขียนพบว่า การกระทำความผิดดังกล่าว สามารถควบคุมดูแลและจัดการได้ด้วยกฎหมายภายในที่มีอยู่ได้ แต่เนื่องจากกฎหมายภายในที่มีอยู่นั้น ไม่สามารถจัดการกับปัญหาการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้ด้วยกฎหมายเพียงฉบับเดียวได้ กล่าวคือ การกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เพราะการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น มีองค์ประกอบความผิดครบถ้วนตามกฎหมายป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี แต่สาเหตุที่กฎหมายฉบับนี้ ไม่สามารถจัดการกับปัญหาการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ก็เนื่องมาจากกฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่มุ่งคุ้มครองตัวผู้ค้าประเวณีเป็นหลัก จึงมีแต่มาตรการพิเศษในการคุ้มครองและฟื้นฟูตัวผู้ค้าประเวณี แต่กลับไม่มีมาตรการพิเศษในการดำเนินการสืบสวนและสอบสวนของพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อมุ่งหมายไปสู่การจับกุมตัวผู้กระทำความผิดเลย อีกทั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายฉบับนี้ก็ไม่ใช่ผู้ที่มีความรู้สามารถที่เพียงพอเกี่ยวกับการใช้คอมพิวเตอร์

ดังนั้น ผู้เขียนมีความเห็นว่า การที่จะสามารถควบคุมดูแลปัญหาการค้าประเวณีบน อินเทอร์เน็ตให้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดนั้น มีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องมีการนำ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาปรับใช้ด้วย เนื่องจาก พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 นั้น เป็น กฎหมายเฉพาะ ที่ตราขึ้นเพื่อควบคุมดูแลปัญหาการใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดโดยเฉพาะ โดยมีพนักงานเจ้าหน้าที่ และมาตรการทางกฎหมายที่เหมาะสมต่อปัญหา อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์

ซึ่งการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตนั้น แท้จริงแล้วก็เป็นอาชญากรรม ทางคอมพิวเตอร์อย่างหนึ่งเช่นกัน เนื่องจากการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต ก็มีการใช้คอมพิวเตอร์ เป็นเครื่องมือในการกระทำความผิดด้วยเช่นกัน ดังนั้น หากสามารถนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการ กระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาปรับใช้กับการกระทำความผิดฐานการค้า ประเวณีบนอินเทอร์เน็ตแล้วนั้น ผู้เขียนเชื่อว่า จะสามารถจัดการกับปัญหาการค้าประเวณีบน อินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไปได้อย่างแน่นอน

และจากการศึกษาวิจัยปัญหาการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตทั้งหมด ที่อธิบายมานั้น ผู้เขียนเห็นควรเสนอ ข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

5.2.1 ผู้เขียนเห็นควรที่จะให้มีการแก้ไขบทบัญญัติในพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 โดยให้มีการเพิ่มข้อความในมาตรา 14 (4) ซึ่งเดิม บัญญัติว่า

"นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามก และข้อมูล คอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้" เป็นข้อความดังต่อไปนี้

"นำเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ซึ่งข้อมูลคอมพิวเตอร์ใด ๆ ที่มีลักษณะอันลามก หรือผู้ใด โฆษณาหรือรับโฆษณา เข้าติดต่อ ชักชวน แนะนำตัว ติดตาม ครอบงำ หรือกระทำให้แพร่หลายด้วย วิธีใดไปยังสาธารณะ เพื่อการค้าประเวณีอันเป็นการเปิดเผยและนำอับอายหรือเป็นที่เดือนร้อน

ราคาขายแก่สาธารณชน ในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องหรือการติดต่อเพื่อการค้าประเวณีของตนเอง และข้อมูลคอมพิวเตอร์นั้นประชาชนทั่วไปอาจเข้าถึงได้"

เหตุผลที่ผู้เขียนเสนอให้แก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายแบบนี้ เนื่องจาก ผู้เขียนต้องการให้กฎหมายฉบับอื่น ที่มีความผิดเกี่ยวกับเพศทั้งหมด ไม่เพียงแต่พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เท่านั้น แต่ยังรวมไปถึง ประมวลกฎหมายอาญา ในลักษณะ 9 ความผิดเกี่ยวกับเพศ หรือ พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 เป็นต้น สามารถนำมาตรากฎพิเศษที่พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 บัญญัติไว้ ไปใช้ในดำเนินการสืบสวนและสอบสวนการกระทำความผิดเกี่ยวกับเพศโดยใช้คอมพิวเตอร์เป็นเครื่องมือ เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

อีกทั้ง เมื่อแก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 14(4) ดังกล่าวแล้ว การกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต ก็จะเป็นความผิดตาม พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 ซึ่งเป็นผลให้ พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ที่เป็นผู้มีความรู้ความสามารถที่เหมาะสมเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ สามารถดำเนินการสืบสวนและสอบสวนกรณีการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้

5.2.2 ในส่วนของพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 นั้น ผู้เขียนเห็นว่า เนื่องจากพระราชบัญญัติฉบับนี้ เป็นกฎหมายที่ครอบคลุมการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าในทางปฏิบัติ พนักงานเจ้าหน้าที่ตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ ไม่สามารถดำเนินการสืบสวนและสอบสวนเพื่อนำไปสู่การจับกุมตัวผู้กระทำความผิดได้อย่างมีประสิทธิภาพเต็มที่

ดังนั้น ผู้เขียนเห็นควรมีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ในส่วนของอำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ โดยการนำบทบัญญัติในส่วนของมาตรการทางกฎหมายของพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 18 มาตรา 20 มาตรา 25 และมาตรา 26 มาเป็นแบบอย่างในการแก้ไขเพิ่มเติม เพื่อให้พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 นี้ สามารถนำมาปรับใช้

เพื่อควบคุมดูแลการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุด

5.2.3 อีกหนึ่งแนวทางในการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ให้สามารถควบคุมดูแลปัญหาการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดนั้น ที่ผู้เขียนเห็นว่า สามารถกระทำได้ ได้แก่ การแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในส่วนของบริษัททั่วไปของพระราชบัญญัติฉบับนี้ โดยการเพิ่มบทบัญญัติอีกหนึ่งมาตรา เพื่อให้ความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตกลายเป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 โดยแนวทางการแก้ไขนี้ ผู้เขียนได้เทียบเคียงมาจาก พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551 ที่ได้มีการบัญญัติให้ ความผิดฐานการค้ามนุษย์ เป็นความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 ความว่า "ให้ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้เป็นความผิดมูลฐานตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542" โดยยังมีได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมมูลฐานความผิดในพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542

เช่นเดียวกัน ผู้เขียนเห็นว่า หากได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติในกฎหมายฉบับนี้ ให้เป็นความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 แล้ว นั้น ก็จะสามารถนำพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาบังคับใช้กับกรณีการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยผู้เขียนเห็นว่า ควรทำการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. 2542 อีกหนึ่งมาตราโดยกำหนดให้เป็น มาตรา 14 ความดังต่อไปนี้

มาตรา 14 "ให้ความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เป็นฐานความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550"

5.2.4 แนวทางสุดท้ายที่ผู้เขียนต้องการที่จะเสนอแนะ เพื่อให้สามารถกำกับดูแลปัญหาการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดนั้น ได้แก่ การทำข้อตกลงกันเพื่อความเข้าใจ (MOU) ระหว่างหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในแต่ละพระราชบัญญัติ

ซึ่งแนวทางนี้ ผู้เขียนเห็นว่า การแก้ปัญหาการค้าประเวณีผ่านอินเทอร์เน็ตโดยการแก้ไขกฎหมายในระดับพระราชบัญญัตินั้น อาจเป็นเรื่องที่ยุ่งยากและมีขั้นตอนกระบวนการแก้ไขที่มากเกินไป อีกทั้งการแก้ไขกฎหมายในระดับพระราชบัญญัตินั้น มักจะต้องใช้เวลานานกว่าจะแก้ไขเพิ่มเติมให้แล้วเสร็จตามกระบวนการ ซึ่งอาจไม่ทันการในการจัดการปัญหาการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ต ที่นับวันการกระทำผิดดังกล่าว มีแต่จะขยายวงกว้างมากขึ้นเรื่อยๆ โดยผู้เขียนเห็นว่า อาจจะไม่ต้องการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัตินี้ก็ได้ แต่ให้มีการนำมาตราพิเศษตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ. 2550 มาตรา 18 มาตรา 20 มาตรา 21 มาตรา 25 และมาตรา 26 มาใช้บังคับ โดยออกเป็นกฎกระทรวง แล้วจัดทำบันทึกเพื่อความเข้าใจ (MOU) ระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อเพิ่มความเข้าใจในการปฏิบัติงาน และเพื่อให้การทำงานสอดคล้องกันในทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อาทิเช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจ พนักงานอัยการ ศาล กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม และ กระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร หรือ กระทรวง ICT เป็นต้น

จากข้อสรุปและข้อเสนอแนะตามที่คุณเขียนได้กล่าวมาข้างต้นนั้น ผู้เขียนเชื่อว่า หากได้มีการดำเนินการตามข้อเสนอแนะ ไม่ว่าจะแนวทางไหนก็ตาม เราจะสามารถจัดการควบคุมดูแลปัญหาการกระทำความผิดฐานการค้าประเวณีบนอินเทอร์เน็ตได้อย่างมีประสิทธิภาพแน่นอน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

โกเมน พิบูลย์โรจน์. Thaicert(Nectec). เอกสารเผยแพร่เรื่องเทคนิคการโจมตีแบบPhishing.

1 มิถุนายน 2547.

กมล เขมะรังสี และกิตติศักดิ์ จีรวรรณกุล. เอกสารเผยแพร่เรื่องบอตเน็ต ภัยรูปแบบใหม่บน

อินเทอร์เน็ต. 10 สิงหาคม 2548.

กิตติคุณ อางคาลัย. โศภณีเด็กชาย : ศึกษาเฉพาะกรณีเด็กชายเร่ร่อนขายบริการทางเพศ.

วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
2540.

กรุงเทพธุรกิจ. ข้าราชการในอ.หลังสวน จ.ชุมพร หอบหลักฐานแคมฟ็อกซ์ไวรัสยิว อึ้งลูกชายพา

เพื่อนหมกมุ่นสำเร็จความใคร่หน้าคอมพิวเตอร์ เจ้าหน้าที่งานรัฐเร่งดำเนินการเด็ดขาดเสียที่(

ออนไลน์). 2550. แหล่งที่มา: <http://www.bangkokbiznews.com> (2552 มกราคม 3).

ข่าวสด. ร้องออกกม.คุม “แคมฟ็อกซ์” เพิ่มโทษจำคุก 5 ปีปรับ 1 แสน(ออนไลน์). 2549.

แหล่งที่มา: <http://www.kaosod.com> (2552 มกราคม 3).

ข่าวสด. ไทยพุ่งอันดับ1 ไวรัสนิวลามก ในแคมฟ็อกซ์(ออนไลน์). 2550. แหล่งที่มา:

<http://www.kaosod.com> (2552 มกราคม 3).

ข่าวสด. ไอซีที่สั่งปิดแคมฟ็อกซ์แล้ว 66 ราย(ออนไลน์). 2550. แหล่งที่มา:

<http://www.kaosod.com> (2552 มกราคม 3).

ข่าวสด. ล่าถอย-แคมป์ร็อก ลวงสาว16 ชมขึ้น-เดินโซ่วเน็ต(ออนไลน์). 2550. แหล่งที่มา:

<http://www.kaosod.com> (2552 มกราคม 3).

คมชัดลึก. วธ.จัดชง"นายกฯ"สงวนปัญหา นศ.ชายตัวผ่านเน็ต-ทัวร์สวิงกิง(ออนไลน์). แหล่งที่มา:

<http://www.komchadluek.net>(2552 กุมภาพันธ์ 7).

คณิ่ง ภาไชย. กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เล่ม 1. พิมพ์ครั้งที่ 8 แก้ไขเพิ่มเติมโดยอาจารย์ไพโรจน์ วายุภาพ รองศาสตราจารย์ณรงค์ ใจหาญ. กรุงเทพมหานคร: โครงการตำราและเอกสารประกอบการสอน คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548.

จุลเจษฎ์ ฉัตราคม. พยานชี้ข้อเท็จจริงกรณี: อาชญากรรมคอมพิวเตอร์กับพัฒนาการของสัญญาและกฎหมาย. ดุลพาห 47, 2 : 15.

จิตติ ติงศภทิพย์. กฎหมายอาญา, ภาค 2 ตอน 1. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: สำนักอบรมศึกษากฎหมายแห่งเนติบัณฑิตยสภา, 2543.

โชติรส โชคสวัสดิ์. มาตรการคุ้มครองผู้ตกเป็นเหยื่อจากการค้ามนุษย์ ตามพิธีสารเพิ่มเติมว่าด้วยการป้องกันปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก : ผลกระทบต่อกรณีที่ประเทศสมาชิกอาเซียนเข้าเป็นภาคี. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2549.

ไชยยศ เหมะรัชตะ. มาตรการทางกฎหมายในการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน.

กรุงเทพมหานคร: วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร, 2540.

ญาณพล ยั่งยืน. ญาณพล ยั่งยืน : กับงานสอบสวนคดีพิเศษบนโลกอาชญากรรมออนไลน์(ออนไลน์). แหล่งที่มา: บทสัมภาษณ์นักวิชาการ <http://www.Thaicleanet.com>.

ญาณพล ยิ่งยืน. ร่วมวิพากษ์ร่าง พ.ร.บ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ., การเสวนารับฟังความคิดเห็นจัดโดยสมาคมผู้ดูแลเว็บไทย, 21 ธันวาคม 2549.

เดลินิวส์. ปิด “แคมป์ร็อก” ไม่ลดเช็คโชว์ “ปรเมศวร์” ซี้แก็ไม่ถูกจุด(ออนไลน์). 2550. แหล่งที่มา: <http://www.dailynews.co.th> (2552 มกราคม 3).

เดลินิวส์. ไอซีที” สับล็อก เว็บแคมป์ร็อก หลังไทยครองแชมป์โชว์ลามก(ออนไลน์). 2550. แหล่งที่มา: <http://www.dailynews.co.th> (2552 มกราคม 3).

ทรงพล พันธุ์วิชาติกุล. ความผิดฐานค้ามนุษย์ตามอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ค.ศ.2000 และผลกระทบหากประเทศไทยเข้าเป็นภาคี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.

นิรมัย พิศแข. ข้อความคิดและสาระสำคัญของกฎหมายฟอกเงิน (Money Laundering Law). ใน หนังสืออรรถี 50, หน้า 67. สำนักวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง, 2550.

บัณฑิต จามรภูติ. คัมภีร์ Windows 2000 Professional. กรุงเทพมหานคร: เม็ดทรายพริ้นติ้ง, 2543.

บุญญรัตน์ ไชคบันดาลชัย. กฎหมายสื่อสารมวลชน : การควบคุมการเสนอข่าวสาร.

กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2543.

ปรียา อภิวัฒน์นากร. อาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ : ศึกษากรณีการหลอกลวงทางอินเทอร์เน็ต.
 วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย, 2545.

ประมวลกฎหมายอาญา

ผู้จัดการ. กระทรวงไอซีทีเข็ซอด “แคมพรีอก” ปิดเกตเว็ยเน็ตสกด้วยโจโซว้อฟ(ออนไลน์). 2550.
 แหล่งที่มา: <http://www.manager.co.th> (2552 มกราคม 3).

โพสต์ทูเดย์. ไอซีที ๑๑๑ เข็ซอด ปิดแคมพรีอก คนหูนวกแย้(ออนไลน์). 2550. แหล่งที่มา:
<http://www.posttoday.com/> (2552 มกราคม 3).

พระราชบัญญัติคุ้มครองพยานในคดีอาญา พ.ศ.2546

พระราชบัญญัติป้องกันสัจจโรค ร.ศ.127

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ.2539

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ.2551

พระราชบัญญัติว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ พ.ศ.2550

พนรังสี สัจจวามดี และประชา พฤกษ์ประเสริฐ. สร้างเว็บเพจอย่างไร้ซิดจ้กักัด. กรุงเทพมหานคร:
 ชัดเซสมี้เด็ย, 2544.

ไพจิตร สวัสดิ์สาร. การใช้คอมพิวเตอร์ทางกฎหมายและกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับคอมพิวเตอร์.

กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2547.

เมธี กุศลสร้าง. กฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินกับบทบาทและภาระหน้าที่ของสถาบันการเงิน. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.

สำนักเลขาธิการวุฒิสภา ศูนย์บริการข้อมูลทางกฎหมาย. การป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน.

กรุงเทพมหานคร: ศูนย์บริการข้อมูลทางกฎหมาย, 2537.

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550

วนิดา จันทจุลจิรากร. อินเทอร์เน็ตมิติใหม่แห่งการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: คอมฟอร์ม, 2543.

วุฒิพงศ์ พงศ์สุวรรณ. เริ่มต้นใช้งานอินเทอร์เน็ต. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ DLS, 2543.

วันชัย รุจนวงศ์. ฝ่าองค์กรอาชญากรรม: มะเร็งร้ายของสังคม. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มติชน, 2548.

วิทยา เรืองพรวิสุทธิ. เรียนรู้อินเทอร์เน็ตระบบเครือข่ายองค์กรยุคใหม่. กรุงเทพมหานคร: เอช.เอ็น. กรุ๊ป, 2542.

วีระพงษ์ บุญโญภาส. อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2540.

วีระพงษ์ บุญโญภาส. กระบวนการยุติธรรมกับกฎหมายป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน.

พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์นิติธรรม, 2547.

วีระพงษ์ บุญโญภาส. อาชญากรรมทางเศรษฐกิจ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: พี.เจ.เพลท โปรเซสเซอร์, 2544.

วีระพงษ์ บุญโญภาส และคนอื่นๆ. การกำหนดความผิดฐานฟอกเงินที่ผู้กระทำเป็นองค์กร อาชญากรรมข้ามชาติและมาตรการ รวมทั้งความร่วมมือระหว่างประเทศในการปราบปรามการฟอกเงินและมาตรการยึดอายัดและริบทรัพย์สิน. ใน รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ เรื่องการพัฒนากฎหมายป้องกันและปราบปรามองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ (ระยะที่ 2), หน้า 24. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานอัยการสูงสุด สถาบันกฎหมายอาญา, 2548.

วาทิน คำทรงศรี. การฟอกเงิน. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์วิญญูชน, 2539.

สีหนาท ประยูรรัตน์. คำอธิบายพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.2542. กรุงเทพมหานคร: ส.เอเซีย เพลส, 2542.

สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน. การป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน : คู่มือประชาชน. กรุงเทพมหานคร: ศรีเมืองการพิมพ์, 2551.

สมพร พรหมหิตาธร และคนอื่นๆ. กฎหมายค่าประเวณี. กรุงเทพมหานคร: กองทุนสวัสดิการกองวิชาการ กรมตำรวจ, 2541.

สวัสดิ์ สำรับพันธ์. การวิเคราะห์หญิงโสเภณีในประเทศไทย. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2508.

สุดารัตน์ ศุภพิพัฒน์. การแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากสตรีไทยกับปัญหาสิทธิมนุษยชน.

กรุงเทพมหานคร: สถาบันไทยคดีศึกษาและมูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2537.

สถาบันกฎหมายอาญา. กฎหมายอาชญากรรมทางคอมพิวเตอร์ : แนวทางในการแก้ไขปัญหาอาชญากรรมยุคไอที. ใน รายงานการสัมมนาทางวิชาการ โครงการเวทีความคิดเพื่อการพัฒนากระบวนการยุติธรรมไทย, หน้า 11-13. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานอัยการสูงสุด สถาบันกฎหมายอาญา, 2541.

สุนทร เป็เลียนสี. แนวความคิด หลักการและสาระสำคัญของร่างกฎหมายว่าด้วยการกระทำ ความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์. วารสารกฎหมายปกครอง 24,2 (2549): 100.

สุทธิชัย โฆษิตววรรณรัตน์. อินเทอร์เน็ต ฆ่าแห่งโลกไร้พรมแดน. อีคอนนิวส์ฉบับพิเศษ 6 (กันยายน 2538): 14.

สัจจะ จรัสรุ่งรวีร์ และสมพร จิวรสกุล. ASP และแอปพลิเคชัน ฐานข้อมูลสำหรับอินเทอร์เน็ต.

พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร: ด้านสุทธาการพิมพ์, 2543.

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ประกอบร่างพระราชบัญญัติมาตรการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ....เรื่องเสร็จที่ 235/2550. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2550. (เอกสารไม่ตีพิมพ์เผยแพร่)

หยุด แสงอุทัย. กฎหมายอาญา ภาค 2-3. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2544.

อรรณพ ลิขิตจิตตะ. ถาม-ตอบกฎหมายฟอกเงิน. ใน เอกสารการสัมมนาทางวิชาการ เรื่อง “กฎหมายฟอกเงิน ฟอกปัญหาหรือสร้างปัญหา”, 22 พฤศจิกายน 2542 ณ ศูนย์การประชุมแห่งชาติสิริกิติ์ ห้องเพลนารี, 2542.

อณัญไพไล เงินวิจิตร. ปัญหาการค้นและยึดพยานหลักฐานทางอิเล็กทรอนิกส์. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.

อรรวรรณ จันทร์ทอง. ปัญหาความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี : ศึกษาเฉพาะกรณีการไปค้าประเวณีในต่างประเทศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาควิชานิติศาสตร์ คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.

ภาษาอังกฤษ

California Penal Code

Internet Code of Practice. The Singapore Broadcasting Authority Act (online). 2001.

Available from : <http://www.sba.gov.sg/work/sba/internet.nsf/pages/code> (2010 January 11).

100 Countries and Their Prostitution Policies. (online). 2001.

Available from : <http://prostitution.procon.org/view.resource.php?resourceID=000772> (2010 April 08).

In The United States District Court for the Eastern District of Pennsylvania [Online]. 2003.

Available from : [http://www.gff.org/censorship/internet v-censorship-bills/960-aclu-verno.decision](http://www.gff.org/censorship/internet-v-censorship-bills/960-aclu-verno.decision) (2010 January 11).

National Police Academy of Japan and Japan Alumni Association for National Police Academy. Crimes in Japan in 2004. Tokyo: National Police Academy of Japan, 2004.

2000 Protocol to Prevent Suppress and Punish Trafficking in Persons, Especially Women and Children Supplementing the United Nations Convention Against Transnational Organized Crime, Article 3.

The Singapore Broadcasting Authority Act

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

นายตรังค์ บวรรัตนปราณ เกิดเมื่อวันศุกร์ที่ 18 มีนาคม พุทธศักราช 2524 ที่จังหวัด กรุงเทพมหานคร สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและมัธยมปลายจากโรงเรียนระยองวิทยาคม ปีการศึกษา 2536 - 2541 ระดับปริญญาวิทยาศาสตรบัณฑิตจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2542 และเข้าศึกษาในหลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา 2550

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย